

บทที่ 4

วิเคราะห์การขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของ ดาวใจ ไพจิตร

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะได้ทำการวิเคราะห์รายละเอียดของการขับร้องเพลงไทยลูกกรุง โดยมุ่งเน้นศึกษากลวิธีที่ใช้ในการขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของ ดาวใจ ไพจิตรเพื่อเป็นข้อมูลสำคัญ ในการสร้างต้นแบบการขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของ ดาวใจ ไพจิตรที่จะปรากฏในบทที่ 5 ต้นแบบ ที่ได้นี้ถือเป็นคู่มือมาตรฐานในการ โอนถ่ายต้นแบบการขับร้องเพลงไทยลูกกรุงที่สะท้อนถึง อัตลักษณ์ความเป็น ดาวใจ ไพจิตร

ความโดดเด่นและอัตลักษณ์เฉพาะของดาวใจ ไพจิตรนั้นผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ เพื่อเป็นแหล่งความรู้ให้ผู้ที่สนใจจะศึกษาหรือเรียนรู้รูปแบบได้ใช้เป็นบทเรียนในการเรียนรู้กลวิธี พิเศษนี้โดยสามารถวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎีดนตรีด้วยระบบการบันทึกโน้ตบรรทัด 5 เส้น ใน ระบบการบันทึกเสียงดุริยางคศิลป์ไทย จากนั้นผ่านการตรวจทานโน้ตต้นฉบับโดยครุพิมพ์ปฏิภาณ พึ่งธรรมจิตต์ และทำการวิเคราะห์ตามหลักสังคีตลักษณ์ ไทยเพื่อเก็บบันทึกไว้เป็นหลักฐานทาง ประวัติศาสตร์ต่อไป

ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงที่เป็นผลงานที่โด่งดังในอดีตจำนวน 5 เพลงเพื่อทำการ สังเคราะห์ให้ได้ลักษณะองค์ประกอบที่สำคัญของต้นแบบ ซึ่งได้แก่ 1) เพลงทำไมถึงทำกับฉันได้ 2) เพลงส่วนเกิน 3) เพลงส่วนแบ่งที่ไม่เป็นธรรม 4) เพลงอย่ามารักฉันเลย และ 5) เพลงน้ำตาดาราดังมีเกณฑ์กำหนดการคัดเลือกไว้ในบทที่ 1

4.1 วิเคราะห์การขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของดาวใจ ไพจิตร

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดในการวิเคราะห์ทีละเพลงโดยเริ่มจากเพลงที่ 1 เพลงทำไมถึงทำกับฉันได้ โดยจะทำการนำเสนอโน้ตเพลงที่ได้ทำการบันทึกโดยละเอียด แสดง รายละเอียดของการขับร้องซึ่งได้รับการตรวจทานแล้วโดยครุพิมพ์ปฏิภาณ พึ่งธรรมจิตต์ แล้วจึงจะ ได้นำเสนอเนื้อร้องโดยแยกเนื้อร้องออกให้เห็นเป็นประโยคและวรรค จากนั้นจึงจะเข้าสู่บทการ วิเคราะห์โดยละเอียด ผู้วิจัยจะได้นำเสนอการวิเคราะห์ตามลำดับดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด 5 เพลง

4.1.1 วิเคราะห์เพลงทำไมถึงทำกับฉันได้

เพลงทำไมถึงทำกับฉันได้ประพันธ์คำร้องโดยครูจงรัก จันทรคณา โดยใช้ทำนองจากเพลงจีน (ใต้หวัน) ซึ่งขับร้องโดยนักร้องหญิงที่โด่งดังชื่อเต็ง ตี๋ จวิน เพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง Ab เมเจอร์

เพลงทำไมถึงทำกับฉันได้

คำร้อง/ทำนอง จงรัก จันทรคณา

มด ดา เธอ เห็น ว่า เธอ เคย ถูก รัก ลัก ใจ แผลง ลาย
 รัง ใต้ สง คาร ับ ห มา มาล ำ ใจ ใ้ เธอ
 เจ้า ย่า กลิ้ง จาก ดวง ใจ เธอ กาย อัน งดงาม เปรม
 - เปรม ด้วย รัก เสน มอ - - ลัง นอม ใ้ - เพื่อ - เธอ ทุก ยาม - -
 ทำ ใ้ - ทำ กับ ฉัน ได้
 พร่า ดา ใจ แม้ หู่ หนี ที่ สุด รัก รัก เธอ สุด แสง
 เป็น การ จอม แหน แค้น - - ที่ เธอ เคย รั บ - - มา หรือ ไ้
 ฉัน มิ ใ้ - หู่ ทำ เธอ ลัง ถึง หู่ ประ โคม ใจ ใ้ เธอ ใ้ ใ้
 หึง หัว ดี รัก ดี เหนือ ไ้
 ทำ ใ้ - ทำ กับ ฉัน ได้
 ไ้ รร ต้อง ไ้ รร แล้ว โย เธอ ไ้ แก้ บั๊น นั้น ดี - - แก้ ย่า -

2

29
ไม่ เธอ กลับ เธอ แค้น - มา จะ มาบ ให้ ฉัน ขี้ กาว

31
ฉัน ทำ ผิด อะไร ไป - เธอ จึง ได้ แกล้ง การ ทำ

33
ให้ ฉัน ออก ขำ ฉัน รัก เธอ รัก เธอ หัก ยาม

36
ทำ ไม่ ถึง ทำ กับ ฉัน ได้

38
ว่า ฉัน ดาย แล้ว ตาม เจ็บ เธอ จะ หาย แค้น ใจ ได้ หรือ

40
โลก - ณ ะ นือ ว่า หรือ ว่า เธอ บกั แค้น อึ้ง ไ้ญ

42
ปล่อย คน ผิด ให้ ลอย นาง ส่วน ฉัน สิ เธอ มา ลาย ลา³ สม ใจ โห

43
ฉัน รัก เธอ รัก เธอ เหนือ ไตร

47
ทำ ไม่ ถึง ทำ กับ ฉัน ได้

Band 4 bar

50

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการบันทึกโน้ต

หมายถึง การหายใจด้วยปาก

หมายถึง การหายใจด้วยจมูก

หมายถึง การหายใจด้วยปากและจมูก

X

หมายถึง การขโมยลมหายใจ (หายใจอย่างรวดเร็ว)

ตัวเลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะ

ตัวเลขด้านล่าง หมายถึง วรรค

เพลงทำไม่ถึงทำกับฉันได้

คำร้อง / ทำนอง จงรัก จันทร์คณา

เมตตาเธอเห็นว่าเธอเคยถูกรักควักใจแหลกลาญ
จึงได้ส่งสารรับพยาบาลหัวใจให้เธอ
เอาขากลับจากดวงใจ เอากายอ่อนคอยปรนเปรอ ด้วยรักเสมอ
ฉันยอมให้เพื่อเธอทุกยาม.....ทำไมถึงทำกับฉันได้

พร่าดวงใจแม้ผู้หญิงที่สุดรัก..รักเธอสุดแสน
เป็นการตอบแทนแก่นที่เธอเคยรับมาหรือไร
ฉันมิใช่ผู้ทำเธอฉันคือผู้ประโลมใจให้เธอสดใส
ทั้งหวังดีรักดีเหนือใคร.....ทำไมถึงทำกับฉันได้ (คนตรีรับ)

** โกรธเคืองใครแล้วใยเธอไม่แก้แค้นนั้นคืนแก่เขา
ใยเธอกลับเอาแก่นมาระบายให้ฉันรับกรรม
ฉันทำผิดอะไรไปเธอจึงได้แก้งกระทำให้ฉันชอกช้ำ
ฉันรักเธอรักเธอทุกยาม.....ทำไมถึงทำกับฉันได้

ฆ่าฉันตายแล้วความเจ็บเธอจะหายแค้นใจได้หรือ
โลกคงระบือร่ำลือว่าเธอแก้แค้นยิ่งใหญ่
ปล่อยคนผิดให้ลอยนวลส่วนฉันสิเธอทำลายสาสมใจใหม่
ฉันรักเธอรักเธอเหนือใคร.....ทำไมถึงทำกับฉันได้ (คนตรีรับ) ย้อน**

เพลงนี้อยู่ในจังหวะสโลว์ร็อค ความเร็ว 70 บันทึกเสียงใน คีย์ Ab (เอ แฟลต)

เมตตา เธอ เห็น ว่า เธอ เคย ถูก รัก ใจ แหลก ลาญ

คำร้องวรรคนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 นั้นเป็นจังหวะหยุด แล้วเริ่มคำร้องคำแรกใน
จังหวะ ที่ 2 “เมตตา [ออกเสียงเป็น เม+เอต ตา ซึ่งผันตามอักษรเสียงสูงมาหาเสียงกลางโดยมีตัว

โน้ตเสียง *มี แฟลต* บังคับให้ออกเสียงควบกับโน้ตเสียง *โด* อยู่ ถ้าหากว่าเราต้องร้องให้ตรงเสียงตามตัวโน้ตเพียงตัวเดียวแล้วคำนี้จะต้องเปล่งเสียงออกมาเป็น “เหมด” ซึ่งแน่นอนว่าออกเสียงผิดหลักภาษาไทย] คำต่อไป เธอเห็นว่า ในจังหวะที่ 3 นี้มีคำร้องอยู่ 3 คำ ดังนั้นใน 1 จังหวะจะต้องร้องรวมคำให้ได้ 3 คำภายใน 1 จังหวะ ซึ่งเราเรียกว่าเป็นสัดส่วนของโน้ต 3 พยางค์ หรือ Triple Note (3คำ/จังหวะ) จะเห็นว่าในกลุ่มของโน้ตสามพยางค์จะมีเลข 3 กำกับอยู่ไว้ 3 ตัว เธอเคย ถูก 3 คำนี้ร้องสัดส่วนปกติ โดยคำว่า ถูก ตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 ซึ่งในเจ็ด-แปดคำร้องของห้องแรกนี้ เปล่งเสียงร้องด้วยความนุ่มนวลละมุนละไม เพื่อสื่อความหมายของคำร้องให้ฟังดูน่าเห็นใจ แต่เน้นให้น้ำหนักคำอีก 2 คำต่อมาโดยมีเครื่องหมายเน้นคำ กำกับอยู่ในห้องที่ 2 หลังจังหวะที่ 1 ให้ร้องเน้นคำว่ารัก แล้วตกจังหวะที่ 2 คือคำว่า ควัก ซึ่งฟังแล้วรู้สึกได้ถึงการเน้นน้ำหนักของคำร้องเพื่อให้ได้อารมณ์แตกต่างออกไปจากวรรคแรก ส่วนคำว่า ใจ นั้นถูกถักจังหวะ (Syncopation) คือเปล่งคำร้องก่อนที่จะไปถึงจังหวะที่ 3 ซึ่งจะเห็นได้ว่าจังหวะที่ 3 นั้นไม่มีคำร้องบรรจุอยู่..จนมาถึงคำว่า แหลก ให้แผ่วเสียงลงเล็กน้อย ส่วนคำว่า ลาญ” คำสุดท้ายของประโยคนี้ ซึ่งอยู่ในจังหวะที่ 4 ของห้องที่ 2 ความยาวของเสียงถูกทอดยาวไปอีก 2 จังหวะระหว่างที่ทอดเสียงยาว 2 จังหวะอยู่นี้เอง ผู้ร้องเริ่มใช้ ลูกคอ หรือ การทำให้เสียงสั่นและพลิ้ว (Vibration) จนไปบรรจบกับจังหวะ ที่ 1 ของห้องต่อไปแล้วบังคับให้เสียงแผ่วลงไป (Fade Out) พร้อมกับหายใจออกเพื่อที่จะเปล่งเสียงร้องในประโยคต่อไปอีก เป็นที่สังเกตได้ว่าในบรรทัดแรกของเพลงนี้มีความยาว 2 ห้อง หรือ 8 จังหวะมีคำร้องอยู่ 13 คำ ผู้ร้องไม่ถอนลมเลยเพราะว่าคำร้องเยอะจึงไม่มีช่วงให้ถอนลมหายใจ แต่ด้วยความที่เป็นนักร้องที่มีคุณภาพ และมีพลังเสียงที่แข็งแกร่ง(Power) เก็บลมหายใจได้นาน จึงทำให้การร้องของวรรคนี้ชัดถ้อยชัดคำและค่อนข้างสมบูรณ์แบบ โดยการร้องลักษณะนี้มักจะนิยมเรียกกันว่า ร้องลมเดียว

ห้องนี้ในจังหวะแรกมีเครื่องหมายหยุด 1 จังหวะก่อนแต่จะเป็นหางเสียงที่ถูกทอดมาจากจังหวะที่ 4 ของห้องก่อนหน้านี้ คือคำว่า ลาญ ก่อนที่จะร้องคำต่อไป ผู้ร้องถอนหายใจเข้า... แล้วเริ่มร้องคำๆ แรกเข้ามาหลังจังหวะที่ 1 ซึ่งเป็นจังหวะยก “จึงได้สังสาร แล้วร้องถักจังหวะคำว่า จึง แล้วต่อด้วยคำว่า ได้ ในจังหวะที่ 2 (จังหวะตก) พอ ถึงคำว่า สง สาร ก็จะซ้อน คำทั้งสองคำเพื่อให้เข้ากับระดับเสียงของตัวโน้ตที่บรรจุมาโดยซ้อนเสียงตามตัวโน้ตเสียง *มี แฟลต* ควบเสียงกันกับ โน้ตเสียง *ฟา* ต่อด้วยคำว่า รับพยาบาล โดยคำว่ารับนั้นร้องถักจังหวะเข้ามาหลังจังหวะที่ 3 ก่อนที่จะตกจังหวะที่ 4 ซึ่งคำว่ารับ นี้มีเสียงของโน้ตควบกันอยู่สองเสียง คือโน้ตเสียง *ลา แฟลต* กับ

ที่ *แฟลต* แยกออกเสียงเป็น ระ+อับ โดยคำว่า ระ จะต้องร้องให้ผ่านโน้ตเสียง ลา *แฟลต* ก่อนแล้ว ต่อด้วยคำว่า อับ ซึ่งเป็นโน้ตเสียง ที่ *แฟลต* โดยที่ผู้ร้องเน้นการซ่อนเสียงและเน้นคำให้สะบัดขึ้นไปเป็นพิเศษ เพื่อให้อารมณ์กระแทกกระทั้นตามความหมายในคำร้อง การร้องสะบัดเสียงแบบนี้ถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอีกอย่างหนึ่งของ ดาวใจ ไพจิตร เมื่อร้องคำว่า *รับ* แล้ว ความยาวของตัวโน้ตจะทอดยาวไปตกจังหวะที่ 4 แล้วจึงรวบคำว่า *พยายาล* หลังจังหวะที่ 4 โดยรวบในลักษณะโน้ตสามพยางค์ ส่วนคำว่า *บาล* ไปได้ที่จังหวะที่ 1 ของห้องต่อไป แล้วร้องต่อด้วยคำว่า *หัวใจให้เธอ* โดยคำว่า *หัวใจ* มีโน้ตผสมกันอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง โด แล้วผัน (หรือซ่อน) ไปหาเสียง มี *แฟลต* ดาวใจร้องผันเสียงตามพยัญชนะ โดยวิธีการซ่อนเสียงอย่างนุ่มนวลเพื่อให้เกิดความสละสลวย จนมาถึงคำว่า *เธอ* คำร้องสุดท้ายของวรรคนี้ตกในจังหวะที่ 3 ซึ่งมีความยาวของเสียงทอดไปจนถึงจังหวะที่ 4 คือมีความยาว 2 จังหวะนั่นเองพร้อมกับการใช้ลูกคอแต่พองามแล้วผ่อนปลายเสียงให้เบาลง วรรคนี้ผู้ร้องใช้การร้องลมเดียว

อนึ่งในบรรทัดที่ 1 และ 2 ของเพลงนี้หากผู้ร้องฝึknับจังหวะจนชำนาญแล้วในการร้องของ ดาวใจ ไพจิตร นั้นถ้าหากฟังตามต้นฉบับจะร้องไม่ให้ตรงจังหวะมากนัก ซึ่งฟังดูเหมือนว่าจะร้องไม่ทันกับจังหวะ นั่นถือเป็นลักษณะเฉพาะตัวอีกอย่างหนึ่งของการถ่ายทอดอารมณ์เพลงแบบ ดาวใจ ไพจิตร เพื่อสื่อให้ผู้ฟังได้เข้าถึงอารมณ์ในการฟังและมีความรู้สึกคล้อยตามเนื้อหาของเพลง การขับร้องลักษณะนี้จะต้องเป็นผู้มีความชำนาญและเข้าใจในเรื่องจังหวะดนตรีเป็นอย่างดี มีความแม่นยำจังหวะจึงจะมีความเป็นอิสระในการใช้จังหวะได้ แต่ในการอธิบายวิเคราะห์นั้นผู้วิจัยมีความจำเป็นที่จะต้องยึดหลักการของจังหวะที่แท้จริงไว้ก่อนเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันในเบื้องต้น

5
เอา ยา กลิ่น จาก ด่าง ใจ เอา กาย อี๊ กอบ ปาณ

7
เป่า ด้วย รก เล มอ

ในห้องนี้ ผู้ร้องเริ่มหายใจเข้าในจังหวะที่ 1 แล้วเริ่มคำร้องประโยคแรกแบบนี้มนวล “*เอา* *ยา* *กลิ่น* คำว่า *เอา* นั้นร้องในจังหวะที่ 1 ยก และมีคำว่า *ยา* ตกจังหวะที่ 2 แต่คำว่า *กลิ่น* นั้นจะถูกถักจังหวะเพื่อให้ความยาวของเสียงทอดไปรวมกับจังหวะที่ 3 พอดตกที่จังหวะที่ 3 ผู้ร้องจึง

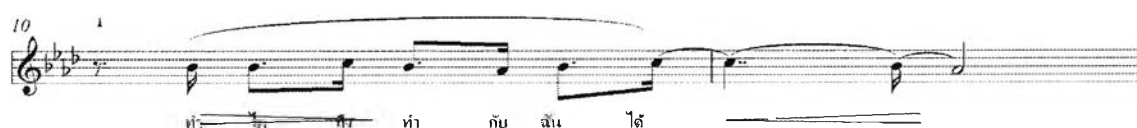
ขึ้นต้นคำต่อไปแบบลักจังหวะอีกในจังหวะที่ 3 ยก ด้วยคำว่า **จากดวงใจ** โดยคำว่า **จาก** มีความยาวของเสียงทอดไปรวมกับ จังหวะที่ 4 ซึ่งเป็นจังหวะตก และถูกเน้นเสียงให้แข็งแรง เมื่อฟังแล้วรู้สึกสะดุดหู ชวนให้ติดตาม(ซึ่งการร้องแบบลักจังหวะตลอดทั้งห้องนี้มักจะเรียกอีกอย่างว่าการร้องแบบแขวนจังหวะเพราะจะหาจังหวะตกไม่พบ) ส่วนคำว่า **ดวงใจ** ก็จะร้องหลังจังหวะที่ 4 หรือจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า **ใจ** นั้นตกในจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 ซึ่งมีความยาวของเสียง 1 จังหวะ ในการร้องตรงจังหวะนี้ผู้ร้องขโมยลมหายใจเล็กน้อย ตรงจังหวะที่ 1 ยก (ขโมยหายใจหมายถึงขณะที่ร้องหมดความยาวของเสียงหนึ่งแล้วจะขึ้นอีกเสียงหนึ่งก็จะสูดลมเข้าทางปากเพียงนิดเดียว ซึ่งปฏิบัติยากมากเป็นวิเศษเฉพาะตัวและแทบสังเกตไม่ได้เลย จะสังเกตได้จากความยาวของคำว่า **ใจ** จะไม่เต็ม 1 จังหวะดี การขโมยลมหายใจนี้ปฏิบัติเพื่อเน้นคำร้องคำต่อไปให้มีพลังแล้วจึงเริ่มต่อในห้องที่ 2 จังหวะที่ 2 **เอากายอ่อน** และคำว่า **เอากาย** นั้นจึงถูกเน้นน้ำหนักเสียงให้เข้มข้น ด้วยความประชิดประชันในอารมณ์ตามเนื้อเพลง แต่คำว่า **อ่อน** มีการแผ่วของเสียงลงมาเล็กน้อย ซึ่งคำร้องตกลงมาที่จังหวะที่ 3 แล้วลักจังหวะคำต่อไปอีกในจังหวะ 3 ยก **คอยปรนเปรอ** คำว่า **คอย** ที่ผู้ร้องร้องลักจังหวะให้เสียงทอดไปยังจังหวะที่ 4 นั้นถูกเน้นคำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นมาอีกต่อไปยังคำว่า **ปรนเปรอ** น้ำหนักของเสียงนั้นให้อารมณ์เหมือนการกระแทกแตกตันเพราะอารมณ์ของเพลงเปรียบเปรยความรู้สึกของผู้หญิงกับในฐานะผู้ประโลมใจด้วยความน้อยใจอย่างแทบจะทนไม่ได้ อีกต่อไป โดยคำว่า **เปรอ** ก็จะมาตกหลังจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 3 และยังมีลักษณะการร้องแบบแขวนจังหวะอยู่ แล้วผู้ร้องก็ยังทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 เมื่อถึงตรงนี้ผู้ร้องขโมยลมหายใจอีกเล็กน้อย เพราะว่าคำร้องต่อไปนั้นจะต้องใช้พลังเสียงมากพอสมควรพอจังหวะที่ 2 ยก ก็สวนคำว่า **ด้วยรักเสมอ** โดยคำว่า **เสมอ (เสมอ)** นั้นมีโน้ตควบกันอยู่สองเสียงและถูกแยกออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกตกในจังหวะที่ 4 ตรงกับโน้ตเสียง **ที เฟลต** ออกเสียงเป็น **เมอ** ก่อนแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งตรงกับโน้ตเสียง **โด** จึงออกเสียงเป็น **เฮ้อ (เมอ+เฮ้อ)** ในช่วงที่ 2 ซึ่งมีความยาวของเสียงอยู่ 2 ช่วงจังหวะพอดี เมื่อถึงตรงนี้มีการใช้ลูกคอแบบพลิ้วไหวที่ปลายเสียงของคำว่า **เสมอ (เสมอ)** คือปลายเสียงไปตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ฉันทยอมาให้เพื่อเธอทุกยาม เมื่อร้องถึงประโยคนี้ผู้ร้องเปล่งคำร้องโดยแผ่วเสียงลงอย่างนุ่มนวลในลักษณะเชิงร่าฟิ่งร่าพัน ซึ่งจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 1 นั้นเป็นปลายเสียงของคำว่า เสมอ ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้าแล้วจึงร้องคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 2 ซึ่งเป็นจังหวะตกตามด้วยคำว่า ยอม ที่อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วต่อด้วยคำว่า ให้ ในจังหวะตกที่ 3 มีความยาวของเสียง 1 จังหวะซึ่งต้องออกเสียงเป็นสองตัวโน้ต โดยมีตัวโน้ต ที่ผสมกันอยู่สองเสียงคือ ตัว ลา เฟลต ผสมกับ ตัว ฟา จึงต้องออกเสียงร้องเป็น ให้+อิ(ให้) เพื่อให้ตรงตามลักษณะของวรรณยุกต์เสียงโท โดยใช้วิธีการออกเสียง ให้(ลาเฟลต) ที่จังหวะตกก่อนแล้วตามด้วย อิ(ฟา) ที่จังหวะยก หากร้องคำนี้ตรงๆ ตามโน้ตเสียง ฟา แล้วต้องออกเสียงเป็น ไห ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียงโทซึ่งผิดลักษณะของภาษาไทย คำต่อมาคือคำว่า เพื่อ ซึ่งตกจังหวะที่ 4 มีความยาวของเสียงที่ 1 จังหวะ คำนี้ก็เช่นกันมีโน้ตสองเสียงผสมกันอยู่คือตัว ฟา ผสมกับ มีเฟลต ก็จะเปล่งคำออกมาเป็น เพื่อ+เอื้อ แต่ว่าคำร้องต่อไปนั้นคือคำว่า เธอ ซึ่งเป็นเสียง มีเฟลต พอดี การเปล่งเสียงจึงถูกบังคับให้ทอดเสียงโน้ตตัว ฟา ลงมาหาตัวโน้ต มีเฟลต โดยธรรมชาติ

ในการฝึกหัดและถ่ายโอนต้นแบบจำเป็นต้องแจกแจงลักษณะการออกเสียงให้ละเอียด ซึ่งวิธีการร้องแบบนี้เรียกว่าการหักเสียงนั่นเอง การหักคำ

ประโยคต่อไปร้องว่า เธอทุกยาม โดยคำว่า เธอ นั้นตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วจึงร้องรวบคำว่า ทุกยาม ให้ติดกันในลักษณะโน้ต สามพยางค์ (สามคำจังหวะ) ผู้ร้องใช้วิธีโยกหางเสียงคำว่า ยาม เพื่อรวบจังหวะให้ไปรวมกับจังหวะที่ 2 แล้วจึงทอดเสียงให้ยาว ไปจังหวะที่ 3 และจังหวะที่ 4 โดยระหว่างที่ทอดเสียงยาวอยู่นั้นให้เริ่มใช้ลูกคอแบบสั้นพริ้ม มีความถี่มากที่สุดตามลำดับเพื่อเพิ่มความเข้มข้นถึงขีดสุดในจังหวะที่ 2, 3 และ 4 แล้วจึงถอนลม(หายใจ)ในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ทำไมถึงทำกับฉันได้ ประโยคนี้นี้โดดเด่นมากและถือว่าเป็นจุดเด่นสูงสุด (Climax) ของท่อนนี้และเป็นจุดเด่นสูงสุดของเพลง แม้กระทั่งดนตรีบรรเลงยังต้องหยุดที่ห้องนี้เพื่อให้เกิดจุดเด่นในลีลาของเพลงทั้งในคำร้องและเสียงร้องของคุณดาวใจ ไพจิตร

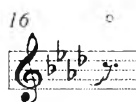
หลังจากถอนลมในจังหวะที่ 1 แล้ว จังหวะที่ 1 ยก ผู้ร้องร้องสวนขึ้นมาทันที ทำไม โดยคำว่า ทำไม จะอยู่ในระดับความดังปกติ แต่คำว่า ไม ซึ่งตกในจังหวะที่ 2 นั้นจะถูกเน้นกระแทกเสียงให้ดังขึ้นมา (ในอารมณ์ที่เจ็บใจตามเนื้อหาของคำร้อง) ในจังหวะที่ 2 ยก ต่อด้วยคำว่า ถึงทำ โดยคำว่า ทำ อยู่ในจังหวะตกที่ 3 โดยใช้น้ำหนักเสียงในระดับปกติ แล้วจึงมาเน้นคำว่า กับ ที่จังหวะ 3 ยกและ ฉัน ที่จังหวะตกที่ 4 ให้มีความดังขึ้นมาอีก (ในอารมณ์ของผู้หญิงที่ถูกข่มขืน) ส่วนคำว่า ได้ นั้นจะถูกลากจังหวะให้มาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งมีความยาวของเสียงร้องอยู่ที่ 4 จังหวะครึ่ง (เพราะถูกลากมาครึ่งจังหวะจึงต้องรวมเข้าไปด้วยจากปกติห้องหนึ่งซึ่งมี 4 จังหวะอยู่แล้ว) โดยผู้ร้องจะเน้นเปล่งเสียงและกระแทกเสียงร้องคำๆ นี้เป็นพิเศษ ส่วนการรวบจังหวะคำว่า ได้ ให้มาชิดกับคำว่า ฉัน นั้นก็เพื่อต้องการทำให้คำร้องของประโยคนี้นี้เชื่อมต่อกันให้มากที่สุด แต่วิธีการร้องคำว่า ได้ น่าสังเกตว่า โดยปกติแล้วโน้ตที่ถูกต้องของคำว่า ได้ นั้นจะต้องเป็นเสียง ลาเฟลต เมื่อปฏิบัติแล้วปกติ ด้าย แน่ๆ ซึ่งผิดเสียงวรรณยุกต์เสียงโท ดังนั้นศิลปินดาวใจ ไพจิตร จึงมีวิธีการร้องเพื่อให้คำว่า ได้ นั้นมีเสียงออกมาถูกต้องตามหลักภาษาไทย (อธิบายแบบขยายคำอ่านเสียงสูง - ต่ำ ในภาษาไทยเพื่อต้องการให้ออกเสียงตรงกับตัวโน้ตมากที่สุด) โดยแยกคำอ่านคือโน้ตเสียง โด ด้า.. ในจังหวะลัดที่ 4 ยก แล้วลากยาวจนถึงจังหวะที่ 2 ของห้องที่ 2 เสียง ที เฟลต อา.. เปลี่ยนในจังหวะที่ 2 ยก และ เสียง ลาเฟลต อ้าย.. ตก ในจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 (อ่านแบบผสมเสียงรวมกันเป็น ด้า+อา+อ้าย) ส่วนการใช้ลูกคอจากความยาวของเสียงที่ทอดคำว่า ได้ 4 จังหวะครึ่งนั้น (อีกครั้งมาจากจังหวะที่ลากมา) ในสองจังหวะแรก ผู้ร้องเปล่งเสียงออกไปตรงๆ โดยยังไม่มีการใช้ลูกคอ แล้วจึงเริ่มสั้นระรัวพลิวไหวในห้องที่ 2 จังหวะที่ 2 ยก ไปจนจังหวะที่ 4 ซึ่งหมดห้องพอดี (เปรียบเทียบรูปภาพในการใช้ Vibration ให้ตรงตามจังหวะ)

จังหวะที่ 4 ½ ↑ 1 ↑ 2 ↑ 3 ↑ 4 ↑

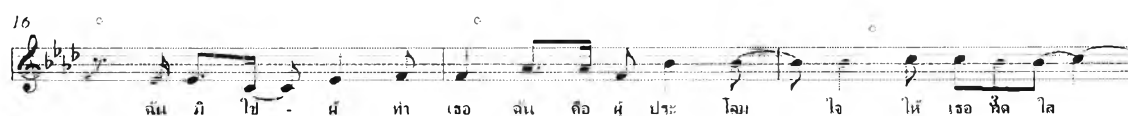

พร้าดวงใจ เป็นประโยคแรกของท่อนที่ 2 นี้ โดยในจังหวะที่ 1 ของห้องแรกนั้น เป็นจังหวะหยุดจึงต้องใช้ช่วงของจังหวะที่หยุดนี้ในการหายใจออกเพื่อเริ่มร้องคำใหม่ในจังหวะที่ 2 โดยผู้ร้องเริ่มกลับมาให้ความนุ่มนวลในการเปล่งเสียงร้องอีกครั้งหนึ่ง เพราะว่าเนื้อหาของเพลงในห้องก่อนหน้านี้นี้ได้ผ่านความเข้มข้นไปแล้วซึ่งเรียกว่าการเน้นความหนัก-เบาตามอารมณ์เพลง (Dynamic)

เริ่มต้นด้วย/คำว่า พร้า ซึ่งคำๆนี้มีเสียงของตัวโน้ตผสมอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง มีแฟลต กับเสียง โด แยกคำอ่านเป็น พร้า+อ่า โดยคำว่า พร้า มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต อ่า มีโน้ตเป็นเสียง โด ตามด้วยคำว่า ดวง ซึ่งอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เมื่อตกจังหวะที่ 3 ร้องคำว่า ใจ แล้วจึงรวบคำว่า แม่ผู้หญิง โดยคำว่า ใจแม่ผู้ จะร้องรวบติดกัน ในลักษณะโน้ตสามพยางค์(ร้องสามคำใน 1 จังหวะ) และคำว่า หญิง ตกที่จังหวะที่ 4 แล้วจึงรวบคำว่า ที่สุดรัก ในลักษณะโน้ตสามพยางค์อีกครั้งหนึ่ง โดยคำว่า รัก มาตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วจึงร้องคำว่า รักเธอสุดแสน ซึ่งคำว่า รัก (คำที่สอง เพราะคำว่ารักนั้นติดกันสองคำ) เข้าหลังจังหวะที่ 1 หรือจังหวะที่ 1 ยก นั่นเอง ส่วนคำว่า เธอ ตกในจังหวะที่ 2 ซึ่งมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง ฟา ควบกับ โน้ตเสียง โด ซึ่งแยกคำอ่านเป็น เธอ+เอ่อ โดยผู้ร้องจะแยกการหักคำร้องออกเป็นสองขั๊กใน 1 จังหวะ (ขั๊กที่ หนึ่ง ในจังหวะตก ขั๊กที่ สอง ในจังหวะยก) คำว่า เธอ ในจังหวะที่ 2 ตก โน้ตเป็นเสียง ฟา และ เอ่อ ในจังหวะที่ 2 ยกโน้ตเป็นเสียง โด แล้วตามด้วยคำว่า สุด ในจังหวะตกที่ 3 มีโน้ตเป็นเสียง โด ซึ่งเสียงนี้ตรงกับหางเสียงของคำว่า เธอ (ในจังหวะยก) ซึ่งถ้าฟังโดยผิวเผินแล้วคำๆ นี้ เหมือนกับว่าผู้ร้องไม่ได้หักคำร้องอะไรเลย แต่เป็นเพราะการหักคำร้องที่ถูกหักโดยลักษณะธรรมชาติในเสียงของตัวโน้ต (แต่ก็ด้องอธิบายโดยละเอียดเพื่อความเข้าใจ ในการร้องแบบหักคำร้องตามโน้ตเพลง) ส่วนคำว่า แสน ซึ่งเป็นคำสุดท้ายของบรรทัดนี้ เป็นการร้อง โหนเสียง คือโน้ตเสียง โด โหนเสียงไปหา โน้ตเสียง มีแฟลต และได้ถูกร้องลัดจังหวะให้มาอยู่จังหวะที่ 3 ยก เพื่อการประติดประต่อของคำว่า สุดและแสน แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 เพื่อให้มีความยาว 1 จังหวะครึ่ง แล้วจึงใส่ลูกคอที่ปลายเสียงของคำว่า แสน เพียงเล็กน้อย ซึ่งในบรรทัดนี้ ผู้ร้องก็ใช้การร้องเพียงลมเดียว เหมือนกับท่อนที่ 1 ที่ใช้รูปแบบ (Pattern) ในการร้องคล้ายๆ กัน

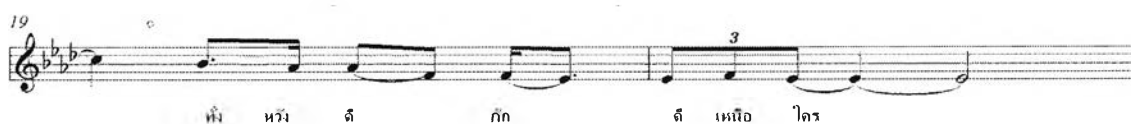

เป็นการตอบแทน ในจังหวะแรกของห้องนี้เป็นจังหวะหยุดก่อนโดยผู้ร้องเริ่มหายใจออกในจังหวะที่ 1 นี้ แล้วจึงเริ่มเปล่งเสียงร้องด้วยน้ำเสียงราบเรียบปกติซึ่งขึ้นด้วยคำว่า เป็น ในจังหวะที่ 1 ยก การ ในจังหวะตกที่ 2 คำว่า ตอบ อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก โดยมีคำว่า แทน อยู่ในจังหวะตกที่ 3 ตามด้วยประโยคต่อไปว่า แค้นที่เธอเคย โดยมีการเน้นเสียงร้องคำว่า แค้น ให้เข้มข้นขึ้นมาอีกระดับหนึ่งเพื่อเป็นการเน้นความหมายของคำๆ นี้ว่าแค้นจริงๆ ซึ่งคำว่า แค้น เป็นการร้องโน้ตเสียง คือโน้ตเสียง ลาฟลัด โหนไปหาโน้ตเสียง ทีฟลัด เมื่อรวมกับการใช้วิธีร้องแบบลักจังหวะ จึงทำให้การร้องมีความโดดเด่น แล้วจึงรวบคำว่า ที่เธอเคย ให้ติดกันในสัดส่วนแบบโน้ตสามพยางค์โยงเสียง หมายความว่า พอร้องคำว่า แค้น จังหวะที่ 3 ยก แล้วให้ทอดความยาวของเสียงไปจนตกจังหวะที่ 4 แล้ว ส่วนคำว่า ที่เธอ ในจังหวะที่ 4 ยก ร้องแบบแขวนจังหวะ ส่วนคำว่า เคย นั้นตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วจึงต่อด้วยประโยคต่อมาร้องว่า รับมาหรือไร ซึ่งเปล่งคำร้องโดยใช้น้ำหนักเสียงค่อนข้างอยู่ในระดับแผ่วเบาโดยคำว่า รับ นั้นอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก ซึ่ง ผู้ร้องร้องคำๆ นี้แบบซอ้นคำจึงมีลักษณะเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงโดยแยกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ระ.. และโน้ตเสียง มีฟลัด ออกเสียงเป็น อับ.. ผสมคำอ่านเป็น ระ+อับ ตามด้วยคำว่า มา ตรงจังหวะตกของจังหวะที่ 2 ส่วนคำว่า หรือ ถูกลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3 โดยมีความยาวของเสียง 1 จังหวะ ซึ่งคำว่า หรือ มีลักษณะควบกันอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง ทีฟลัด ควบกับ โน้ตเสียง โด ซึ่งเป็นเสียงที่ควบกันโดยมีการออกเสียงเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว และคำสุดท้ายของบรรทัดนี้คือคำว่า ไร ถูกลักจังหวะมาอยู่ที่จังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงให้มีความยาวไปรวมกันกับจังหวะ 4 ของห้องนี้ โดยผู้ร้องจะใช้ลูกคอเพียงเล็กน้อยที่ปลายเสียง พร้อมกับแผ่วเสียงเบาลงเล็กน้อย และบรรทัดนี้ก็ใช้เพียงลมเดียวในการขับร้อง

ฉันมิใช่ผู้ทำเธอ ในจังหวะแรกของห้องนี้เป็นจังหวะหยุดก่อน 1 จังหวะ แล้วเริ่มหายใจออกในจังหวะหยุดที่ 1 โดยเริ่มเปล่งเสียงร้องด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูมีน้ำหนักขึ้นมา ด้วยคำว่า ฉัน ในจังหวะตกที่ 2 คำว่า มิ ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วตามด้วย ใช่ ในจังหวะตกที่ 3 และคำว่า ผู้ อยู่ในจังหวะที่ 3 ยก ซึ่งมีการหักคำร้องโดยแยกออกเป็นสองเสียง – เสียงแรกโน้ตเสียง ฟา ร้องเป็น พู่ ... เสียงที่ 2 เสียง มีแฟลต ร้องเป็น อู่... อ่านผสมเสียงกันเป็น พู่+อู่ (ซึ่งต้องใช้วิธีรวบให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ) ส่วนในจังหวะตกที่ 4 ร้องคำว่า ทำเธอ ซึ่งคำว่า ทำ นั้นถูกเน้นเสียงให้ชัดเจนขึ้นมาอีกครั้งเพื่อย้ำความหมายของประโยค โดยคำว่า เธอ จะถูกลัดจังหวะมาที่จังหวะ 4 ยก ด้วยน้ำหนักเสียงที่เบาลงมาเล็กน้อยแล้วจึงทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะ ที่ 1 ของห้องถัดไป

ฉันคือผู้ประโลมใจ ในจังหวะแรกของห้องนี้ซึ่งเป็นจังหวะหยุดนั้นเป็นปลายเสียงของคำว่า เธอ ที่ถูกทอดจังหวะมาจากห้องก่อนหน้านี้ โดยผู้ร้องขโมยลมหายใจหนึ่งครั้งในจังหวะที่ 1 ยก แล้วจึงร้องต่อด้วยคำว่า ฉัน ในจังหวะตกที่ 2 ด้วยน้ำเสียงที่เน้นให้กระแทกกระทั้นขึ้นมาต่อด้วยคำว่า คือผู้ โดยมีการผ่อนเสียงร้องลงมาเล็กน้อย ซึ่งคำว่า คือ นั้นอยู่จังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ผู้ ตกที่จังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ผู้ นั้นมีลักษณะตัวโน้ตที่ควบเสียงกันอยู่สองเสียง โดยแยกออกเป็นโน้ต ลาแฟลต ออกเสียงเป็น พู่.. และโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อู่.. ผสมคำอ่านเป็น พู่+อู่ (ใช้วิธีเดียวกันกับคำว่า ผู้ จากประโยคร้องก่อนหน้า) แล้วตามด้วยคำร้องว่า ประโลมใจ โดยทั้งสามคำนี้ผู้ร้องได้น้ำหนักเสียงให้เข้มข้นขึ้นอีก เพื่อย้ำความชัดเจนของคำร้องในบรรทัดนี้ ซึ่งคำว่า ประ อยู่ในจังหวะยกที่ 3 และคำว่า โลม อยู่จังหวะตกที่ 4 มีความยาวของเสียง 1 จังหวะส่วนคำว่า ใจ นั้น ไปตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปมีความยาวของเสียง 1 จังหวะ ให้เธอสดใส โดยคำว่า ให้ ซึ่งตกในจังหวะที่ 2 ของห้องที่ 3 นั้นยังถูกเน้นคำให้มีความเข้มข้นเพราะเนื้อหาของคำร้องยังอยู่ในอารมณ์เดียวกัน ซึ่งมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียง โดยแยกออกเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น ให้ เสียงที่สองเสียง ทีแฟลต ออกเสียงเป็น อิอ่านผสมเสียงเป็น ให้+อิ คำร้องต่อไป เธอสด ถูกผ่อนเสียงลงมาเล็กน้อยคำว่า เธอ อยู่ในจังหวะตกที่ 3 และคำว่า สด จะอยู่ที่จังหวะ 3 ยก ส่วนคำว่า ใส ตกในจังหวะที่ 4 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องถัดไปโดยมีความยาวของเสียง 3 จังหวะ ซึ่งจะมีเสียงควบกันอยู่สองเสียง โดยแยกออกเป็นโน้ตเสียง ทีแฟลต ออกเสียงเป็น ใส.. โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ใส..ผสมคำอ่านเป็น ใส+อิ โดย ผู้ร้องเปล่งเสียงให้ดังกังวานแบบโดดเด่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับใช้ลูกคอแบบพลิ้วระรัว

ทั้งหวังดี เนื้อร้องท่อนนี้ ในห้องที่ 1 มีตัวหยุดอยู่ 2 จังหวะอยู่ที่จริง แต่ยังคงเป็นความยาวของคำร้อง คำว่า ใส ที่ร้องมาจากจังหวะที่ 4 ของห้องที่ผ่านมาซึ่งถูกทอดจังหวะลากยาว 3 จังหวะข้ามห้องมาจนถึงห้องนี้ โดยมีหยุดอยู่ที่จังหวะที่ 2 ซึ่งระหว่างที่หยุดอยู่นี้ ผู้ร้องหายใจออกตรงนี้ แล้วก็เริ่มคำร้องใหม่ด้วยน้ำหนักเสียงที่แผ่วหวานนุ่มนวล ด้วยคำว่า ทั้งหวังดี โดยร้องในจังหวะที่ 2 ยก ในสัดส่วนของโน้ตสามพยางค์ (แต่ตัดตัวแรกออกไปจึงออกเสียงแค่ตัวที่ สองและสาม) พร้อมทั้งซ้องคำว่า ทั้ง โดยซ้องแบบไม่ชัดเจนมากนัก ส่วนคำว่า หวัง ก็ซ้องเสียงให้ชัดเจนตามลักษณะ เสียงต่ำซ้องขึ้นไปหาเสียงสูงและเน้นความดังของเสียงให้มีน้ำหนักแตกต่างขึ้นมา ส่วนคำว่า ดี ตกในจังหวะที่ 3 ซึ่งมีความยาวของคำอยู่ 1 จังหวะ แล้วร้องต่อ ภักดีเหนือใคร โดยคำว่า ภัก อยู่ที่จังหวะตกที่ 4 คำว่า ดี อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า เหนือ ไปตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 โดยคำว่า ใคร นั้นถูกลากจังหวะให้มาติดกับคำว่าเหนือ ที่จังหวะ 1 ยก แล้วทอดเสียงยาวจนไปถึงจังหวะที่ 4 ของห้องเดียวกันพร้อมกับการใช้ลูกคออย่างสั้นปลิวไปจนหมดความยาวของตัวโน้ต แล้วจึงเริ่มขึ้นต้นห้องใหม่โดยหายใจออกในจังหวะที่ 1 แล้วร้องที่จังหวะ 1 ยก

ทำไม่ถึงทำกับฉันได้ (ใช้คำอธิบายเดียวกันกับหน้าที่ 89-90) **ดนตรีรับ 4 ห้อง**

โกรธเคืองใคร ในท่อนที่ 3 นี้ ห้องแรกจังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุด 1 จังหวะ แล้วเริ่มเข้าร้องในจังหวะที่ 2 โดย ผู้ร้องให้น้ำหนักของเสียงร้องในระดับปกติ คือ ไม่เบา และไม่เน้นเสียงมากนักในประโยคแรก ขึ้นต้นด้วยคำว่า โกรธ (ซึ่งจะสังเกตได้ว่าโน้ตเสียงร้องของคำว่า โกรธ ซึ่งเป็นคำแรกของประโยคนี้ มีโน้ตตรงกันกับเสียงของโน้ตตัว โด ซึ่งเป็นโน้ตเสียงหลักพอดิ ไม่เหมือนกับคำแรกของทั้งสองท่อน ที่ผ่านมาซึ่งต้องใช้วิธีร้องแบบหักคาลงมาเพื่อจะให้ตรงกับเสียงหลักของตัวโน้ต) ต่อด้วยคำว่า เคือง จังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ใคร ในจังหวะตกที่ 3 แล้ว โยเธอไม่ ส่วนคำว่า แล้ว อยู่ในจังหวะที่ 3 ยก และตามด้วยคำว่า โยเธอไม่ โดยคำว่า ใคร อยู่ที่จังหวะตกที่ 4 แล้วรวบคำว่า เธอไม่ ให้ติดกันในลักษณะโน้ตสามพยางค์ แล้วจึงร้องประโยคต่อไปในห้องที่ 2

ด้วยคำว่า แก้แก่นั่น คำว่า แก้ อยู่จังหวะที่ 1 ของห้องนี้ ตามด้วยคำว่า แก่น ในจังหวะที่ 1 ยก ซึ่งผู้ร้องได้เน้นให้น้ำหนักเสียงนั้นดังขึ้นมาพอประมาณ และคำว่า นั่น จะอยู่ในจังหวะตกที่ 2 โดย น้ำหนักเสียงเบาลงมาเล็กน้อย แล้วต่อด้วยคำว่า กินแก่เขา โดยคำว่า กิน อยู่ที่ จังหวะ 2 ยก โดย ผู้ ร้องใช้วิธีร้องลากจังหวะแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 3 พร้อมกับเน้นให้น้ำหนักคำร้องดังขึ้นมา อีกพอประมาณ ส่วนคำว่า แก่เขา ถูกรวบคำร้องให้ติดกัน ในลักษณะของโน้ตสามพยางค์แบบ แขนงจังหวะ ซึ่งคำว่า แก้ อยู่ที่จังหวะที่ 3 ยก แล้วร้องติดกันกับคำว่า เขา ที่ถูกโยงจังหวะให้ ทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 และคำร้องบรรทัดนี้ใช้การหายใจเพียงลมเดียว

โยเชอกลับเอา ในห้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุดซึ่ง ผู้ร้องหายใจออกตรงจังหวะที่ 1 แล้วเริ่มเข้าร้องคำต่อไปด้วยน้ำหนักเสียงที่ราบเรียบปกติ ในจังหวะที่ 1 ยก ด้วยคำว่า โย แล้วตาม ด้วย เชอ ในจังหวะตกที่ 2 ส่วนคำว่า กลับ อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วตกจังหวะที่ 3 ด้วยคำว่า เอา ตามด้วยประโยคต่อไปว่า...แก่นมาระบาย โดยคำว่า แก่น ผู้ร้องได้ร้องลากจังหวะมาอยู่จังหวะที่ 3 ยก ด้วยน้ำหนักเสียงที่ถูกเน้นสะบัดขึ้นมาให้ฟังสะดุดหูตามอารมณ์เพลง คำว่า แก่น มีเสียงของโน้ตที่ ควบกันอยู่สองเสียง แยกออกเป็นโน้ตเสียง ลาฟเลต ออกเสียงเป็น แก.. และโน้ตเสียง ทีฟเลต ออกเสียงเป็น เอั้น.. ผสมคำอ่านเป็น แก+เอั้น แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ส่วนใน จังหวะที่ 4 ยก คำร้องว่า มาระ ซึ่งผู้ร้องใช้วิธีร้องรวบแบบโน้ตสามพยางค์ที่ไม่มีคำแรก(จาก 3 คำ จังหวะ เหลือ 2 คำจังหวะ เพราะตัวแรกถูกแทนด้วยหางเสียงของคำว่า แก่น ตรงจังหวะตกที่ 4) โดยคำว่า บาย ตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วร้องคำร้องต่อไปว่า ให้ฉันรับกรรม คำว่า ให้ นั้น ร้องที่จังหวะ 1 ยก ซึ่งมีเสียงของโน้ตควบกันอยู่สองเสียง แยกออกเป็นโน้ตเสียง มีฟเลต ออกเสียง เป็น ให้..และโน้ตเสียง ทีฟเลต ออกเสียงเป็น ให้..ผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ ส่วนในจังหวะตกที่ 2 ร้องคำว่า ฉัน ตามด้วยคำว่า รับ ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งมีเสียงของโน้ตควบกันอยู่สองเสียง แยก ออกเป็นโน้ตเสียง ทีฟเลต ออกเสียงเป็น ระ และโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อับ ผสมคำอ่านเป็น ระ+อับ ซึ่ง ผู้ร้องค่อย ๆ บรรจงซ้องคำๆนี้ให้สละสลวย โดยมีคำว่า กรรม ตกจังหวะที่ 3 แล้ว ทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียง 2 จังหวะ แล้วแผ่วเสียงร้องให้เบาลง พร้อมกับใช้ลูกคอเล็กน้อย และคำร้องบรรทัดนี้ใช้การหายใจเพียงลมเดียว

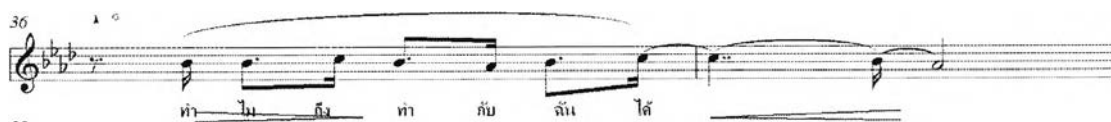

ฉันทำผิดอะไรไป ประโยคแรกในห้องที่ 1 เป็นจังหวะหยุดก่อน 1 จังหวะ แล้วผู้ร้องจึงเริ่มหายใจออกในจังหวะหยุดที่ 1 แล้วเริ่มเปล่งคำร้องที่ให้น้ำหนักเสียงดังขึ้นมาอีกเล็กน้อย ในจังหวะที่ 1 ยกด้วยคำว่า ฉัน ตามด้วยคำว่า ทำ ตรงจังหวะตกที่ 2 และคำว่า ผิด ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งผู้ร้องใช้วิธีร้องลัดจังหวะแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 3 แล้วในจังหวะที่ 3 ยก ก็ต่อด้วยคำว่า อะไร ซึ่งคำว่า ไร นั้น ตกตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ไป ถูกร้องลัดจังหวะให้อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงข้ามไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไปพร้อมกับใช้ลูกคอเล็กน้อย ในจังหวะที่ 1 ยกนั้น ผู้ร้องใช้วิธีขโมยลมหายใจเล็กน้อยแล้วจึงร้องต่อด้วยคำว่า เธอจึงได้แก้งกระทำ โดยคำว่า เธอ ตกตรงจังหวะที่ 2 ของห้องที่ 2 คำว่า จึง อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ได้ ตกตรงจังหวะที่ 3 มีความยาวของเสียง 1 จังหวะ ซึ่งคำว่า ได้ มีเสียงของโน้ตควบก้นอยู่สองเสียง แยกออกเป็นโน้ตเสียง ลาฟลต ออกเสียงเป็น ได้ และโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อาย ผสมคำอ่านเป็น ได้+อาย ส่วนในจังหวะตกที่ 4 นั้นเป็นคำร้องว่า แก้ง ด้วยน้ำหนักเสียงที่ถูกย้ำเน้นให้ดังฟังแล้วสะดุดหู ซึ่งคำว่า แก้ง นั้นมีเสียงของโน้ตควบก้นอยู่สองเสียง แยกออกเป็นโน้ตเสียง ทีฟลต ออกเสียงเป็น แก้ง..และโน้ตเสียง ลาฟลต ออกเสียงเป็น อือ ผสมคำอ่านเป็น แก้ง+อือ แล้วตามด้วยคำว่า กระทำ ซึ่งถูกเน้นน้ำหนักเสียงให้เข้มข้นอยู่ โดยคำว่า กระทำ อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า ทำ ไปตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปมีความยาวของตัวโน้ตอยู่ที่ 1 จังหวะ แล้วต่อด้วยคำว่า ให้ฉันซอกซ้ำ คำว่า ให้ จะร้องตรงจังหวะตกที่ 2 ของห้องนี้ซึ่งผู้ร้องยังคงให้ความสำคัญของน้ำหนักเสียงร้องอยู่ โดยคำว่า ให้ มีลักษณะเสียงของโน้ตที่ควบก้นสองเสียงอยู่แล้วตามวรรณยุกต์เสียงโท คือโน้ตเสียง โด ที่ถูกหักคำ ลงมาหาตัวโน้ตเสียง ทีฟลต (ลักษณะเสียงสูงหักคำลงหาเสียงต่ำ) ซึ่งตรงกับคำว่า ฉัน ที่เป็นโน้ตเสียง โด พอดี ดังนั้นการร้องคำต่อไปว่า ฉัน ก็ต้องซ้อนเสียงขึ้นไปหาโน้ตเสียง โด (ลักษณะเสียงต่ำซ้อนคำไปหาเสียงสูง) ที่มีลักษณะของคำร้องซึ่งมีเสียงของโน้ตที่ควบก้นสองเสียง ถ้าร้องตรงตามตัวโน้ตแล้วต้องออกเสียงเป็น ฉัน ซึ่งคำว่า ฉัน จะอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก โดยใช้วิธีลัดจังหวะแล้วทอดเสียงไปจนตกจังหวะที่ 3 แล้วต่อด้วยคำว่า ซอกซ้ำ ซึ่งคำว่า ซอก ที่มีโน้ตเป็นเสียง โด ถูกหักคำร้องลงมาหาโน้ตเสียง ทีฟลต แบบเดียวกันกับคำว่า ให้ ซึ่งผู้ร้องใช้วิธีลัดจังหวะอีกครั้งแล้วทอดเสียงไปจนตกจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ซ้ำ ก็จะถูกลัดจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป มีความยาวของเสียงอยู่ที่ 1 จังหวะ ซึ่งคำว่า ซ้ำ ที่มีโน้ตเป็นเสียง ทีฟลต ถูกซ้อนคำร้องขึ้นไปหาโน้ตเสียง โด แบบเดียวกันกับคำว่า ฉัน โดยในการเรียนการสอนร้องเพลงมักจะเรียกวิธีนี้ว่า การป็นคำ

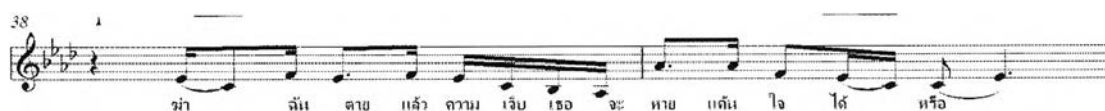
การร้องในลักษณะแบบหักคาลงมาแล้วซ่อนเสียงขึ้นไปและวนลงมาแบบนี้ ศิลปินดาวใจ ไพโรจน์ ใช้ทักษะพิเศษส่วนตัวในการร้องเพื่อความแนบเนียนและกลมกลืน ถ้าฟังโดยผิวเผินแล้วจะมีความรู้สึกถึงการเปล่งคำร้องที่เป็นธรรมชาติมากฟังดูแล้วเหมือนว่าร้องง่าย แต่ต้องอาศัยศักยภาพการฝึกปฏิบัติและอาศัยความเข้าใจการผันวรรณยุกต์ในการร้องเพลง

ฉันรักเธอ ในห้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นเสียงที่ถูกทอดมาจากห้องที่ผ่านมาซึ่ง ผู้ร้องแอบหายใจเล็กน้อยตรงจังหวะที่ 1 ยก แล้วเริ่มร้องประโยคใหม่ด้วยการประคองนำหนักเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาแต่ฟังดูเศร้าสร้อย ตรงจังหวะตกที่ 2 ด้วยคำว่า **ฉัน** พร้อมทั้งบรรจงซ่อนคำขึ้นมาเพื่อความไพเราะ ตามด้วยคำว่า **รักเธอ** โดยคำว่า **รัก** อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า **เธอ** ตกจังหวะที่ 3 มีความยาวของเสียง 1 จังหวะ แล้วตามด้วยคำร้องต่อมาว่า **รักเธอทุกยาม** ให้สังเกตคำว่า **เธอ** ในประโยคร้องแรก ผู้ร้องตั้งใจแบ่งคำร้องคำนี้ให้ควมกันสองเสียง คือเสียงแรกโน้ตเสียง ลาแฟลต ออกเสียงเป็นเธอ...และโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เอ่อ...ผสมคำอ่านเป็น เธอ+เอ่อ โดยใช้วิธีหักปลายเสียงคำนี้ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วทอดลงมาหาคำว่า **รัก** ในประโยคที่สองซึ่งเป็นโน้ตเสียง ฟา พอดี ตรงจังหวะตกที่ 4 โดยวิธีร้องแบบนี้เรียกอีกอย่างว่า **การเอื้อนเสียง** ส่วนคำว่า **เธอ** ถูกลัดจังหวะให้มาอยู่จังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 ซึ่งคำว่า **ทุก** ก็อยู่ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วตามด้วยคำว่า **ยาม** ในจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะ 3 และ 4 ของห้องเดียวกัน พร้อมกับการใช้ลูกคออย่างสั้นพลิว ไปจนหมดความยาวของเสียง แล้วจึงเริ่มขึ้นต้นห้องใหม่โดยหายใจออกในจังหวะที่ 1 แล้วร้องที่จังหวะ 1 ยก

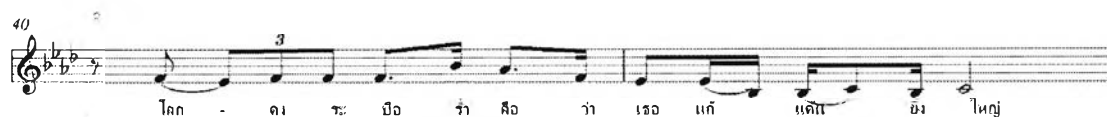

ทำไมถึงทำกับฉันได้ (ใช้คำอธิบายเดียวกันกับหน้าที่ 89-90) แล้วเริ่มท่อนที่ 4

ฆ่าฉันทาย เป็นประโยคแรกของท่อนที่ 4 นี้ โดยในจังหวะที่ 1 ของห้องแรกนั้นจะเป็นจังหวะหยุด ผู้ร้องใช้ช่วงของจังหวะที่หยุดนี้ในการหายใจออกเพื่อที่จะเริ่มร้องคำใหม่ในจังหวะตกที่ 2 โดยจะค่อยๆ เปล่งเสียงร้องด้วยความนุ่มนวลและแผ่วเบาแบบระรวยริน เริ่มต้นด้วยคำว่า ฆ่า ซึ่งคำๆ นี้มีเสียงของตัวโน้ตผสมอยู่สองเสียงคือโน้ต มีแฟลต กับโน้ตเสียง โด แยกออกเป็น คำว่า ค่า มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต คำว่า อ่า มีโน้ตเป็นเสียง โด ผสมคำอ่านเป็น ค่า+อ่า ตามด้วยคำว่า ฉันท ซึ่งอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เมื่อตกจังหวะที่ 3 จึงเป็นคำว่า ตาย แล้วตามด้วยประโยคที่ 2 ด้วยคำร้องว่า แล้วความเจ็บเธอจะหาย โดยคำว่า แล้ว จะอยู่จังหวะที่ 3 ยก ตามด้วยคำว่า ความ ตรงจังหวะตกที่ 4 แล้วร้องคำต่อไปให้ติดกันโดยการรวบคำว่า เจ็บเธอจะ ซึ่งการรวบคำทั้ง 4 คำนี้ (ความเจ็บเธอจะ) จะต้องร้องให้ได้ภายใน 1 จังหวะ แบบลักษณะโน้ตตัวเข้บ็ต 2 ส่วนคำว่า หาย ก็จะไปตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วเข้าร้องต่อด้วยประโยคต่อไปคำร้องว่า แค้นใจได้ หรือ โดยเฉพาะคำว่า หาย คำสุดท้ายของประโยคก่อนหน้านี้ ผู้ร้องจะเริ่มซ่อนคำร้องจากโน้ตเสียง ลาแฟลต ต่ำ แล้วซ่อนเสียงขึ้นไปหาโน้ตเสียง ลาแฟลต สูง ซึ่งจะไปตรงกับเสียงของตัวโน้ตคำว่า แค้น พอดี ซึ่งถือว่าเป็นการร้องที่ต้องฝึกฝนให้ชำนาญ และคำว่า แค้น ถูกเน้นเสียงให้หนักแน่นขึ้น โดยมีคำว่า ใจ ตกตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ได้ ถูกถักจังหวะมาอยู่ในจังหวะ ที่ 2 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ได้ นี้มีเสียงของตัวโน้ตควบกั้นอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง มีแฟลต กับโน้ตเสียง โด แยกออกเป็น คำว่า ด้าย มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต คำว่า อ่า มีโน้ตเป็นเสียง โด ผสมคำอ่านเป็น ด้าย+อ่า

ส่วนคำว่า หรือ จะถูกถักจังหวะมาอยู่ในจังหวะ ที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ซึ่งคำว่า หรือ นี้ก็มีเสียงของตัวโน้ตควบกั้นอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง โด กับโน้ตเสียง มีแฟลต แยกออกเป็น คำว่า หรือ... มีโน้ตเป็นเสียง โด คำว่า อือ มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต ผสมคำอ่านเป็น หรือ+อือ

โลกคงระบือ ในห้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุดซึ่งผู้ร้องหายใจออกตรงจังหวะที่ 1 แล้วเริ่มเข้าร้องคำต่อไปด้วยน้ำหนักเสียงที่เพิ่มความดังขึ้นมาเล็กน้อย โดยร้องคำว่า โลก ซึ่งถูกถักจังหวะเข้ามา ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะ ที่ 2 ซึ่งคำว่า โลก เป็นการร้องกระทบในคำ มีเสียงของตัวโน้ตควบกั้นอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง ฟา กับโน้ตเสียง มีแฟลต แยกออกเป็น คำว่า โล... มีโน้ตเป็นเสียง ฟา คำว่า อ็อก... มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต ผสมคำอ่านเป็น โล+อ็อก แล้วรวบคำว่า คงระ ซึ่งผู้ร้องใช้วิธีร้องรวบแบบโน้ตสามพยางค์ที่ไม่มีคำแรก (จาก 3 คำต่อ 1 จังหวะ

เหลือ 2 คำต่อ 1 จังหวะ เพราะตัวแรกถูกแทนด้วยหางเสียงของคำว่า โลก ตรงจังหวะตกที่ 2) โดย คำว่า ปื่อ มาตกที่จังหวะ 3 แล้วต่อด้วยประโยคต่อไปด้วยคำว่า รำลือว่าเธอ โดยคำว่า รำ อยู่ใน จังหวะ ที่ 3 ยก ซึ่งถูกเน้นเสียงให้ดังขึ้นมาด้วยความประชดประชัน คำว่า ลือ มาตกตรงจังหวะ ที่ 4 และคำว่า ว่า อยู่ในจังหวะ ที่ 4 ยก ซึ่งผู้ร้องผ่อนน้ำหนักของเสียงร้องลงมาเล็กน้อย ส่วนคำว่า เธอ ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วต่อด้วยประโยคต่อไปด้วยคำว่า แก็แค้นยิ่งใหญ่ โดยคำ ว่า แก็ อยู่ในจังหวะ ที่ 1 ยก และถูกเน้นคำร้องด้วยการกระแทกเสียงเบา ๆ ขึ้นมาอีกครั้งซึ่งคำว่า แก็ นี้ก็มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง มีแฟลต กับโน้ตเสียง ทีแฟลต แยกออกเป็น คำว่า แก็... มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต คำว่า แอะ... มีโน้ตเป็นเสียง ทีแฟลต ผสมคำอ่านเป็น แก็+แอะ ต่อด้วยคำว่า แค้น ตกตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า แค้น นั้นถูกซ้อนคำโดยธรรมชาติ ด้วยปลายเสียง ของคำว่า แก็ ที่เป็นตัว ทีแฟลต ซ้อนไปหาตัว โด ที่เป็นโน้ตของคำว่า แค้น ส่วนจังหวะ ที่ 2ยกก็ จะร้องคำว่า ยิ่ง แล้วตามด้วยคำว่า ใหญ่ โดยเสียงร้องเบาลงเล็กน้อยในจังหวะตกที่ 3 แล้วทอดเสียง พร้อมกับใช้ลูกคอปองามไปจนถึงจังหวะ ที่ 4 ซึ่งหมดห้องพอดี รวมความยาวของเสียงเท่ากับ 2 จังหวะ

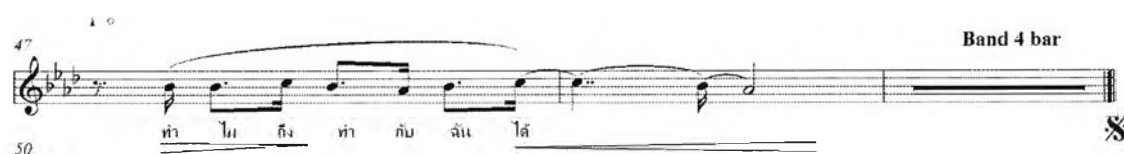

ปล่อยคนผิดให้ลอยนวล ประโยคแรกในห้องที่ 1 เป็นจังหวะหยุดก่อน 1 จังหวะ แล้วผู้ร้องก็เริ่มหายใจออกในจังหวะหยุดที่ 1 แล้วเริ่มเปล่งคำร้องโดยเพิ่มน้ำหนักเสียงให้ดังขึ้นมา อีกเล็กน้อย ในจังหวะที่ 1ยกด้วยคำว่า ปล่อย ตามด้วยคำว่า คน ตรงจังหวะตกที่ 2 และคำว่า ผิด ใน จังหวะที่ 2 ยก ซึ่ง ผู้ร้องใช้วิธีร้องลัดจังหวะแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 3 แล้วในจังหวะที่ 3 ยก ร้องต่อด้วยคำ ว่า ให้ลอยนวล โดยคำว่า ให้ อยู่ในจังหวะที่ 3ยก คำว่า ลอย ตกตรงจังหวะ ที่ 4 และคำว่า นวล ถูกลัดจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้อง ถัดไป แล้วตามด้วยประโยคต่อไปด้วยคำร้องว่า ส่วนฉันทิเธอทำลาย ในห้องที่ 2 นี้ ในจังหวะตก ที่ 1 ซึ่งเป็นปลายเสียงของคำว่า นวล ที่ทอดเสียงมาจากห้องที่ผ่านมา ซึ่งช่วงนี้เองเมื่อถึงจังหวะที่ 1 ให้หายใจออกอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะร้องคำว่า ส่วนฉันทิ โดยเพิ่มน้ำหนักเสียงให้มีความแข็งแรง ขึ้นมาอีก ซึ่งคำว่า ส่วน จะอยู่ที่จังหวะ 1ยก คำว่า ฉันทิ จะตกตรงจังหวะที่ 2 และคำว่า ติ จะถูกลัด จังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะ 2 ยก แต่ไม่ต้องทอดเสียงไปยังจังหวะตกที่ 3 เพราะทอดเสียงไม่ได้ เนื่องจากคำว่า ติ นั้นเป็นคำที่ไม่มีหางเสียงซึ่งในการเรียนการสอนการร้องเพลงเรียกว่าเป็นคำปิด หรือในวิชาภาษาไทยเรียกว่าเป็นคำตาย คำต่อไป คำว่า เธอ ถูกลัดจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 4 แล้วตามด้วย คำว่า ทำลาย โดยคำว่า ทำ อยู่ในจังหวะที่ 4ยก

และคำว่า ลาย ก็จะมาตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปมีความยาวของเสียง 1 จังหวะแล้วร้องต่อด้วยคำว่า สาสมใจไหม ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นและก้องกังวานโดยมีการเน้นคำขึ้นมาอย่างชัดเจน โดยคำว่า สา ตกตรงจังหวะที่ 2 พร้อมกับซ็อนคำระหว่างโน้ตเสียง ทีแฟลต ไปหาโน้ตเสียง โด แล้วร้องคำว่า สม ให้ติดกันพร้อมกับซ็อนคำอย่างรวดเร็วเหมือนกัน ตามด้วยคำว่า ใจ ร้องให้คำซิดติดกันด้วย ซึ่งสามคำนี้ สาสมใจ จะร้องซิดติดกันในลักษณะ โน้ตสามพยางค์ แบบลักจังหวะ โดยคำว่า ใจ นั้นจะถูกทอดจังหวะไปจนถึงจังหวะตกที่ 3 ส่วนคำว่า ไหม ก็ต้องร้องให้เสียงออกควบกันสองเสียง - เสียงแรกโน้ตเสียง ทีแฟลต ออกเสียงเป็น ไม เสียงที่สองโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ไ ออกเสียงควบกันเป็น ไม+ไ แล้วก็ร้องลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะ ที่ 3 ยก แล้วทอดจังหวะไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไปซึ่งมีความยาวของเสียง 1 จังหวะครึ่ง พร้อมกับการใช้ลูกคออย่างพลิ้วระรัว

ฉันรักเธอ ในห้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ไหม ที่ถูกทอดมาจากห้องที่ผ่านมาซึ่ง ผู้ร้องก็จะแอบหายใจนิดหนึ่งตรงจังหวะที่ 1 ยก แล้วเริ่มร้องประโยคใหม่ด้วยการให้น้ำหนักเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาแต่ฟังดูเศร้าสร้อยประหนึ่งว่ากระซิบขอความเห็นใจ เมื่อถึงจังหวะตกที่ 2 ร้องคำว่า ฉัน พร้อมทั้งบรรจงซ็อนคำขึ้นมาอย่างนุ่มนวล ตามด้วยคำว่า รักเธอ โดยคำว่า รัก อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า เธอ ตกจังหวะที่ 3 มีความยาวของเสียง 1 จังหวะ แล้วตามด้วยคำร้องต่อมาว่า รักเธอเหนือใคร ซึ่งคำว่า รัก ตกตรงจังหวะ ที่ 4 และคำว่า เธอ ถูกลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ส่วนคำว่า เหนือ ถูกลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะตก ที่ 2 ซึ่งคำว่า เหนือ ก็มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงคือโน้ตเสียง มีแฟลต กับโน้ตเสียง แยกออกเป็น คำว่า เหนือ... มีโน้ตเป็นเสียง มีแฟลต คำว่า หือ.. มีโน้ตเป็นเสียงลา ฟา ผสมคำอ่านเป็น เหนือ+หือ โดยผู้ร้องก็จะใช้เทคนิคการซ็อนคำเพื่อเน้นความหมายของคำร้อง และคำว่า ใคร ถูกลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะตก ที่ 3 และ 4 ของห้องเดียวกันในความยาวของโน้ต 2 จังหวะครึ่ง พร้อมกับการใช้ลูกคออย่างสั้นพลิ้ว ไปจนครบความยาวของเสียง แล้วจึงเริ่มขึ้นต้นห้องใหม่โดยหายใจออกในจังหวะที่ 1 แล้วร้องที่จังหวะ 1 ยก

ทำไม่ถึงทำกับฉันได้ (ใช้คำอธิบายเดียวกันกับหน้าที่ 89 – 90) **ดนตรี รับ 4 ห้อง**
ย่อนท่อน 3 + 4 จบ

4.2 วิเคราะห์การขับร้องเพลงส่วนเกิน

เพลงส่วนเกินประพันธ์คำร้องโดยครูสรวง สันติ โดยใช้ทำนองจากเพลงไทยเดิมชื่อ เพลงสร้อยสนตัด เพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง F เมเจอร์

ส่วนเกิน

คำร้อง/ทำนอง สวาง สันดี

1 มอง ดาว เดือน ที่ ลอย สิ้น เกือบ น
 3 ภา ลม โบก พริ้ว โปรย มา ใจ ผ ัว
 5 ลอย เลื่อน ระ ทม ระ ทวย ระ ทึก ฤ ทัย ไร
 7 เพื่อน ใจ นึก อยาก เป็น เดือน มี ดาว ส้อม เกือบ รอบ
 9 ภาย มอง ดู ตัว
 11 เรา แสน จะ ว่าง เป้า เดี่ยว ดาย นำ อาย ขวย เขิน
 13 ปาน นี้ เขา นอน ชิด เนื้อ นวล ขวน เข็ด
 15 แต่ เรา ส่วน เกิน เขา คง เมิน ให้
 17 คอย
 19 มนต์ อัน ใด มีด ใจ เรา ให้ ห่วง หา

2

21

ใจ ก็ รู้ ตี ว่า - - - นี้ แผลหนา - -

23

ปม ด้อย คน มี ภาร บา เขา หรือ จะ มา ได้ บอย

25

27

เรา ก็ เฝ้า แต่ คอย ด้วง ใจ ละ ห้อย

คอย หา อา ดูร เด็ย

29

ด้าย เขา คง จะ หนาย ไม่ มา หรือ ว่า ทำ

31

เมิน เมื่อ บาม นี้ ทรา หอม ภาร บา คุณ เพลิน

33

ปล่อย ให้ ส่วน เกิน หอม หมอน เพลิน แทน

35

คุณ

ส่วนเกิน

คำร้อง / ทำนอง สรวง สันติ

มองดาวเดือนที่ลอยล้นเคลื่อนนภา
ลมโบกพลิวไปรยมา ใจผวาลอยเลื่อน
ระทม ระทวย ระทีกฤทัย...ไว้เพื่อน
ใจนี้ก็อยากเป็นเดือน มีดาวล้อมเคลื่อนรอบกาย

มองคู่ตัวเรา...

แสนจะว่างเปล่าเดียวดาย ...นำอายุขยเงิน
ปานนี้เขานอนซิดเนื่อนวลชวนเชิญ
แต่เราส่วนเกินเขาคงเมินให้คอย
(คนตรีรับ)

** มนต์อันใดมัดใจเราให้...ห้วงหา
ใจก็รู้ดีว่า นี่แหละหนาปมด้อย
คนมีภรรยาเขาหรือจะมาได้บ่อย
เราก็เฝ้าแต่คอย ดวงใจละห้อย...คอยหา

อาดูรเดียวดาย...

เขาคงจะหน่ายไม่มา...หรือว่าทำเมิน
เมื่อยามนิทราหอมภรรยาคุณเพลิน
ปล่อยให้ส่วนเกินหอมหมอนเพลินแทนคุณ

(คนตรีรับ ย้อน**)

เพลงนี้บันทึกเสียงใน คีย์ F จังหวะ ๔ โหลว์บีกัน ความเร็ว 80

มอง ดาว เดือน ที่ ลอย ล้น เกลือ น

3
ภา

มองดาวเดือน ที่ลอยล้นเกลือนภา ในห้องแรกของประโยคคำร้องแรกนี้ จังหวะที่ 1 ถึงจังหวะที่ 3 เป็นจังหวะหยุด 3 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้การหายใจในจังหวะที่ 3 เพื่อเริ่มต้นคำร้องในจังหวะที่ 4 ด้วยคำว่า มอง ตรงจังหวะตกที่ 4 และคำว่า ดาว ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า เดือน ตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องที่สองแล้วร้องตามด้วยคำว่า ที่ ในจังหวะที่ 1 ยก คำว่า ลอย ตรงจังหวะที่ 2 และคำว่า ล้น ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า ล้น ผู้ร้องจะใช้การซ้อนคำตามวรรณยุกต์เสียง โท โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ล้น เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น หึ ผสมคำอ่านเป็น ล้น+หึ โดยจะต้องรวมคำที่ซ้อนนี้ให้ได้ภายใน ครั้งจังหวะ

ส่วนคำว่า เกลือน ตกตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 1 จังหวะครึ่ง ผู้ร้องจึงใช้การสั้นลูกคอบริเวณนี้เล็กน้อยแล้วจึงตามด้วยคำว่า นะ(นภา) ในจังหวะที่ 4 ยก โดยมีคำว่า ภา ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ สาม แล้วจึงทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 2 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้การสั้นลูกคอบริเวณนี้ได้พอประมาณ ซึ่งประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

ลม โบก พริ้ว โปรย มา ใจ ผ วา

5
ลอย เลื่อน

ลมโบกพลิวโปรยมา ใจผวาลอยเลื่อน ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 จะเป็นทางเสียงของคำว่า นภา จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องจึงใช้การหายใจอย่างรวดเร็วในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ลม ในจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า โบก ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า พลิว ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า พลิว นั้นผู้ร้องจะใช้การซอมน้ำตามวรรณยุกต์เสียง โท โดยจะต้องซอมน้ำให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น พลิว เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น พลิว+อู โดยจะต้องรวบคำที่ซอมน้ำให้ได้ภายใน ครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า โปรย ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า มา ก็จะตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า มา นั้น ผู้ร้องใช้การเอื้อนเสียงลงมาเพื่อที่จะออกเสียงให้ตรงกับทำนองให้มากที่สุดโดยจะต้องเอื้อนเสียงให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น มา เสียงที่สอง ตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น มา+อ่า โดยรวมความยาวของเสียงได้ สอง จังหวะ ซึ่งผู้ร้องใช้การสั่นลูกคอเล็กน้อย แล้วจึงใช้หายใจอย่างรวดเร็วอีกครั้งหนึ่งในจังหวะที่ 2 ยก แล้วเริ่มคำร้องต่อไปในจังหวะที่ 3 ด้วยคำว่า ใจ และ คำว่า ผะ(ผวา) หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย ส่วนคำว่า หว่า(ผวา) ก็ตกตรงจังหวะที่ 4 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ สาม โดยคำว่า หว่า(ผวา) เป็นการเอื้อนในคำ ผู้ร้องจะใช้วิธีการซอมน้ำร้องขึ้นไป ตามเสียงของวรรณยุกต์ โดยจะต้องซอมน้ำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกัน สี่ เสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น หว่า เสียงที่สองก่อนถึงจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น อ่า เสียงที่ สาม ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียง อ่า และเสียงที่ สี่ อยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น หว่า+อ่า+อ่า+อ่า แล้วจึงตามด้วยคำว่า ลอย ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า เลื่อน ตรงจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงไปจนจบจังหวะที่ 3 โดยคำว่า เลื่อน เป็นการเอื้อนในคำ และผู้ร้องใช้การหักคาลงตามวรรณยุกต์เสียง เอก โดยต้องหักคาลงมาให้มีเสียงออกมาควบกัน สามเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เลื้อ เสียงที่สอง หลังจังหวะที่ 1 เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น เอื้อ และเสียงที่ สาม ในจังหวะที่ 2 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ สาม เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เอื้อน ผสมคำอ่านเป็น เลื้อ+เอื้อ+เอื้อน ซึ่งคำว่า เลื่อน นี้ ผู้ร้องแทบจะไม่ใช้ลูกคอเลย เพราะการหักคาลงมานั้นคล้ายกับการใช้ลูกคออยู่แล้ว

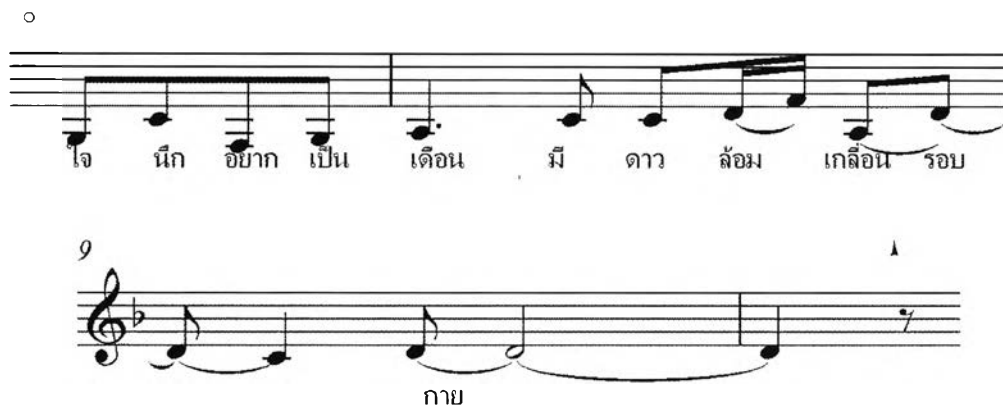
๐ ๑

ระ ทม ระ ทวย ระ ทิก ฤ ทัย ไร

7

เพื่อน

ระทม ระทวย ระทิกฤทัย...ไรเพื่อน ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 2 และ 3 เป็นหางเสียงของคำว่า ลอยเลื่อน จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็ว หลังจังหวะที่ 3 เล็กน้อย แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ระทม โดยคำว่า ระ อยู่หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย ส่วนคำว่า ทม ตกจังหวะที่ 4 แล้วจึงตามด้วยคำว่า ระทวย โดยคำว่า ระ อยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย และคำว่า ทวย ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วจึงตามด้วยคำว่า ระทิก โดยคำว่า ระ อยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า ทิก อยู่ตรงจังหวะที่ 2 แล้วจึงตามด้วยคำว่า ฤทัย โดยคำว่า ฤ (ฤทัย) อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ทัย ตกตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ไร นั้น ผู้ร้องใช้การร้องลึก จังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ไร ผู้ร้องต้องใช้การซ้อนคำร้องขึ้นไปแล้วหักคาลงมา ซึ่งจะต้องใช้วิธีการร้องให้เสียงออกมาควบกันสามเสียงด้วยกัน เสียงแรกอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ไร เสียงที่สอง ตรงจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งเป็นเสียงที่ต้องซ้อนขึ้นไปมีโน้ตเป็นเสียง เร ออกเสียงเป็น ไอ และเสียงที่สาม อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งเป็นเสียงที่จะต้องหักคำร้องลงมา เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น ไอ ผสมคำอ่านเป็น ไร+ไอ+ไอ ตามด้วยคำว่า เพื่อน ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เพื่อน นั้นผู้ร้องใช้การหักคำอีกครั้ง ซึ่งต้องหักให้คำร้องมีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น เพื่อน และเสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เอื่อน ผสมคำอ่านเป็น เพื่อน+เอื่อน ซึ่งคำว่า เพื่อน นี้มีความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 2 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้การสั้นลูกคอได้เล็กน้อย

ใจนึกอยากเป็นเดือน มีดาวล้อมเกลือ่นรอบกาย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 จะเป็นคำร้องของคำว่า เพื่อน จากประโยคก่อนหน้านี้ ผู้ร้องจึงใช้การหายใจอย่างรวดเร็วในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ใจ ในจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า นึก ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า อยาก ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า เป็น อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก โดยมีคำว่า เดือน อยู่ตรงจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 มาถึงตรงนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็วอีกครั้งหลังจังหวะที่ 2 เล็กน้อย แล้วจึงร้องต่อด้วยคำว่า มี ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า ดาว ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ล้อม ก็ จะอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า ล้อม ผู้ร้องต้องใช้การซ้อนคำขึ้นไป ตามวรรณยุกต์เสียง โท โดยการซ้อนคำต้องซ้อนให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียง เป็น ล่อ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ้อม ผสม คำอ่านเป็น ล่อ+อ้อม ซึ่งจะต้องซ้อน ให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ ส่วนคำว่า เกลือ่น ตกตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า รอบ ผู้ร้องใช้การร้องถัก จังหวะในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ของห้องถัดไป โดยคำว่า รอบ นั้นต้อง หักคำร้องลงมาให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียง ไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ร่อ เสียงที่สอง อยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 เป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ออบ ผสมคำอ่านเป็น ร่อ+ออบ ส่วนคำว่า กาย ผู้ร้องจะร้องถักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 2 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3,4 ไป จนชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 3 จังหวะครึ่ง ซึ่งก็ เป็นความยาวมากพอที่จะเล่นลูกค้ออย่างพลิ้วไหวได้

มองดูตัวเรา แสนจะวางเปล่าเดียวดาย น่าอายขวยเขิน ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า กาย ของประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนตรงจังหวะที่ 2 เป็นเครื่องหมายหยุดครึ่งจังหวะ โดย ผู้ร้องใช้ช่วงหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้ง แล้วจึงเข้าคำร้องแรกด้วยคำว่า มอง ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า ดู ตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ส่วนจังหวะที่ 4 ยก เป็นคำว่า ตัว และคำว่า เรา ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยมีคำว่า แสน อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งคำว่า แสน นั้นเป็นการร้องโน้ตเสียง และผู้ร้องใช้การซ้อนคำด้วยเช่นกัน โดยต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น แสน และเสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น หึ ผสมคำอ่านเป็น แสน+หึ ซึ่งจะต้องซ้อนให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า จะ ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า วาง ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า วาง นั้นก็ต้องหักคำร้องลงมาด้วยตามวรรณยุกต์เสียงเอก ซึ่งต้องหักให้มีโน้ตของเสียงร้องออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น วา และเสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่าง ผสมคำอ่านเป็น วา+อ่าง ซึ่งก็ต้องหักให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ ส่วนคำว่า เปล่า ตกจังหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า เดียว ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า ดาย ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เมื่อหมดจังหวะที่ 2 ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็ว แล้วจึงร้องคำร้องต่อไป ด้วยคำว่า น่าอาย โดยคำว่า น่า ก็จะอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งคำว่า น่า นี้ก็ต้องหักคำร้องด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น น่า เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น น่า+อ่า และจะต้องหักคำให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า อาย ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ขวยเขิน อยู่ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ขวย นั้นต้องหักคำลงมาด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ขะ และเสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ้วย ผสมคำอ่านเป็น ขะ+อ้วย ซึ่ง

ต้องหักคำให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ ส่วนคำว่า เงิน ผู้ร้องร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ของห้องถัดไป โดยคำว่า เงิน นั้นก็ต้องใช้การซ้อนคำด้วยเช่นกัน โดยต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ตรงจังหวะที่ 4 ยก ออกเสียงเป็น ชะ และเสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ตรงจังหวะที่ 1 และ 2 ออกเสียงเป็น เอิ้น ผสมคำอ่านเป็น ชะ+เอิ้น โดยความยาวเสียงของคำว่า เงิน นั้นยาว 2 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้การกระเพื่อมลูกคอเพียงได้เล็กน้อย

ปาน นี่ เขา นอน ชิด เนื้อ นวล ชวน เชิญ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 เป็นหางเสียงของคำว่า เงิน ของประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ พอหลังจากจังหวะที่ 2 ผู้ร้องใช้ช่วงจังหวะนี้ หายใจ อีกครั้ง แล้วจึงเข้าคำร้องแรกด้วยคำว่า ปาน ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า นี่ ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า นี่ จะต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของวรรณยุกต์ โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น นี เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อี ผสมคำอ่านเป็น นี+อี แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า เขา ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า เขา จะต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของอักษรเสียงสูง โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เขา เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เขา+อู ส่วนคำว่า นอน ผู้ร้องต้องร้องลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วจึงร้องต่อไปด้วยคำว่า ชิด ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ชิด ซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของวรรณยุกต์ และต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ชิ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อิด ผสมคำอ่านเป็น ชิ+อิด ส่วนคำว่า เนื้อ จะอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า เนื้อ ซึ่งจะต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงโทด้วยเช่นกัน โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เนื้อ เสียงที่สองอยู่

หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น เอื้อ ผสมคำอ่านเป็น เนือ+เอื้อ ซึ่งทั้งสองคำนี้ ต้องซ่อนให้ได้ภายใน 1 จังหวะ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า นวล ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า ชวน เชิญ ในจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ชวน จะตกตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เชิญ ร้องลึกลงจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ของห้องสุดท้าย ซึ่งคำว่า เชิญ นั้นต้องหักคำร้องลงมาด้วยเพื่อที่จะได้ตรงกับทำนอง โดยผู้ร้องแยกการหักคำร้องออกมาเป็นสองเสียงดังนี้ เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เชอ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ส่วนโน้ตเสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เอิ้น ผสมคำอ่านเป็น เชอ+เอิ้น โดยรวมความยาวเสียงของคำว่า เชิญ ได้ 2 จังหวะและใช้การสั้นลูกคอกเพียงเล็กน้อย

แต่เราส่วนเกิน เขาคงเมินให้กอย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 เป็นหางเสียงของคำว่า เชิญ จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ เมื่อหมดจังหวะที่ 2 ผู้ร้องใช้ช่วงจังหวะนี้ หายใจเล็กน้อย แล้วจึงเริ่มคำร้องแรกด้วยคำว่า แต่ ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า เรา ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า ส่วน ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เกิน ถูกร้องลึกลงจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง เมื่อหมดจังหวะที่ 1 ผู้ร้องจะหายใจอย่างรวดอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงร้องคำต่อไปด้วยคำว่า เขา ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เขา นั้นก็ต้องซ่อนคำร้องขึ้นไปตามอักษรเสียงสูง โดยจะซ่อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น เขา เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เขา+อู แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า คง ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า เมิน ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า ให้ ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า กอย ก็จะไปตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สาม แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2,3,4 และจังหวะที่ 1,2 ของห้องที่สี่ โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 6 จังหวะ ซึ่งก็มากพอที่ผู้ร้องจะใช้การกระเพื่อมลูกคอกแบบพลิ้วระริวได้ ตามตัวอย่างภาพที่แสดง

จังหวะที่ 1 2 3 4 5 6

มนต์ อัน ใด มัดใจ เรา ให้ ห่วงหา

21

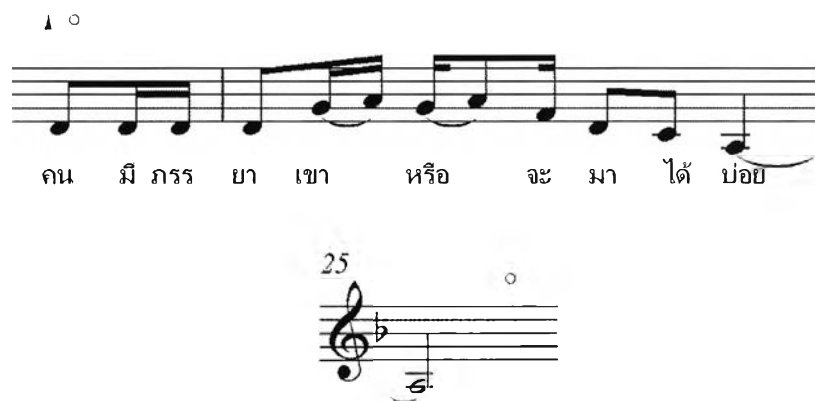
****มนต์อันใดมัดใจเราให้...ห่วงหา** ในห้องแรกของประโยคคำร้องแรกนี้ จังหวะที่ 1 ถึงจังหวะที่ 3 เป็นจังหวะหยุด 3 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้การหายใจในจังหวะที่ 3 เพื่อเริ่มต้นคำร้องในจังหวะที่ 4 ด้วยคำว่า มนต์ ตรงจังหวะตกที่ 4 และคำว่า อัน ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ใด ก็จะไปตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วร้องตามด้วยคำว่า มัด ในจังหวะที่ 1 ยก คำว่า ใจ ตรงจังหวะที่ 2 และคำว่า เรา ในจังหวะที่ 2 ยก ส่วนคำว่า ให้ ก็จะตกตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ให้ นั้น ผู้ร้องจะต้องหักคำร้องมาด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาครบกันสามเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ให้ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยก เล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง โด เอื้อนเสียงต่อเนื่องโดยออกเสียงคงเดิมว่า ให้ และเสียงที่สามอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ ซึ่งจะต้องหักคำลงมาให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ห่วง ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า หา ร้องลักจังหวะตรงจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องที่ สาม โดยคำว่า หา นั้น ก็ต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปตามอักษรเสียงสูง โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาครบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น หา เสียงที่สองอยู่จังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น หา+อ่า โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 2 จังหวะครึ่ง ผู้ร้องจึงใช้การสั้นลูกคอบริเวณนี้ได้เล็กน้อย ซึ่งประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

ใจก็รู้ว่า นี้แหละหนาปมด้อย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2

เป็นหางเสียงของคำว่า หา(ห่วงหา) จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องจึงใช้การหายใจอย่างรวดเร็วหลังจังหวะที่ 2 เล็กน้อย แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ใจ ในจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ก็ ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า รู้ ถูกลักจังหวะให้เข้ามาอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยก เล็กน้อย แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า รู้ นั้นผู้ร้องจะใช้การซอ้นคำตามวรรณยุกต์เสียง โท โดยจะต้องซอ้นให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น รู เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น รู+อู แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ดี ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ว่า ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ว่า นั้น เป็นการเอื้อนในคำ และผู้ร้องต้องหักคำร้องมาด้วยเช่นกันตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงเอก โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสามเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ว่า เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 1 ยกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อา และเสียงที่สามอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อยแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อา ผสมคำอ่านเป็น ว่า+อา+อา แล้วจึงตามด้วยคำว่า นี้ ตรงจังหวะที่ 3 คำว่า แหละ ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า หนา นั้น ร้องลักจังหวะเข้ามาเพื่อให้ความหมายของคำร้องได้ต่อเนื่องกัน โดยลักเข้ามาอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อยแล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 และจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า หนา นั้น เป็นการเอื้อนในคำ และผู้ร้องจะต้องซอ้นคำร้องขึ้นไปด้วยเช่นกันตามคำร้องที่มีพยัญชนะเสียงสูง โดยต้องแบ่งการซอ้นคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสี่เสียงด้วยกัน เสียงแรกหลังจังหวะที่ 3 ยก เล็กน้อยเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น หนา เสียงที่สองอยู่ตรงจังหวะที่ 4 เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อา เสียงที่สามอยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อยเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ้า และเสียงที่ 4 เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อา ผสมคำอ่านเป็น หนา+อา+อ้า+อา แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ปม ในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดมา และคำว่า ด้อย ตรงจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ด้อย นั้นต้องหักคำร้องมาด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสามช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ด้อย

เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ออ และเสียงที่สามอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ้อย ผสมคำอ่านเป็น ด้อ+ออ+อ้อย ซึ่ง ผู้ร้องจะใช้ลักษณะคอร์ดตรงจังหวะที่ 3 เท่านั้น

คนมีภรรยา เขาหรือจะมาได้บ้อย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 2 และ 3 เป็นหางเสียงของคำว่า ปมด้อย จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็ว หลังจังหวะที่ 3 เล็กน้อย แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า คน ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า มี ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า พันธะ (ภรรยา) ร้องติดกันในจังหวะที่ 4 ยก โดยมีคำว่า ยา ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า เขา ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งคำว่า เขา นั้น ผู้ร้องต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปตามอักษรเสียงสูงให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เขา เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 1 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เฮ้ ผสมคำอ่านเป็น เขา+อ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า หรือ ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า หรือ นั้น ผู้ร้องต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปตามอักษรเสียงสูงให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น รือ เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อือ ผสมคำอ่านเป็น รือ+อือ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า จะ หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย และคำว่า มา ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ได้ ต้องร้องลึกลงจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ได้ นั้น ผู้ร้องต้องหักคำร้องมาด้วยเช่นกันตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงโท โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ดา เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ไอ ผสมคำอ่านเป็น ดา+ไอ ส่วนคำว่า บ้อย นั้น ก็จะไปตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 มีความยาวของเสียงอยู่สองจังหวะ จากนั้นจึงใช้ลูกคอบริเวณนี้ได้เล็กน้อย

๐
 เรา ก็ เฝ้า แต่ คอย ดวงใจ ละ ห้อย
 คอย หา

เราก็เฝ้าแต่คอย ดวงใจ..ละห้อยคอยหา ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 ร้องคำว่า บ่ จากประโยคก่อนหน้านี้ ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็วในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เรา ในจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ก็ ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า เฝ้า ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า เฝ้า นั้น หักคำร้องลงมาด้วยเช่นกันตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงโท โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฟา เสียงที่สองหลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เอ้า ผสมคำอ่านเป็น ฟา+เอ้า แล้วร้องตามด้วยคำว่า แต่ ในจังหวะที่ 4 ยก โดยมีคำว่า คอย อยู่ตรงจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องถัดมา ตามด้วยคำว่า ดวง ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ใจ ตรงจังหวะที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า ละห้อย โดยคำว่า ละ อยู่ในจังหวะที่ 3 ยก และคำว่า ห้อย ตรงจังหวะที่ 4 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า ห้อย นั้น ผู้ร้องต้องหักคำร้องลงมาด้วยเช่นกันตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงโท โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ห้อย และเสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น ห้อย+อิ พร้อมกับทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ตามด้วยคำว่า คอย โดยร้องลัดจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 2 แล้วจึงตามด้วยคำว่า หา ซึ่ง ผู้ร้องจะร้องลัดจังหวะเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง โดยลัดเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 2 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3,4 และยาวต่อเนื่องไปถึงจังหวะที่ 1 ของห้องสุดท้าย โดยคำว่า หา นั้น ผู้ร้องต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปตามอักษรเสียงสูง โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮา เสียงที่สองอยู่ตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ้า ผสมคำอ่านเป็น ฮา+อ้า พร้อมกับทอดเสียงซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 3 จังหวะครึ่ง

อาดูรเดี๋ยวดาย เขาคงจะหน่ายไม่มา หรือว่าทำเมิน ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า กาย ของประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนตรงจังหวะที่ 2 เป็นเครื่องหมายหยุดครึ่งจังหวะ โดยผู้ร้องใช้ช่วงหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจ อีกครั้ง แล้วจึงเข้าคำร้องแรกด้วยคำว่า อา ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า ดูร ตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ส่วนจังหวะที่ 4 ยกเป็นคำว่า เดี๋ยว และคำว่า ดาย ก็จะตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยมีคำว่า เขา อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งคำว่า เขา นั้นผู้ร้องใช้การซ้อนคำด้วยเช่นกัน โดยต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เขา และเสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เฮ้า ผสมคำอ่านเป็น เขา+เฮ้า ต้องซ้อนให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า คง ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า จะ หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย แล้วจึงตามด้วยคำว่า หน่าย ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า หน่าย ต้องหักคำร้องด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น นา เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ้าย ผสมคำอ่านเป็น นา+อ้าย และจะต้องหักคำให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ไม่ ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ไม่ นั้น ต้องหักคำร้องด้วยเช่นกัน โดยต้องหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ไม เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น ไอ่ ผสมคำอ่านเป็น ไม+ไอ่ และจึงร้องตามด้วยคำว่า มา ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดมา แล้วจึงทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ส่วนคำว่า หรือ ก็จะตกตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า หรือ นั้นก็ต้องใช้การซ้อนคำด้วยเช่นกัน โดยต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ตรงจังหวะที่ 3 ออกเสียงเป็น รือ และเสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ซอล ตรงจังหวะที่ 3 ยก แล้วจึงตามด้วยคำว่า ว่า ตรง

จังหวะที่ 4 และก็ต้องใช้การหักคำร้องลงมาด้วยเช่นกันตามวรรณยุกต์เสียงเอก โดยต้องหักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ว่า และเสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น ว่า+อ่า ซึ่งต้องหักคำให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ทำ ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า มิน ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 2 รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 2 จังหวะ จึงใช้ลูกคอได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อยามนิทรหอมภรรยาคุณเพลิน ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 เป็นหางเสียงของคำว่า มิน ของประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ พอหลังจากจังหวะที่ 2 ผู้ร้องใช้ช่วงจังหวะนี้ หายใจอีกครั้ง แล้วจึงเข้าคำร้องแรกด้วยคำว่า เมื่อ ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า เมื่อ นั้น ก็จะต้องหักคำร้องลงมาตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงเอก โดยจะต้องหักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เมื่อ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เอื่อ ผสมคำอ่านเป็น เมื่อ+เอื่อ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ยาม ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า นิ(นิทร) ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า นิ จะต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของอักษรเสียงสูง โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น นิ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 4 เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น นิ+อิ ส่วนคำว่า ทร ผู้ร้องจะร้องลัดจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วจึงร้องต่อไปด้วยคำว่า หอม โดยผู้ร้องจะร้องลัดจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ซึ่งคำว่า หอม นั้นจะต้องซ้อนคำร้องขึ้นไปด้วยตามเสียงของพยัญชนะเสียงสูง โดยจะต้องซ้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรง จังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮอ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 1 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่อม ผสมคำอ่านเป็น ฮอ+อ่อม พร้อมกับทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2

แล้วจึงตามด้วยคำว่า ภรร(ยา) ซึ่งจะต้องร้องให้คำติดกันในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงมาลงคำว่า ยา ตรงจังหวะที่ 3 และตามด้วยคำว่า คุณ ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เพลิน ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องสุดท้าย โดยคำว่า เพลิน นั้นจะต้องหักคำร้องลงมาเพื่อให้ตรงกับทำนองหลัก โดยจะต้องหักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกั้นสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรง จังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เพลิน เสียงที่สองอยู่ตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อี ผสมคำอ่านเป็น เพลิน+อี

ปล่อยให้ส่วนเกิน หอมหมอนเพลินแทนคุณ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 เป็นหางเสียงของคำว่า เพลิน จากประโยคคำร้องก่อนหน้านี้นี้ หลังจากจังหวะที่ 2 ผู้ร้องใช้ช่วงจังหวะนี้หายใจเล็กน้อย แล้วจึงเริ่มคำร้องแรกด้วยคำว่า ปล่อย ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ให้ ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ให้ หักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกั้นสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรง จังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ไฮ เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ไอ ผสมคำอ่านเป็น ไฮ+ไอ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ส่วน ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า เกิน ร้องลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 โดยคำว่า เกิน นั้น ผู้ร้องซ้อนคำขึ้นเล็กน้อย โดยแบ่งคำที่ซ้อนออกเป็นสองช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เกอ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เอิน ผสมคำอ่านเป็น เกอ+เอิน พอหลังจังหวะที่ 1 ผู้ร้องใช้การหายใจอีกครั้งหนึ่ง ตามด้วยคำว่า หอม ตกตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า หอม นั้นต้องซ้อนคำขึ้นไปให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกั้นสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮอ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ้อม ผสมคำอ่านเป็น ฮอ+อ้อม ส่วนคำว่า หมอน ถูกลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3 (ให้สังเกตว่า คำว่า หมอน ผู้ร้อง

ไม่ซ้มน้คำตามพยัญชนะเสียงสูงเพราะ คำก่อนหน้านี้คือคำว่า หอม ซึ่งก็ได้ซ้มน้คำร้องไปแล้ว ดังนั้นถ้าซ้มน้คำว่า หมอน ด้วยแล้วอาจจะทำให้การฟังคำร้องแล้วไม่ชัดเจน) ส่วนคำว่า เพลิน ก็จะถูกลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 4 และคำว่า แทน ถูกลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยมีคำว่า คุณ อยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยัง จังหวะที่ 3,4 จนชนกับจังหวะที่ 1,2,3 และ4 ของห้องสุดท้าย โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 6 จังหวะ ซึ่งก็มากพอที่ผู้ร้องจะใช้การกระเพื่อม ลูกคอแบบพลิ้วระรัวได้ ตามตัวอย่างภาพ ที่แสดงให้ดูคร่าวๆ

จังหวะที่ 1 2 3 4 5 6

(คนตรี รับ แล้วย้อน**)

4.3 วิเคราะห์การขับร้องเพลงส่วนแบ่งที่ไม่เป็นกรรม

เพลงส่วนแบ่งที่ไม่เป็นกรรมประพันธ์คำร้องและทำนอง โดยครูปริดี สุจริตกุล โดยเพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง C Minor

ส่วนแบ่งที่ไม่เป็นธรรม

คำร้อง/ทำนอง ปรีดี สุจริตกุล

1

ส่วน ของ หัว ใจ ที่ คุณ แบ่ง ให้

3

มัน น้อย เกิน ไป สำหรับ ใจ ฉัน

5

คุณ ให้ ไม่ ถึง เกษ หนึ่ง ส่วน พัน

7

รัก เรา จึง สิ้น สิ้น สุด กัน แต่

9

นี้ สิ้น สุด กัน ที่ สิ้น สุด

11

กัน ที่ ส่วน ความ ขำ

13

ขอก ที่ คุณ ตอก ย้ำ มาก เกิน จด จำ

15

ลิก ล้ำ เหลือ ดิ ขอบ ขั้บ แต่

17

ไหน ไบ ไม่ ปรา ณี หวัง เพียง ข

2

19

ชี้ ให้ ลิน นี้ แด ดิน สิ้น สุด

21

กัน ที่ สิ้น สุด กัน ที่

23

วัน นี้ มัน สาย เกิน

25

ไป สาย เกิน ไป กว่า จะ มา เริ่ม รัก กัน

27

โหม่ ป่วย ทาร หลอก กัน ต่อ ไป

29

วน จบ เขย่ง แล้ว จน ใจ ฝัน ใจ ฝัน จี ่ง ่ง

31

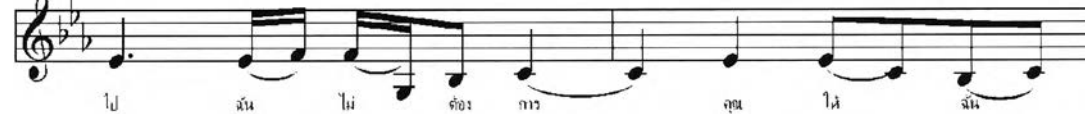
วน สิ้น ของ หัว

33

ใจ ที่ คุณ แบ่ง ให้ เชิญ รับ คืน

35

ไป สิ้น ไป ต้อง ทาร คุณ ให้ สิ้น

37

น้อย น้อย เหลือ ป่า ฆาตกร รัก ชิง ฉาย ค้าน

39

39 40

สิ้น สุด กัน แอ ฉี

สิ้น สุด

41

41 42

กัน ที

สิ้น สุด กัน ที

Detailed description: The image shows two staves of musical notation in a treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The first staff contains measures 39 and 40. Measure 39 has a circled 'o' above it. The notes are: quarter note G4, quarter note F4, quarter note E4, quarter note D4, quarter note C4, quarter note B3, quarter note A3, quarter note G3. Measure 40 has a circled 'o' above it. The notes are: quarter note F3, quarter note E3, quarter note D3, quarter note C3, quarter note B2, quarter note A2, quarter note G2. The second staff contains measures 41 and 42. Measure 41 has a circled 'o' above it. The notes are: quarter note G3, quarter note F3, quarter note E3, quarter note D3, quarter note C3, quarter note B2, quarter note A2, quarter note G2. Measure 42 has a circled 'o' above it. The notes are: quarter note F3, quarter note E3, quarter note D3, quarter note C3, quarter note B2, quarter note A2, quarter note G2.

ส่วนแบ่งที่ไม่เป็นธรรม

คำร้อง / ทำนอง ปรีดี สุจริตกุล

ส่วนของหัวใจที่คุณแบ่งให้ มันน้อยเกินไปสำหรับใจฉัน
คุณให้ไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนพัน รักเราจึงสั้นสั้นสุดกันแค่นี้
สั้นสุดกันที่...สั้นสุดกันที่

ส่วนความซ้าซอกที่คุณตอกย้ำ มากเกินจดจำลึกล้ำเหลือดี
ย่อยยับแค่ไหนยังไม่ปราณี หวังเพียงขยี้จนฉันนี้แตกดิน
สั้นสุดกันที่...สั้นสุดกันที่

**วันนี้มันสายเกินไป สายเกินไปกว่า จะมาเริ่มรักกันใหม่
ป่วยการหลอกกันต่อไป มันจบเกมแล้วจใจ สั้นสุดไม่เหลือตั้งแต่เมื่อวาน

ส่วนของหัวใจที่คุณแบ่งให้ เชิญรับคืนไปฉันไม่ต้องการ
คุณให้ฉันน้อย..น้อยเหลือประมาณ รักจึงตายด้านสั้นสุดกันแค่นี้
สั้นสุดกันที่...สั้นสุดกันที่

(คนตรีรับ 4 ห้อง ย้อน**)

เพลงนี้บันทึกเสียงใน คีย์ ซี ไมเนอร์(Cm) จังหวะ สโลว์ โบลโร

ส่วนของหัวใจ คำร้องประโยคแรกของท่อนนี้ จังหวะที่ 1 ของห้องแรกเป็นจังหวะ
หยุด 1 จังหวะก่อน ผู้ร้องจะใช้ช่วงนี้สูดลมหายใจเข้าไปให้เต็มที่ เพื่อให้มีพลังเสียงที่แข็งแรงเพราะ
ประโยคแรกนี้ระดับเสียงของตัวโน้ตอยู่ในระดับสูง และการหายใจให้เต็มปอดจะช่วยให้มีพลังใน
การเปล่งเสียงเป็นอย่างมาก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ส่วน ในจังหวะที่ 2 แล้วตามด้วยคำว่า ของ ใน

จังหวะที่ 3 โดยคำว่า ของ นั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น คอง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ็อง ผสมคำอ่านเป็น คอง+อ็อง โดยผู้ร้องใช้การลักจังหวะในจังหวะ ที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอด 1 จังหวะครึ่ง โดยมีคำว่า หัว อยู่ในจังหวะ ที่ 4 ยก ซึ่งคำว่า หัว นั้นมีเสียงควบกกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮัว เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เรออกเสียงเป็น อ้ว ผสมคำอ่านเป็น ฮัว+อ้ว ส่วนคำว่า ใจ ไปตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ที่คูณแบ่งให้ ในห้องที่ 2 นี้ จังหวะตกที่ 1 เป็นคำร้องว่า ใจ ซึ่งต้องทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 โดยมีความยาวในการทอดเสียง 1 จังหวะครึ่ง แล้วผู้ร้องจึงร้องคำว่า ที่ ในจังหวะที่ 2 ยก โดยมีคำว่า คูณ อยู่ในจังหวะตกที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า แบ่ง ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า ให้ อยู่ในจังหวะตกของจังหวะที่ 4 ซึ่งคำว่า ให้ นั้นร้องผันเสียงให้ออกมาควบกกันอยู่สองเสียง เพราะถ้าหากร้องโดยไม่ผันเสียงแล้วร้องออกมาตรง ๆ ออกเสียงเป็น ไฮ ถือว่าผิดหลักของการออกเสียงของภาษาไทย โดยเสียงที่ควบกกันอยู่ นั้นผู้ร้องได้แบ่งการร้องออกเป็นสามช่วง คือ เสียงแรกในจังหวะตกที่ 4 นั้นมีโน้ตเป็นเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ให้ เสียงที่สอง ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา เป็นการเอื้อนเสียงต่อเนื่องโดยออกเสียงคงเดิมว่า ให้ และเสียงที่สามก็จะกลับมาเป็นโน้ตเสียง ซอล เหมือนเดิมโดยออกเสียงเป็น อิ รวมผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ โดยรวมความยาวของตัวโน้ตในการทอดเสียงของคำว่า ให้ 2 จังหวะซึ่งจะต้องทอดเสียงข้ามห้องไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไป โดยขณะที่ทอดเสียงอยู่นั้น ผู้ร้องจะใช้การสั่นลูกคอเล็กน้อยเพื่อให้ได้อารมณ์ในคำขึ้นต้นประโยคของเพลง โดยในสองประโยค คำร้องนี้ ศิลปินต้นแบบดาวใจ ไพรัชจร ใช้การหายใจเพียงลมเดียว

มันน้อยเกินไป ในห้องแรกของท่อนนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ให้ ซึ่งถูกทอดจังหวะมาจากห้องก่อนหน้านี้ และในจังหวะที่ 1 ยกนี้ ผู้ร้องหายใจเข้าตรงช่วงนี้อย่างรวดเร็วแล้วขึ้นต้นคำร้องว่า มัน ในจังหวะตกที่ 2 แล้วตามด้วยคำว่า น้อย ในจังหวะตกที่ 3 โดยคำว่า น้อย นั้นเป็นการเอื้อนในคำ และผู้ร้องใช้วิธีช้อนคำเพื่อให้การออกเสียงตรงกับวรรณยุกต์เสียง โท ซึ่งมี

เสียงควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง มีแฟลต ออกเสียงเป็น นอย แล้วขึ้นเสียงขึ้นไปหาโน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 3 ยกออกเสียงเป็น อ้อย ผสมคำอ่านเป็น นอย+อ้อย โดยผู้ร้องใช้วิธีร้องลากจังหวะให้ทางเสียงของคำว่า นอย นั้นมีความยาวไปจนถึงจังหวะตกที่ 4 พร้อมกับการสั่นลูกคอเล็กน้อยเพื่อความนุ่มนวลของประโยคคำร้อง โดยมีคำว่า เกิน อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า ไป ก็จะอยู่ในจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไป

สำหรับใจฉัน ในห้องที่ 2 ของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นทางเสียงของคำว่า ไป จากห้องก่อนหน้า ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดอยู่ 1 จังหวะครึ่ง เมื่อตกจังหวะที่ 2 ร้องคำว่า สำหรับ โดยคำว่า หรับ อยู่ในจังหวะตกที่ 3 และคำว่า ใจ อยู่ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า ฉัน อยู่ในจังหวะตกที่ 4 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอด 2 จังหวะ และตรงนี้ ศิลปินต้นแบบใช้การสั่นลูกคอพอประมาณเพื่อไม่ให้ น้ำเสียงฟังดูแข็งกระด้าง โดยในสองประโยคคำร้องนี้ใช้การหายใจเพียงลมเดียว

คุณให้ไม่ถึง ห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 เป็นทางเสียงของคำว่า ฉัน ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้า และในจังหวะที่ 1 ยก ผู้ร้องหายใจเข้าตรงจังหวะนี้ อีก 1 ครั้ง แล้วเริ่มร้องประโยคต่อไปด้วยคำว่า คุณ ในจังหวะตกที่ 2 แล้วตามด้วยคำว่า ให้ โดยผู้ร้องจะร้องลากจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะตกที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดรวมกัน 2 จังหวะ โดยคำว่า ให้ ก็มีเสียงที่ควบกันอยู่สองเสียง โดยในจังหวะที่ 2 ยกนั้นมีโน้ตเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น ให้ แล้วลากจังหวะไปจนถึงจังหวะตกที่ 3 ส่วนในจังหวะที่ 3 ยกมีโน้ตเป็นเสียง ทีแฟลต ออกเสียงเป็น อิ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะตกที่ 4 ผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ ส่วนในจังหวะที่ 4 ยกก็ร้องตามมาด้วยคำว่า ไม่ และคำว่า ถึง ก็จะไปตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

เศษหนึ่งส่วนพัน ในห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 เป็นคำร้องว่า ถึง ของประโยคก่อนหน้า ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดมา 1 จังหวะครึ่ง และในจังหวะที่ 2 ยกจึงเริ่มร้องคำว่า เศษ ตามด้วยคำว่า หนึ่ง ในจังหวะตกที่ 3 โดยคำว่า ส่วน ร้องลากจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 3 ยก

แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 แล้วลักจังหวะคำว่า พัน อีกครั้งในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจเพียงลมเดียว

รักเราจึงสิ้น ห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ในจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า พัน ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้า และในจังหวะที่ 1 ยก ผู้ร้องจะใช้การหายใจตรงนี้แล้วเริ่มขึ้นต้นประโยคใหม่ ด้วยคำว่า รัก ในจังหวะตกที่ 2 และคำว่า เรา ในจังหวะตกที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า จึง ในจังหวะตกที่ 4 ส่วนคำว่า สิ้น ร้องลักจังหวะในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า สิ้น มีเสียงควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น ซัน เสียงที่สองในจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไปมีโน้ตเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น อัน ผสมคำอ่านเป็น ซัน+อัน

สิ้นสุดกันแค่นี้ ประโยคคำร้องนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 เป็นปลายเสียงของคำว่า สิ้น ที่ถูกทอดจังหวะมาจากห้องก่อนหน้า ซึ่งมีอัตราความยาวของเสียงอยู่ที่ 1 จังหวะครึ่ง (นับรวมกับจังหวะที่ 4 ยกของห้องที่แล้ว) แล้วผู้ร้องจึงร้องต่อด้วยคำร้องว่า สิ้น ในจังหวะตกที่ 2 คำว่า สุด ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วตามด้วยคำว่า กัน ตรงจังหวะตกที่ 3 ส่วนในจังหวะที่ 4 จะเป็นคำร้องคำว่า แค่ ซึ่งเป็นวรรณยุกต์เสียง เอก โดยผู้ร้องใช้วิธีร้องหักคำลงมา ออกเสียงให้ผสมควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น แค เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น แอ รวมผสมคำอ่านเป็น แค+แอ แล้วตามด้วยคำว่า นี่ ตรงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า นี่ จะต้องทอดความยาวของเสียงให้ได้ 3 จังหวะ ผู้ร้องจึงบรรจงซันคำว่า นี่ เพื่อให้ตรงกับวรรณยุกต์เสียง โท ดังนั้นทั้งความยาวของเสียงที่ทอดและการที่จะต้องซันคำให้ออกมาสมบูรณ์ ผู้ร้องจึงใช้วิธีการร้องดังนี้ ในจังหวะที่ 1 มีโน้ตเป็นเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น นี่ จังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อึ จังหวะที่ 3 ก็วกกลับมาหาโน้ตเสียงแรก คือโน้ตเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น อึ รวมผสมคำอ่านเป็น นี่+อึ+อึ ซึ่งผู้ร้องจะกระเพื่อมลูกคอเพียงเล็กน้อยในจังหวะที่ 2 และ 3 โดยสอง

ประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องจะใช้การหายใจลมเดียว พอถึงจังหวะที่ 3 ยก ผู้ร้องหายใจตรงนี้เพื่อเตรียมลมไว้สำหรับประโยคต่อไป

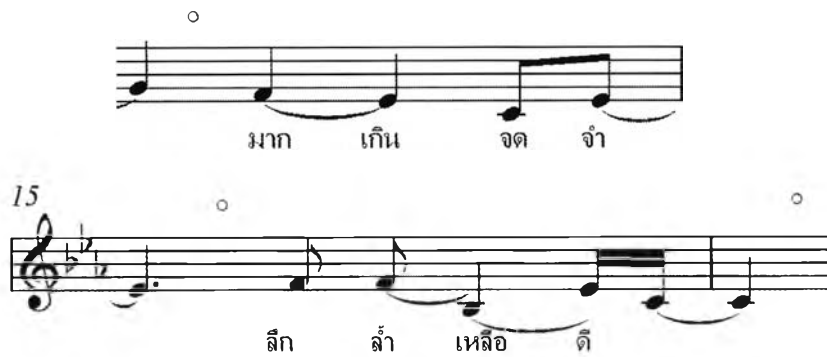
สิ้นสุดกันที่ สิ้นสุดกันที่ ในห้องแรกจังหวะที่ 1,2 และ3 ร้องคำว่า นี้ ซึ่งมีความยาวของเสียง 3 จังหวะ ส่วนจังหวะที่ 4 ขึ้นประโยคร้องใหม่ด้วยคำว่า สิ้น แล้วตามด้วยคำว่า สุด ในจังหวะที่ 4 ยกโดยคำว่า สุด ศิลปินต้นแบบร้องเน้นเสียงเพื่อเพิ่มความเข้มข้นของเนื้อหาในคำร้อง เสมือนว่ากระแทกเสียงเบา ๆ แล้วตามด้วยคำร้องต่อไปว่า กันที่ โดยคำว่า กัน จะตกตรงจังหวะที่ 1 ส่วนคำว่า ที่ ร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 3 พร้อมกับการสั่นลูกคอเล็กน้อย ส่วนจังหวะที่ 4 เป็นคำร้องแบบเดิม เพียงแต่ว่าระดับเสียงของตัวโน้ตแตกต่างกันออกไป โดยเริ่มคำว่า สิ้น ตามด้วย สุด แบบเน้นเสียงในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า กันที่ จะไปตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า กัน อยู่ในจังหวะตกที่ 1 คำว่า ที่ ถูกร้องลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียง 3 จังหวะครึ่ง ซึ่งยาวพอที่จะใช้การเอื้อนลูกคอได้อย่างพลิ้วไหว และในสองห้องสองประโยคคำร้องซ้ำกันนี้ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

ส่วนความซ้ำชอก ในท่อนที่สองนี้ ห้องแรกของจังหวะที่ 1 เป็นจังหวะหยุด 1 จังหวะก่อน และใช้ช่วงจังหวะหยุดนี้หายใจเข้า กักลมไว้ที่ปอดให้มากที่สุดเพราะจะต้องเตรียมตัวใช้พลังเสียง อีกครั้งลักษณะเดียวกันกับท่อนที่หนึ่ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ส่วน ในจังหวะที่ 2 ตามด้วยคำว่า ความ ในจังหวะที่ 3 ร้องซ้อนคำว่า ความ ด้วยการแยกเสียงของตัวโน้ตออกเป็น สองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ที แพลต ตรงจังหวะตกที่ 3 ออกเสียงเป็น คว เสียงที่สองในจังหวะยกที่ 3 เป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ้าม ผสมคำอ่านเป็น คว+อ้าม แล้วตามด้วยคำว่า ซ้ำ ในจังหวะตกที่ 4 โดยจะต้อง ใช้วิธีร้องซ้อนคำด้วยเช่นกัน เพราะเป็นวรรณยุกต์เสียงโท ซึ่งผู้ร้องแบ่งการซ้อนคำด้วยการออก เสียงให้ควบกับสองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ซ้ำ ในจังหวะตกที่ 4 เสียงที่สอง เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อี ในจังหวะที่ 4 ยก อ่านออกเสียงเป็น ซ้ำ+อี แล้วตามด้วยคำว่า ชอก ตรงจังหวะตกที่ 1 ของห้องที่ 2 โดยเฉพาะคำว่า ชอก คำนี้เป็นการกระทบเสียงสองเสียง และผู้ร้อง ต้องใช้วิธีหักคำลงมา เพราะเวลาอ่านจะเป็นคำที่เท่ากับวรรณยุกต์เสียง เอก ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้ใส่ ไ้ไม่เอก โดยวิธีการร้องต้องออกเสียงให้ควบกันสองเสียง เสียงแรกในจังหวะตกที่ 1 มีโน้ตเป็นเสียง เร ซึ่งเป็นโน้ตเสียงเดียวกันกับคำว่า ซ้ำ โดยออกเสียงเป็น ชอ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออก เสียงเป็น ออก และยังต้องใช้การลักจังหวะ โดยให้ซิดเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก ซึ่งผสมคำอ่านเป็น ชอ+ออก ฉะนั้นคำร้องว่า ความซ้ำชอก สามคำนี้ มีความยากในการร้องพอสมควร เพราะจะต้อง ซ้อนคำสองคำแรกให้ติดกัน แล้วคำที่สาม ยังจะต้องหักคำลงมาอีก ซึ่งผู้ที่จะฝึกการร้องต้องใช้ความ พยายามในการฝึกฝนจนให้เกิดความชำนาญจึงจะทำให้การร้องคำสามคำนี้ออกมาไพเราะได้

ที่คุณดอกย้ำ โดยคำว่า ที่ อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วตามด้วยคำว่า คุณ ในจังหวะตกที่ 3 คำว่า ดอก อยู่ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า ย้ำ อยู่ที่จังหวะตกที่ 4 โดยผู้ร้องซ้อนเสียงคำว่า ย้ำ ให้มี เสียงออกมาควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ย เสียงที่สองเป็น โน้ต เสียง ซอล ออกเสียงเป็น อ้าม ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วลักจังหวะทอดเสียงให้ไปตกจังหวะที่ 1 ของ ห้องถัดไป โดยผสมคำอ่านเป็น ย+อ้าม โดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจเพียง ลมเดียว

มากเกินจดจำ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นปลายเสียงของคำว่า ย่า ที่ถูกทอดจังหวะมาจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องนี้ และในจังหวะที่ 1 ยก ผู้ร้องใช้วิธีขโมยลมหายใจเล็กน้อย (การขโมยหายใจความหมายคือการหายใจครึ่งปากครึ่งจมูกอย่างรวดเร็วจนแทบจะสังเกตไม่ได้ว่าตรงช่วงนี้จะมีการหายใจ) แล้วจึงเริ่มขึ้นต้นร้องคำต่อไปว่า มาก ในจังหวะตกที่ 2 แล้วเอื้อนเสียงลงมาหาคำว่า เกิน ในจังหวะที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า จดจำ โดยคำว่า จด จะตกจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า จำ ร้องลึกลงมาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียง ไปยังจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องถัดไป ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอด 2 จังหวะ แล้วใช้ลูกคอตรงนี้เล็กน้อย

ลึกล้ำเหลือดี ในห้องแรกจังหวะที่ 1 และ 2 จะเป็นความเสียงยาวของคำว่า จำ จากคำร้องของประโยคก่อนหน้านี้ แล้วผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า ลึก ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า ล้ำ ในจังหวะที่ 3 แล้วเอื้อนเสียงลงมาหาคำว่า เหลือ โดยวิธีการเอื้อนก็จะเอื้อนจากคำว่า ล้ำ ซึ่งมีโน้ตเป็นเสียง ฟา เอื้อนลงมาหาคำว่า เหลือ ซึ่งเป็นโน้ตเสียง บี แฟลต (ต่ำ) และร้องลึกลงมาหาคำว่า เหลือ มาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 แล้วซ่อนสะบัดปลายเสียงเล็กน้อยในจังหวะที่ 4 ยก โดยใช้วิธีซ่อนคำให้เสียงของตัวโน้ตควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ที แฟลต ออกเสียงเป็น เหลือ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง มี แฟลตออกเสียงเป็น เอื้อ ผสมคำอ่านเป็น เหลือ+เอื้อ ส่วนคำว่า ดี ร้องลึกลงมาให้เข้ามาชิดติดกันกับปลายเสียงที่ซ่อนของคำว่า เหลือ (โดยวิธีการร้องแบบนี้จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การสะบัดปลายเสียง) แล้วจึงทอดเสียงคำว่า ดี ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปพร้อมกับการใช้ลูกคอเล็กน้อยโดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องจะใช้การหายใจเพียงลมเดียว

ย่อ ยั แ

17 ไไหน ไไม่ ปรา ณี

ย่อยัแไหน ในห้องแรกจังหวะที่ 1 ยก ผู้ร้องหายใจตรงนี้แล้วเริ่มร้องประโยค ร้องใหม่ด้วยคำว่า **ย่อ** ตรงจังหวะตกที่ 2 ซึ่งมีเสียงควบกันอยู่สองเสียงตามวรรณยุกต์เสียงเอก เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง มี แพลต ออกเสียงเป็น **ย่อ** เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น **ฮย** ในจังหวะที่ 2 ยก ผสมคำอ่านเป็น **ย่อ+ฮย** ส่วนคำว่า **ยั** จะอยู่จังหวะตกที่ 3 แล้วผู้ร้องจะร้อง ลักจังหวะคำว่า **แ** มาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วเอื้อนเสียงลงมาโดยต้องร้องให้ผ่านตัวโน้ตสาม เสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง มี แพลต ออกเสียงเป็น **แ** แล้วเอื้อนลงมาหาเสียงที่สอง เป็น โน้ตเสียง ที แพลต ที่จังหวะที่ 4 ตก โดยออกเสียงเป็น **แ** และเสียงที่สามเป็น โน้ตเสียง โด ใน จังหวะยกที่ 4 ออกเสียงเป็น **แฮ** ผสมคำอ่านเป็น **แ+แ+แฮ** แล้วตามด้วยคำว่า **ไหน** ตรงจังหวะ ตกที่ 1 โดยทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องที่ 2 ซึ่งคำว่า **ไหน** มีความยาวของเสียงพอที่จะใช้ ลูกคอได้เล็กน้อยแล้วจึงขึ้นคำร้องประโยคใหม่อย่างต่อเนื่องกันด้วยคำว่า **ยัง**

ยังไม่ปราณี คำว่า **ยัง** ของประโยคคำร้องนี้จะต้องร้องที่จังหวะที่ 2 ยก แล้วตามด้วย คำว่า **ไม่** ตรงจังหวะตกที่ 3 ซึ่งผู้ร้องจะใช้วิธีร้องหักคำลงมาตามลักษณะของวรรณยุกต์เสียงเอก ซึ่งการหักคำนั้น จะต้องร้องให้ผ่านตัวโน้ตสามเสียงภายใน 1 จังหวะ โดยมีโน้ตเสียงแรกเป็น โน้ต เสียง ซอล ตรงจังหวะตกที่ 3 ออกเสียงเป็น **ไม่** โน้ตเสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา อยู่ก่อนจะถึง จังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย ออกเสียงเป็น **ฮไ** และโน้ตเสียงที่สามเป็น โน้ตเสียง มี แพลต ในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น **ไห** ซึ่งการร้องหักคำในอัตรา 1 จังหวะต่อคำลักษณะเช่นนี้ เรียกกันให้เข้าใจ โดยง่ายว่า การขมวดคำ ส่วนคำว่า **ปรา** ก็จะมาตกจังหวะที่ 4 และคำว่า **ณี** ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะ เข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

หวังเพียงขี้ ในห้องแรกของประโยคร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ปราณี ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้ โดยให้หายใจตรงจังหวะที่ 1 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำแรกด้วยคำว่า หวัง ในจังหวะตกที่ 2 ซึ่งจะต้องร้องเน้นพยัญชนะ ว ให้ชัดเจนที่สุดก่อนจะร้องคำว่า หวัง โดยการห่อริมฝีปากให้กลม แล้วจึงสลับหางเสียงขึ้นหนึ่งเสียงเต็ม ซึ่งแยกคำว่า หวัง ให้มีเสียงควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกจังหวะตกที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น วัง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮัง ในจังหวะที่ 2 ยก ผสมคำอ่านเป็น วัง+ฮัง ตามด้วยคำว่า เพียง ในจังหวะตกที่ 3 แล้วทอดเสียง ไปจนถึงจังหวะที่ 4 และจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งก็มีความยาวของเสียงพอที่จะใช้ลูกคอตรงนี้ได้เล็กน้อย ส่วนปลายจังหวะที่ 4 ยก หรือพิจารณาด้วยมุมมองอีกวิธีหนึ่งได้ว่า 1 จังหวะเราจะแบ่งสัดส่วนออกเป็น 4 ส่วน/ส่วนที่ 1 คือจังหวะตก/ส่วนที่ 2 คือจังหวะก่อนจังหวะยก/ส่วนที่ 3 คือจังหวะยก/ส่วนที่ 4 ก็คือปลายจังหวะยก หรือเป็นโน้ตก่อนจะถึงจังหวะตก จังหวะต่อไปเพียงนิดเดียนั่นเอง แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ขี้ โดยคำว่า ขะ จะอยู่ปลายจังหวะที่ 4 ยก (ใช้คำอธิบายคำว่าปลายจังหวะยกแบบเดียวกัน) ส่วนคำว่า ขี้(ขี้) จะตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งลักษณะของคำว่า ขี้ การร้องคำนี้ผู้ร้องจึงต้องหักคำร้องลงมา โดยออกเสียงให้ควบกันสองเสียง เสียงแรกในจังหวะตกที่ 1 เป็นโน้ตเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น ขี้ เสียงที่สองในจังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อี้ ผสมคำอ่านเป็น ขี้+อี้ แล้วจึงตามด้วยคำร้องของประโยคต่อไป เพื่อให้ถูกต้องตามเสียงวรรณยุกต์

จนฉันทน์ดิ้น ในห้องแรกนี้ จังหวะที่ 1 ร้องคำว่า ขี้ เป็นคำสุดท้ายจากประโยคก่อน จากนั้นผู้ร้องขึ้นคำร้องต่อไปในจังหวะที่ 2 ด้วยคำว่า จน และคำว่า ฉันทน์ ในจังหวะที่ 2 ยก ส่วนคำว่า นี้ ก็ตกที่จังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า นี้ ให้จะเอื้อนเสียงลงมาเพราะเป็นวรรณยุกต์เสียงโท โดยแบ่งการเอื้อนออกเป็นสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น นี้ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ที แฟลต ออกเสียงเป็น อี้ ในจังหวะที่ 3 ยก ผสมคำอ่านเป็น นี้+อี้ แล้วตามด้วยคำว่า แด ตรงจังหวะ

ตกที่ 4 ส่วนคำว่า คืน ตกที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า คืน ผู้ร้องจะต้องร้องหักคำลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโท ซึ่งแบ่งการหักคำออกเป็นสองเสียง เสียงแรกจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียงฟา ออกเสียงเป็น คิ เสียงที่สองในจังหวะตกที่ 2 และ 3 เป็นโน้ตเสียง มี แฟลต ออกเสียงเป็น อิน ผสมคำอ่านเป็น คิ+อิน และการทอดเสียงของคำว่า คืน จะมีความยาวของโน้ตรวมกันได้ 3 จังหวะ ซึ่งก็ยาวมากพอที่ผู้ร้องจะเล่นลูกคอกให้พลิ้วไหวได้ โดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องจะใช้การหายใจเพียงลมเดียว

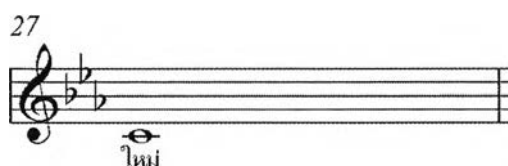
The image shows three lines of musical notation in a single system. The first line is a short phrase with two notes: a quarter note on G4 labeled 'คืน' and a quarter note on F4 labeled 'สิ้น' followed by a quarter note on E4 labeled 'สุด'. The second line starts at measure 21 and contains six notes: a quarter note on G4 labeled 'กัน', a quarter note on F4 labeled 'ที', a quarter note on G4 labeled 'สิ้น', a quarter note on F4 labeled 'สุด', a quarter note on G4 labeled 'กัน', and a quarter note on F4 labeled 'ที'. The third line starts at measure 23 and shows a quarter note on G4, followed by a whole rest, and then a double bar line with a fermata symbol above it.

สิ้นสุดกันที สิ้นสุดกันที ในห้องนี้ ผู้ร้องหายใจอย่างรวดเร็วในจังหวะที่ 3 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า 3 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า สิ้น ในจังหวะตกที่ 4 ด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างจะเข้มข้น ออกกระแทกเล็กน้อยตามอารมณ์ในเนื้อหาของเพลง แล้วตามด้วยคำร้องว่า สุด ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า สุด นั้น ผู้ร้องกระแทกเสียงให้มีความดังขึ้นมาอีก แล้วจึงร้องต่อด้วยคำว่า กันที ในห้องที่ 2 โดยคำว่า กัน จะอยู่ในจังหวะที่ 1 และคำว่า ที ต้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 3 รวมความยาวของเสียงที่ทอด 2 จังหวะครึ่ง จึงเหมาะที่จะใช้ลูกคอกตรงจังหวะนี้พอประมาณ แล้วจึงขึ้นคำว่า สิ้น อีกครั้งหนึ่ง ในจังหวะที่ 4 แล้วตามด้วยคำว่า สุด ตรงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดมา แล้วผู้ร้องลักจังหวะคำว่า กัน มาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ส่วนในจังหวะที่ 2 ยก ก็ต้องลักจังหวะคำว่า ที แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3 และ 4 กระทั่งไปชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องที่สาม พร้อมกับการใช้ลูกคอกให้พลิ้วไหวอีกครั้งหนึ่ง ส่วนจังหวะที่ 2,3 และ 4 เป็นจังหวะหยุด 3 จังหวะ เพื่อให้ดนตรีได้สอดรับการร้อง

และเป็นการพักเสียงได้เล็กน้อย เพื่อเตรียมกำลังเสียงไว้ร้องท่อนที่สามซึ่งมีระดับเสียงค่อนข้างจะสูง โดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจเพียงลมเดียว

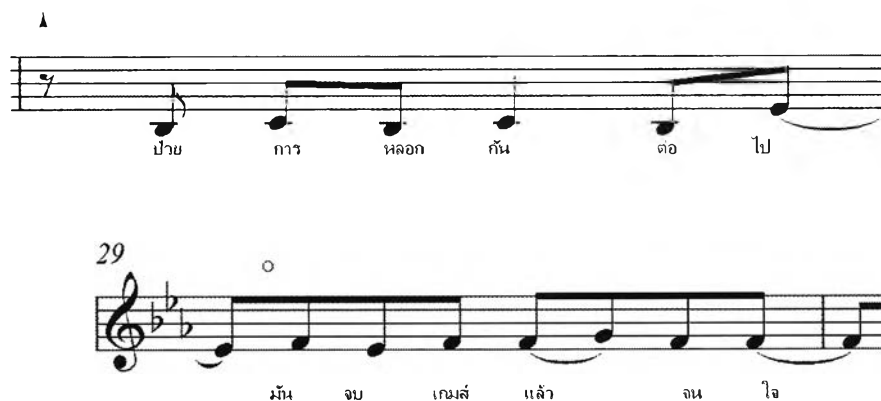
วันนี้มันสายเกินไป ประโยคนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 จะเป็นจังหวะหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 1 แล้วขึ้นคำร้องแรกในจังหวะที่ 1 ยกด้วยคำว่า วัน ตามด้วยคำว่า นี้ ตรงจังหวะที่ 2 และคำว่า มัน อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ส่วนจังหวะตกที่ 3 จะเป็นคำร้องว่า สาย ซึ่งผู้ร้องต้องใช้วิธีซ้อนคำขึ้นไป เพราะ ส.เสื่อ นั้นเป็นอักษรเสียงสูง โดยต้องซ้อนคำให้เสียงควบกัน สองเสียง เสียงแรกจังหวะตกที่ 3 เป็น โน้ตเสียง ที แพลต ออกเสียงเป็น ชาย เสียงที่สองในจังหวะที่ 3 ยก เป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮ้าย ผสมคำอ่านเป็น ชาย+ฮ้าย แล้วทอดเสียงไปจนถึง จังหวะตกที่ 4 ส่วนคำว่า เกินไป ต้องร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึง จังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วตามด้วยคำว่า ไป ซึ่งใช้การลักจังหวะด้วยเช่นกัน โดยอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 และ 3 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดรวมกันได้ 2 จังหวะครึ่ง ผู้ร้องจึงใช้ลูกคอตรงนี้พอประมาณ

สายเกินไปกว่า ประโยคนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 2 และ 3 ยังเป็นเสียงที่ทอดของคำว่า ไป โดยหายใจตรงจังหวะที่ 3 ยก เล็กน้อยแล้วจึงเริ่มร้องคำว่า สาย ตรงจังหวะตกที่ 4 ซึ่งต้องใช้

การซ้อนคำขึ้นให้มีเสียงควบกันสองเสียงอีกครั้งหนึ่งเหมือนประโยคที่ผ่านมา เพียงแต่เปลี่ยนเสียงเท่านั้นเอง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ชาย เสียงที่สองในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ที แพลต ออกเสียงเป็น ฮ้าย อ่านออกเสียงเป็น ชาย+ฮ้าย แล้วจึงตามด้วยคำว่า เกิน ไปกว่า ในห้องที่ 2 โดยคำว่า เกิน ตกจังหวะที่ 1 แล้วรวบคำว่า ไปกว่า ติดกันในอัตราส่วนของโน้ตสามพยางค์ (สามคำ/จังหวะ) แล้วจึงทอดเสียงคำว่า กว่า ไปจนถึงจังหวะตกที่ 2

จะมาเริ่มรักกันใหม่ คำว่า จะ ให้กระตุกคำร้อง โดยร้องหลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย โดยมีคำว่า มา ตกจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า เริ่ม ในจังหวะที่ 3 ยก ซึ่งจะต้องหักคาลงมาภายในครึ่งจังหวะและต้องหักให้มีเสียงของตัวโน้ตควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เริ่ม เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง มี แพลต ออกเสียงเป็น หี ผสมคำอ่านเป็น เริ่ม+หี โดยจะต้องเน้น ม ม้า ที่ริมฝีปาก แล้วตามด้วยคำว่า รัก ตกที่ 4 โดยคำว่า รัก ดาวใจ ก็จะต้องซ้อนคำขึ้นไปให้มีเสียงควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ระ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อึก ผสมคำอ่านเป็น ระ+อึก ส่วนคำว่า กัน จะอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก โดยมีคำว่า ใหม่ ตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงให้ยาวจนครบ 4 จังหวะ พร้อมกับการใช้ลูกคอให้พลีไหว และสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องจะใช้การหายใจเพียงลมเดียว

ป่วยการหลอกกันต่อไป ในห้องแรกนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะที่ 1 แล้วเริ่มคำร้องใหม่ในจังหวะที่ 1 ยก ด้วยคำว่า ป่วยการ โดยคำว่า ป่วย จะอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก คำว่า การ จะตกจังหวะที่ 2 แล้วจึงตามด้วยคำว่า หลอกกัน โดยคำว่า หลอก จะอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วคำว่า กัน จะตกจังหวะที่ 3 โดยมีคำว่า ต่อ ตกจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ไป ผู้ร้องจะร้องลากจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียง ไปจนถึงจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไป

มันจบเกมแล้วจใจ ห้องที่ 2 ของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า ไป ที่ทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้อันแล้วผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า มันจบ โดยคำว่า มัน อยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า จบ ตกจังหวะที่ 2 ตามด้วยคำว่า เกม ในจังหวะที่ 2 ยก โดยมีคำว่า แล้ว ตกจังหวะที่ 3 ซึ่ง ผู้ร้องจะซ้อนคำว่า แล้ว ตามวรรณยุกต์เสียงโท โดยร้องเสียงควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น แล เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก มีโน้ตเป็นเสียงซอล ออกเสียงเป็น แอ้ว ผสมคำอ่านเป็น แล+แอ้ว แล้วตามด้วยคำว่า จใจ โดยคำว่า จ จะตกจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ใจ ถูกตัดจังหวะมาอยู่ในจังหวะ ที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจเพียงลมเดียว

สิ้นสุดไม่เหลือ ห้องแรกของประโยคคำร้องนี้จังหวะที่ 1 จะเป็นจังหวะหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 1 แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า สิ้นสุด โดยคำว่า สิ้น จะอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า สุด จะตกจังหวะที่ 2 แล้วตามด้วยคำร้องว่า ไม่เหลือ โดยคำว่า ไม่ อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า เหลือ ตกจังหวะที่ 3 ซึ่งผู้ร้องจะสะบัดหางเสียงเล็กน้อย แล้วจึงตามด้วยคำว่า ตั้งแต่ เมื่อวาน โดยคำว่า ตั้ง จะอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก และคำว่า แต่ จะตกจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เมื่อ ผู้ร้องร้องลากจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก และต้องร้องหักคาลงตามวรรณยุกต์เสียงเอก โดยแบ่งเป็นโน้ตที่หักคาลงมาดังนี้ เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 4 ยก ออกเสียงเป็น เมื่อ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง อี แพลตออกเสียงเป็น เอื่อ ในจังหวะที่ 1 ยก ผสมคำอ่านเป็น เมื่อ+เอื่อ แล้วจึงร้องคำว่า วาน ตรงจังหวะตกที่ 2 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียงมากพอที่จะใช้การเอื้อนลูกคอได้

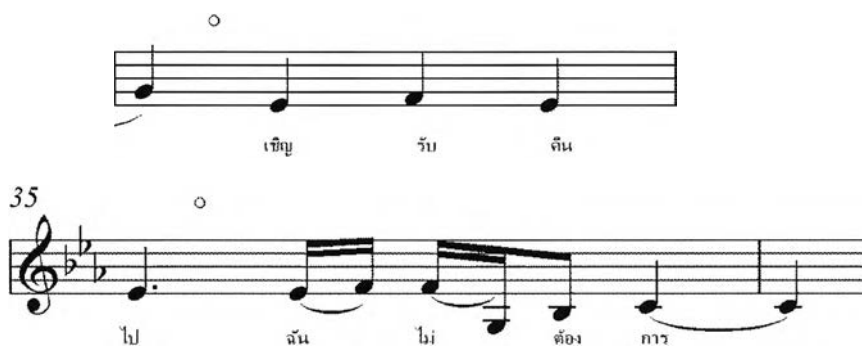
ส่วน ของ หัว

33
ใจ ที่ คุณ แบ่ง ให้

ส่วนของหัวใจ คำร้องประโยคแรกของท่อนนี้ (เหมือนกับประโยคแรกของท่อนแรก จึงขอใช้คำอธิบายเดียวกัน) จังหวะที่ 1 ของห้องแรก จะเป็นจังหวะหยุด 1 จังหวะก่อน ให้ช่วงนี้สุดลมหายใจเข้าไปให้เต็มที่ เพื่อให้พลังเสียงแข็งแรงเพราะประโยคร้องแรกนี้ระดับเสียงของตัวโน้ตอยู่ในระดับสูง และการหายใจให้เต็มปอดช่วยให้มีพลังในการเปล่งเสียงเป็นอย่างมาก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ส่วน ในจังหวะที่ 2 แล้วตามด้วยคำว่า ของ ในจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ของ นั้นเป็นการร้องกระทบเสียงสองเสียง มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น คอง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ็อง ผสมคำอ่านเป็น คอง+อ็อง โดยผู้ร้องจะใช้การลากจังหวะมาในจังหวะ ที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอด 1 จังหวะครึ่ง โดยมีคำว่า หัว อยู่ในจังหวะ ที่ 4 ยก ซึ่งคำว่า หัว นั้นมีเสียงควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮัว เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เรออกเสียงเป็น อัว ผสมคำอ่านเป็น ฮัว+อัว ส่วนคำว่า ใจ ไปตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ที่คุณแบ่งให้ ในห้องที่ 2 นี้ จังหวะตกที่ 1 ร้องคำว่า ใจ ซึ่งต้องทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 โดยมีความยาวในการทอดเสียง 1 จังหวะครึ่ง แล้วร้องคำว่า ที่ ในจังหวะที่ 2 ยก โดยมีคำว่า คุณ อยู่ในจังหวะตกที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า แบ่ง ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า ให้ อยู่ในจังหวะตกของจังหวะที่ 4 ซึ่งคำว่า ให้ ผู้ร้องจะร้องผันเสียงให้ออกมาควบกันอยู่สองเสียง เพราะถ้าไม่ผันเสียงแล้วร้องออกมาตรงตามเสียงของตัวโน้ตแล้ว ต้องออกเสียงเป็น ไฮ ทำให้ผิดความหมายและผิดหลักการออกเสียงของภาษาไทย โดยเสียงที่ควบกันอยู่นั้นได้แบ่งการร้องออกเป็น สามช่วงเสียง คือ เสียงแรกในจังหวะตกที่ 4 นั้นมีโน้ตเป็นเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ไห้ เสียงที่สอง ในจังหวะที่ 4 ยก มีโน้ตเป็นเสียง ฟา เอื้อนเสียงต่อเนื่องโดยออกเสียงคงเดิมว่า ไห้ และเสียงที่สามกลับมาเป็นโน้ตเสียง ซอล เหมือนเดิมโดยออกเสียงเป็น ไอ รวมผสมคำอ่านเป็น ไห้+อิ โดยรวมความยาวของตัวโน้ตในการทอดเสียงของคำว่า ให้ 2 จังหวะซึ่งจะต้องทอดเสียงข้ามห้องไปจนถึงจังหวะตกที่ 1

ของห้องถัดไป โดยขณะที่ทอดเสียงอยู่นั้น ผู้ร้องใช้การสั่นลูกคอเล็กน้อยเพื่อให้ได้อารมณ์ในคำขึ้นต้นประโยคของเพลง โดยในสองประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องจะใช้การหายใจเพียงลมเดียว

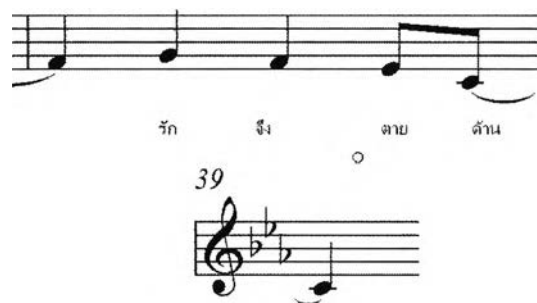
เชิญรับกินไป ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ให้ ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้ให้หายใจในจังหวะที่ 1 ยก แล้วเริ่มร้องคำร้องแรกตรงจังหวะตกที่ 2 ด้วยคำว่า เชิญ ตามด้วยคำว่า รับ ในจังหวะที่ 3 และคำว่า กิน ตรงจังหวะตกที่ 4 คำว่า ไป ก็จะตกจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องที่ 2 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่พอจะใช้ลูกคอได้เล็กน้อย

ฉันไม่ต้องการ ในห้องที่ 2 นี้ จังหวะที่ 1 และ 2 จะเป็นคำร้องของคำว่า ไป พอจังหวะที่ 2 ยก ผู้ร้องจะร้องคำว่า ฉัน โดยต้องซ้อนคำให้มีเสียงของตัวโน้ตควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง มีเฟลต ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+อัน และจะต้องซ้อนคำให้ได้ภายในครึ่งจังหวะของจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ไม่ ในจังหวะตกที่ 3 ซึ่งผู้ร้องต้องใช้การเอื้อนคำลงมาให้มีโน้ตควบกันสองเสียงตามวรรณยุกต์เสียงเอกโดยมีเสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ตรงจังหวะตกที่ 3 ออกเสียงเป็น ไม่ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล(ต่ำ) ในจังหวะเกือบที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น อี ผสมคำอ่านเป็น ไม่+อี ติดกันด้วยคำว่า ต้อง ในจังหวะที่ 3 ยก และคำว่า การ ตรงจังหวะตกที่ 4 แล้วทอดเสียงจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป สองประโยคนี้ผู้ร้องจะใช้การหายใจลมเดียว

คุณให้ฉันน้อย ในห้องแรกจังหวะที่ 1 จะเป็นทางเสียงของคำว่า การ ซึ่งถูกทอดจังหวะมาจากห้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 1 ยก แล้วขึ้นคำต่อไปในจังหวะตกที่ 2 ด้วยคำว่า คุณให้ โดยคำว่า คุณ จะตกจังหวะที่ 2 และคำว่า ให้ จะตกจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ให้ ผู้ร้องจะใช้วิธีหักคำร้องลงมาโดยแยกโน้ตออกเป็นสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง มีแฟลต ออกเสียงเป็น ให้ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ ส่วนคำว่า ฉัน ตกจังหวะที่ 4 แล้วซ่อนคำว่า ฉัน ขึ้นไปให้มีโน้ตควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ที่แฟลต ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ในจังหวะที่ 4 ยก ออกเสียงเป็น ฮัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฮัน แล้วตามด้วยคำว่า น้อย ในจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 โดยคำว่า น้อย ก็ต้องใช้การซ่อนคำอีกเหมือนกันตามวรรณยุกต์เสียงโท ซึ่งแบ่งการซ่อนคำออกเป็นสามช่วงเสียง เสียงแรกในจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง มีแฟลต ออกเสียงเป็น น้อย เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 1 เกือบยก ออกเสียงเป็น อ้อย เสียงที่สามก็จะเป็นเสียงเดิมคือโน้ตเสียง มีแฟลต ออกเสียงเป็น อ้อย ผสมคำอ่านเป็น น้อย+อ้อย+อ้อย ซึ่งคำว่า อ้อย นั้นเอื้อนในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปจนชนกับจังหวะที่ 2 แล้วก็ร้องคำว่า น้อย อีกครั้งหนึ่ง (ประโยคร้องนี้มีคำว่า น้อย สองคำติดกัน) ในจังหวะที่ 2 ยก

น้อยเหลือประมาณ คำว่า น้อย ในจังหวะที่ 2 ยกนี้ ผู้ร้องต้องซ่อนคำให้เสียงควบกันสองเสียงอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งต้องซ่อนภายในครึ่งจังหวะ แบ่งโน้ตออกเป็นสองเสียงดังนี้ เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น น้อย เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อ้อย ตรงปลายจังหวะยกที่ 2 แล้วจึงตามด้วยคำว่า เหลือ ในจังหวะตกที่ 3 โดยสะบัดปลายเสียงเล็กน้อยก่อนถึงคำว่า ประ ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วคำว่า มาณ ก็จะไปตกจังหวะที่ 4 ซึ่งก็ต้องทอดเสียงจนไปถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันเป็น 2 จังหวะ แล้วผู้ร้องจึงใช้ลูกคอเล็กน้อยซึ่งสองประโยคนี้อาศัยการหายใจลมเดียว

รักจึงตายด้าน ห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 จะเป็นทางเสียงของคำว่า ประมาณ ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 1 ยกแล้วขึ้นต้นคำว่า รัก ในจังหวะตกที่ 2 และคำว่า จึง ในจังหวะตกที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า ตายด้าน โดยคำว่า ตาย จะตก จังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ด้าน ถูกลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งคำว่า ด้าน ต้องร้องให้มีเสียงควบกันสองเสียง เสียงแรกในจังหวะที่ 4 ยก เป็น โน้ตเสียงมี แฟลต ออกเสียงเป็น ดาน เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่าน ผสมคำอ่าน เป็น ดาน+อ่าน

สิ้นสุดกันที สิ้นสุดกันที ในห้องแรกจังหวะที่ 1,2 และ 3 ร้องคำว่า นี้ ที่มีความยาวของเสียง 3 จังหวะ ส่วนจังหวะที่ 4 ขึ้นประโยคร้องใหม่ด้วยคำว่า สิ้น แล้วตามด้วยคำว่า สุด ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า สุด ร้องเน้นเสียงกึ่งๆกระแทก เพื่อความเข้มข้นของเนื้อหาในคำร้อง แล้วตามด้วยคำร้องต่อไปว่า กันที โดยคำว่า กัน จะตกตรงจังหวะที่ 1 ส่วนคำว่า ที ผู้ร้องร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 3 พร้อมกับการใช้ลูกคอเล็กน้อย ส่วนจังหวะที่ 4 เป็นคำร้องแบบเดิม เพียงแต่ว่าระดับเสียงของตัวโน้ตแตกต่างกันออกไป โดยจะเริ่มคำว่า สิ้น ตามด้วย สุด แบบเน้นเสียงในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า กันที จะไปตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า กัน อยู่ในจังหวะตกที่ 1 คำว่า ที ถูกร้องลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ซึ่งมีความยาวของเสียง 3 จังหวะครึ่ง และยาวพอที่จะใช้การเอื้อนลูกคอ และในสองห้องสองประโยคคำร้องซ้ำกันนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

(จบประโยคนี้..ดนตรี รับ 4 ห้อง แล้วย้อน ท่อนที่ 3)

4.4 วิเคราะห์การขับร้องเพลงอย่ามารักฉันเลย

อย่ามารักฉันเลย

คำร้อง/ทำนอง วินัย รุ่งอนันต์

1
 อย่า มา รัก ฉัน เลย

3
 ฉัน ยัง ไม่ เคย รู้ ได้ ใน สาย ตา ของ

5
 คุณ ฤ ช่าง คุ้น ง่าย รัก ฉัน หรือ

7
 ไร มอง ได้ มอง ตี

9
 อย่า มา รัก ฉัน เลย

11
 เห็น ฉัน หน้า เขย หรือ นี้ ความ รัก ของ ผู้

13
 ชาย ไม่ น่า โย ตี รัก ฉัน แล้ว ชี

15
 หรือ เปรียบ มา ตี ริม ทาง

17
 อย่า มา รัก ฉัน เลย ถ้า คิด จะ เขย ขม

2

19

 เล่น ขอ สัก ประ เต้น อย่า รัก เล่น ซอน เร็น อ่า

21

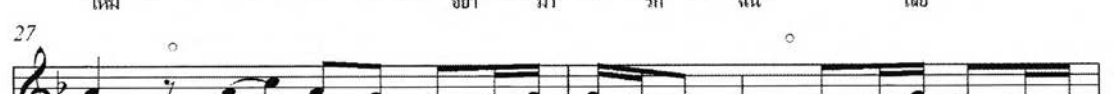
 พราง รัก ลั่น ต้อง จริงใจ แล้ว ลั่น จะ ให้ ทุก

23

 อย่าง แต่ ต้อง ริ วาห์ กับ ลั่น จริง จัง จะ ได้

25

 โหม อย่า มา รัก ลั่น เลย

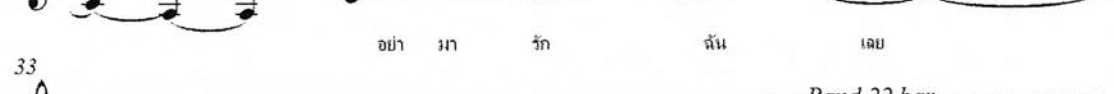
27

 หวัง จะ เขย วม ชิด ใกล้ พอ สมใจ ก็

29

 ลา กลัว น้ำ ตา ตก ใน ลั่น รัก คุณ ไม่ ได้

31

 อย่า มา รัก ลั่น เลย

33

 Band 22 bar

35

 ลั่น เลย อย่า มา รัก ลั่น เลย อย่า มา รัก

37

 ลั่น เลย

อย่ามารักฉันเลย

คำร้อง / ทำนอง วินัย รุ่งอนันต์

** อย่ามารักฉันเลย ฉันยังไม่เคยรู้ได้
ในสายตาของคุณ ดูช่างวุ่นวาย
รักฉันหรือไร มองได้มองดี

อย่ามารักฉันเลย เห็นฉันน่าเซซหรือนี้
ความรักของผู้ชาย ไม่น่าใช่ดี
รักฉันแล้วสิ หรือเปรียบมาลีริมทาง

อย่ามารักฉันเลย ถ้าคิดจะเซซชมเล่น
ขอซักประเด็น อย่ารักเล่นซ่อนเร้นอำพราง
รักฉันต้องจริงใจ แล้วฉันจะให้ทุกอย่าง
แต่ต้องวิวาทกับฉันจริงจัง จะได้ไหม....

อย่ามารักฉันเลย หวังจะเซซชมชนิดใกล้
พอสมใจก็ลา กลัwn้ำตาใน
ฉันรักคุณไม่ได้ อย่ามารักฉันเลย

(คนตรีรับ ย้อน**)

อย่ามารักฉันเลย อย่ามารักฉันเลย.....

เพลงนี้บันทึกเสียงใน คีย์ F จังหวะ ชะ ชะ ช่า ความเร็ว 110

อย่า มา รัก ฉัน เลย
ฉัน ยัง ไม่ เคย รู้ ได้

อย่ามารักฉันเลย ในประโยคร้องแรกของท่อนที่ 1 นี้ ในห้องแรกจังหวะที่ 1 และ 2 เป็นจังหวะหยุด ผู้ร้องใช้จังหวะที่ 2 ในการหายใจ แล้วเริ่มร้องคำแรกในจังหวะที่ 3 ด้วยคำว่า อย่า ตามด้วยคำว่า มา ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า รัก ในจังหวะตกที่ 4 และคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 4 ยก (เป็นที่สังเกตว่า ผู้ร้องไม่ผันเสียงตามพยัญชนะเสียงสูงเพราะต้องการที่จะเล่นคำว่า ฉัน ให้มีเสียงออกมาเป็น ฉัน) โดยอารมณ์ของเพลงบ่งบอกถึงความรู้สึกที่ฝ่ายหญิงนั้นค่อนข้างจะเล่นตัวนิดหน่อย พร้อมกับการกระแะกระแหนเล็กน้อย ส่วนคำว่า เลย ตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งก็มีความยาวของเสียงที่ทอดหากันรวมได้ 5 จังหวะ โดยระหว่างการทอดเสียงนี้ ผู้ร้องจะใช้การสั้นลูกคอให้มีความพลิ้วไหวระริว โดยในจังหวะที่ 1 และ 2 จะต้องปล่อยเสียงออกมาตรงๆ แล้วจึงเริ่มสั้นเสียงในจังหวะที่ 3,4 และ 5 (5 ก็คือจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป) โดยในการนับจังหวะแบบนี้ ในการเรียนการสอนขับร้องเพลงเรียกว่า การร้องชนจังหวะซึ่งประโยคคำร้องแรกนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

ฉันยังไม่เคยรู้ได้ ในห้องนี้จังหวะที่ 1 เป็นปลายเสียงของคำว่า เลย ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 2 เป็นจังหวะหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 2 แล้วเริ่มร้องคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า ฉัน ต้องมีการผันเสียงตามพยัญชนะเสียงสูง คือตัว ฉ.ฉิ่ง โดยผันเสียงให้ออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ยัง ในจังหวะที่ 3 คำว่า ไม่ ในจังหวะที่ 3 ยก (โดยคำว่า ไม่ ผู้ร้องไม่ใช้การหักคำร้องหรือการผันวรรณยุกต์เสียงเอก เพราะระดับเสียงของตัวโน้ตได้ถูกบังคับให้ต้องหักลงมาโดยธรรมชาติของเสียงอยู่แล้ว ดูจากคำว่า ยัง เป็น โน้ตเสียง ลา หักลงมาหาคำว่า ไม่ ซึ่งเป็น โน้ตเสียง ซอล ดังนั้นจึงต้องออกเสียงเป็น ไม่ แทนคำว่า ไม่) ส่วนคำว่า เคย ก็จะอยู่ที่จังหวะตกที่ 4 และคำว่า รู้ ก็จะอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งคำว่า รู้ มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น รู้ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น รู้ ผสมคำอ่านเป็น รู้+อู้ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ได้ ในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า ได้ นั้น หักคำร้องลงมาให้ระดับเสียงออกมาควบกันสามเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 1 เป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ได้ เสียง

ที่สองในจังหวะที่ 1 ยก เป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อา และเสียงที่สามในจังหวะเกือบค
 จังหวะที่ 2 (ลักษณะโน้ตตัวเข็บบีจ2ชั้น) แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียง
 เป็น อาย ผสมคำอ่านเป็น ด้า+อา+อาย ซึ่งคำว่า ได้ ไม่ใช้การสั้นลูกคอ เพราะการหักคาลงมาสาม
 ขยัก (สามเสียง) ก็คล้ายกับการใช้ลูกคอทางอ้อมอยู่แล้ว

ในสายตาของคุณ ในห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 ร้องคำว่า ได้ จาก
 ประโยคคำร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า ใน ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า สาย ในจังหวะที่ 3
 ยก โดยคำว่า สาย มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออก
 เสียงเป็น ซา เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อาย ผสมคำอ่านเป็น ซา+อาย ส่วนใน
 จังหวะตกที่ 4 จะเป็นคำว่า ตา ตามด้วยคำว่า ของ ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งคำว่า ของ ผู้ร้องไม่ใช้วิธีซ้อน
 คำร้องขึ้นไปให้เสียงออกมาสองเสียง เพราะลักษณะของทำนองเพลงตัดคำร้องโดยธรรมชาติของ
 โน้ตเสียงสูงลงมาหาเสียงต่ำอยู่แล้ว ดังนั้นผู้ร้องจึงออกเสียงเป็น กอง แล้วจึงตามด้วยคำว่า คุณ ใน
 จังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องที่ 2 ซึ่งรวมความยาวของเสียงได้ 2 จังหวะ ผู้ร้องจึงใช้ลูกคอตรงนี้ได้
 เล็กน้อยแล้วใช้การหายใจในจังหวะที่ 2 ยกของห้องนี้ เพื่อที่จะร้องประโยคต่อไป

ดูช่างวุ่นวาย โดยคำว่า ดู อยู่จังหวะที่ 3 และคำว่า ช่าง ร้องลึกลงมาในจังหวะที่ 3
 ยก แล้วทอดเสียงไปยังยังหวะที่ 4 ซึ่งคำว่า ช่าง นั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน
 เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ซา เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่าง ผสมคำ
 อ่านเป็น ซา+อ่าง ส่วนในจังหวะที่ 4 ยก จะเป็นคำว่า วุ่น ซึ่งก็จะมีลักษณะของตัวโน้ตที่ควบกันอยู่
 สองเสียงเช่นกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น วุ่น เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออก
 เสียงเป็น อุ่น ผสมคำอ่านเป็น วุ่น+อุ่น ตามด้วยคำว่า วาย ในจังหวะตกที่ 1 ของห้องถัดไปแล้ว
 ทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยรวมความยาวของตัวโน้ตได้ 2 จังหวะ ซึ่งผู้ร้องใช้ลูกคอตรงนี้ได้
 เล็กน้อย

รักฉันหรือไร ในห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 จะเป็นคำร้องว่า วาย จากประโยคก่อนหน้านี้ และผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า รัก ในจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ฉัน ซึ่งถูกลักจังหวะมาในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ฉัน ผู้ร้องผันเสียงร้องให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ัน แล้วจึงตามด้วยคำว่า หรือ ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งคำว่า หรือ นั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงอีกเช่นกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น รือ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ื่อ ผสมคำอ่านเป็น รือ+ื่อ และจึงตามด้วยคำว่า ไร ในห้องถัดไปตรงจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2

มองได้มองดี ก่อนร้องประโยคนี้ผู้ร้องใช้การขโมยลมหายใจตรงจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงเริ่มคำว่า มอง ในจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ได้ ถูกลักจังหวะมาในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ได้ มีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น ด้ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง เร ในจังหวะที่ 4 ออกเสียงเป็น อ้าย ผสมคำอ่านเป็น ด้+อ้าย ส่วนคำว่า มอง คำที่สอง (ประโยคร้องนี้มีคำว่า มอง สองครั้ง) ร้องลักจังหวะมาในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 3 โดยคำว่า มอง คำหลังนี้ ผู้ร้องใช้การควบคำร้องให้ออกมาสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ตรงจังหวะที่ 4 เกือบยก ออกเสียงเป็น มอง เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ซอล ในจังหวะที่ 4 ยก ออกเสียงเป็น อ็อง ผสมคำอ่านเป็น มอง+อ็อง แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 3 ส่วนคำว่า ดี ถูกลักจังหวะมายังจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2,3, และ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 4 โดยรวมความยาวของตัวโน้ตที่ทอดเสียงหากันรวมได้ 4 จังหวะครึ่ง ซึ่งยาวพอที่จะใช้การสั้นลูกคอให้พลีไหวได้ และประโยคนี้ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

อย่า มา รัก ฉัน เลย

11 เห็น ฉัน หน้า เขย หรือ นี้

อย่ามารักฉันเลย ในประโยคนี้ ผู้ร้องใช้จังหวะที่ 2 ในการหายใจ แล้วเริ่มร้องคำแรก ในจังหวะที่ 3 ด้วยคำว่า อย่า ตามด้วยคำว่า มา ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า รัก ในจังหวะตกที่ 4 และคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 4 ยก สำหรับคำว่า ฉัน ไม่ผันเสียงตามพยัญชนะเสียงสูงเพราะต้องการเล่นคำว่า ฉัน ให้มีเสียงออกมาเป็น ฉัน โดยอารมณ์ของเพลงบ่งบอกถึงความรู้สึกที่ฝ่ายหญิงนั้นค่อนข้างเล่นตัวนิดหน่อยพร้อมกับการกระแนะกระแหนอย่างเล็กน้อย ส่วนคำว่า เลย ตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป มีความยาวของเสียงที่ทอดหากันรวมได้ 5 จังหวะ โดยระหว่างการทอดเสียงนี้ ผู้ร้องใช้ลูกคอ (Vibration) ให้มีความพลิ้วไหวระรัว โดยในจังหวะที่ 1 และ 2 จะต้องปล่อยเสียงออกมาตรงๆก่อน แล้วจึงเริ่มสั่นเสียงในจังหวะที่ 3,4 และ 5 เหมือนกับท่อนที่ 1

เห็นฉันหน้าเขยหรือนี้ ในห้องนี้จังหวะที่ 1 เป็นปลายเสียงของคำว่า เลย ที่ถูกทอดเสียงมาจากห้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 2 เป็นจังหวะหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะที่ 2 แล้วเริ่มร้องคำว่า เห็น ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า เห็น มีเสียงควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เห็น เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น เห็น+อิ แล้วตามด้วยคำว่า ฉัน ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ฉัน ร้องให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงเช่นกัน เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+อัน ส่วนคำว่า หน้า อยู่ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วจึงตามด้วยคำว่า เขย ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า หรือ อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า หรือ มีเสียงที่ควบกันอยู่สองเสียงด้วยเหมือนกันเสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น รือ เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อือ ผสมคำอ่านเป็น รือ+อือ แล้วจึงตามด้วยคำว่า นี้ ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า นี้ ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาเพื่อให้มีเสียงออกมาควบกันอยู่สามช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น นี้ เสียงที่สองในจังหวะที่ 1 ยก เป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อิ และเสียงที่สามในจังหวะที่ 1 เกือบตกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็น โน้ตเสียง เร

ออกเสียงเป็น อี้ รวมผสมคำอ่านเป็น นี+อี+อี โดยคำว่า นี ผู้ร้องไม่ใช้ลูกคอเพราะการหักคำร้องลงมา มีลักษณะคล้ายกับการใช้ลูกคออยู่แล้ว

ความรักของผู้ชาย ในห้องแรกของประโยคร้องนี้เริ่มร้องคำว่า ความ ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า รัก ในจังหวะที่ 3 ยก และคำว่า ของ ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ของ นั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น คอง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อ็อง ผสมคำอ่านเป็น คอง+อ็อง แล้วตามด้วยคำว่า ผู้ ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า ชาย ตรงจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องที่สอง ซึ่งก็มีความยาวของเสียงเท่ากับ 2 จังหวะ โดยผู้ร้องใช้การสั่นลูกคอตรงนี้เพียงเล็กน้อย

ไม่น่าใช่ดี ในห้องนี้ ผู้ร้องใช้การแอบหายใจในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ไม่ ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า น่า ถูกหักจังหวะมาในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า น่า มีเสียงควบกันอยู่สองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น นา เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น นา+อ่า แล้วจึงตามด้วยคำว่า ใช่ ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า ดี ตรงกับจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องถัดไป ซึ่งมีความยาวของเสียงเท่ากับ 2 จังหวะ ผู้ร้องใช้การสั่นลูกคอตรงนี้ได้เล็กน้อย

รักฉันแล้วถี ในห้องนี้เริ่มร้องคำว่า รัก ตรงจังหวะที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 3 ยก ร้องออกเสียงเป็น ฉัน โดยไม่ต้องผันคำเพราะว่าอารมณ์ของเพลงออกแนวเย้ยหยัน ส่วนคำว่า แล้ว ก็จะถูกลักจังหวะมาในปลายจังหวะที่ 3 ยก (หรือเกือบตกจังหวะที่ 4) แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และคำว่า ชี ถูกลักจังหวะ มาในจังหวะที่ 4 ยกแต่ไม่ต้องทอดเสียงให้ยาวไปจนชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เพราะคำว่า ชี นั้นเป็นคำตายจึงไม่มีหางเสียง ดังนั้นในห้องที่สองของประโยคร้องนี้ จึงมีจังหวะหยุดอยู่จังหวะครึ่ง แล้วจึงเตรียมร้องประโยคต่อไป

หรือเปรียบมาถีริมทาง ในห้องแรกของประโยคร้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะที่ 2 แล้วจึงร้องคำว่า หรือ ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วตามด้วยคำว่า เปรียบ ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า มา ในจังหวะที่ 3 ยก โดยมีคำว่า ถี อยู่ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ริม นั้น ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะให้มาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งคำว่า ริม ผู้ร้องจะใช้วิธีการซ่อนคำร้องต่างๆที่ไม่มีการผันวรรณยุกต์หรือผันเสียงตามพยัญชนะแต่ก็ซ่อนเพื่อให้เกิดความสละสลวยของคำร้อง โดยการซ่อนคำก็จะมีส่วนเสียงของตัวโน้ตที่ควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ริ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อิม ผสมคำอ่านเป็น ริ+อิม และจึงร้องตามด้วยคำว่า ทาง ตรงจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3,4 จนไปชนกับจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ ซึ่งก็เป็นความยาวที่สามารถจะเล่นลูกคอให้พลิ้วได้พอสมควร โดยประโยคร้องนี้ผู้ร้องใช้การหายใจลมเดียว

19

เล่น

อย่ามารักฉันเลย ประโยคคำร้องท่อนที่สามนี้ ร้องเหมือนประโยคแรกของท่อนที่หนึ่งและสอง คือหายใจตรงจังหวะที่ 2 แล้วร้องคำว่า อย่า ตรงจังหวะที่ 3 เพียงแต่คำว่า ฉัน นั้น ให้ผันเสียงร้องตามพยัญชนะเสียงสูง คืออักษร ฉ.ฉิ่ง เพื่อให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างท่อนร้อง โดยผันเสียงควบกันให้ออกมาสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน ส่วนคำว่า เลย ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดหากันอยู่ 1 จังหวะครึ่ง แล้วจึงใช้การลูกคอเพียงเล็กน้อยปิดท้ายประโยค

ถ้าคิดจะเขยชมเล่น ประโยคร้องนี้ผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า ถ้า ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า ถ้า ร้องให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงตามลักษณะการผันวรรณยุกต์เสียงโท เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ทา เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น ทา+อ่า แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า คิด ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า จะ ในจังหวะที่ 3 ยก ตามด้วยคำว่า เขย ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า ชม ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า เล่น ก็จะไปตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยมีความยาวของเสียงเท่ากับ 2 จังหวะ ซึ่งผู้ร้องไม่ใช้ลูกคอตรงคำว่า เล่น แต่ใช้การหักคำร้องลงมาแทน โดยการหักคำร้องนั้นมีลักษณะเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เลน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เห่น ผสมคำอ่านเป็น เลน+เห่น

19

เล่น ขอ ลัก ประ เตเ อย่า รัก เล่น ซอน เ็น อ่า

ขอชักประเด็น ประโยคนี้ ผู้ร้องเริ่มร้องคำแรกตรงจังหวะที่ 3 โดยใช้การขโมยลมหายใจในจังหวะที่ 2 ยกแล้วจึงร้องคำว่า ขอ ตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ขอ นั้นต้องผันเสียงร้องตามลักษณะของพยัญชนะเสียงสูง คืออักษร ข.ไข่ โดยผู้ร้องผันเสียงร้องให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น คอ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ้อ ผสมคำอ่านเป็น คอ+อ้อ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ชัก ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ประ อยู่หลัง

จังหวะที่ 4 ยก เล็กน้อย โดยคำว่า เดิน อยู่ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งการร้องคำว่า ประเด็น ในลักษณะนี้ผู้ร้องอาจรู้สึกได้ว่ากำลัง “กระตุกคำ”

อย่ารักเล่นซ่อนเร้นอำพราง ประโยคนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 ร้องคำว่า เดิน (ประเด็น) จากประโยคก่อนหน้านี้นี้ ผู้ร้องร้องคำว่า อย่า โดยลักจังหวะมาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ตามด้วยคำว่า รัก ในจังหวะที่ 2 ยก และตามด้วยคำว่า เล่น ตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า เล่น ต้องใช้การหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงเอก โดยการหักคำร้องนั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น เลน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เห่น ผสมคำอ่านเป็น เลน+เห่น แล้วร้องตามด้วยคำว่า ซ่อน ตรงจังหวะที่ 3 (คำว่า ซ่อน ตรงนี้ ผู้ร้องไม่หักคำร้องเพราะได้หักคำว่า เล่น ก่อนหน้านี้นี้ไปแล้ว และคำต่อจากคำว่า ซ่อน คือคำว่า เร้น ต้องซ่อนคำอีกเช่นกัน ดังนั้น ผู้ร้องไม่ใช้วิธีร้องเล่นคำทั้งสามคำคิดกัน เพราะเมื่อร้องออกมาแล้วทำให้ไม่เกิดความชัดเจน ไม่พอดี ผู้ร้องจึงออกเสียงแค่ ซ่อน เท่านั้น แล้วจึงตามด้วยคำว่า เร้น ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า เร้น นั้นร้องซ่อนคำขึ้นไปให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงตามวรรณยุกต์เสียงโท เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เรน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เฮ้น ผสมคำอ่านเป็น เรน+เฮ้น ส่วนคำว่า อำ ก็จะมีเสียงออกมาควบกันตามด้วยคำว่า พราง ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องเดียวกัน

รักฉันต้องจริงใจ ในห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 ร้องคำว่า พราง (อำพราง) จากประโยคก่อนหน้านี้นี้ซึ่งผู้ร้องใช้การหายใจอีกครั้งในจังหวะที่ 2 ยก แล้วเริ่มร้องคำว่า รัก ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 3 ยก ส่วนคำว่า ต้อง อยู่ตรงจังหวะที่ 4 เป็นการสะบัดหางเสียงคำว่า ต้อง ต่ำลงมาหกเสียง แล้วจึงตามด้วยคำว่า จริง ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ใจ ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สองแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องเดียวกัน

แล้วฉันจะให้ทุกอย่าง ในห้องนี้ใช้การหายใจอีกครั้งหนึ่งในจังหวะที่ 2 ยก ซึ่งดูเหมือนผู้ร้องใช้การหายใจบ่อยเกินไป หากสังเกตประโยคที่ผ่านมาพบว่าใช้การหายใจไปแล้ว 1 ครั้ง แต่ในทางปฏิบัติ ผู้ร้องจะต้องเก็บลมไว้อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากช่องว่างระหว่างประโยคนี้กับประโยคคำ

ร้องต่อไปไม่มีช่องว่างให้ใช้การหายใจเลย แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า แล้ว ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า แล้ว นั้นใช้การผันเสียงร้องตามวรรณยุกต์เสียงโท ซึ่งต้องผันให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น แล้ว เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น แล้ว ผสมคำอ่านเป็น แล้ว+แล้ว และร้องตามด้วยคำว่า ฉัน ตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งต้องผันคำร้องอีกเช่นกันตามพยัญชนะเสียงสูง โดยจะต้องผันให้เสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน แล้วจึงตามด้วยคำว่า จะ ในจังหวะที่ 3 ยกคำว่า ให้ ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า ทุก อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า อย่าง ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

แต่ต้องวิวากับฉันจริงจัง ในห้องแรกของประโยคนี้ จังหวะที่ 1 ร้องคำว่า อย่าง ของประโยคก่อนหน้านี้นี้ ผู้ร้องจึงเริ่มร้องคำว่า แต่ ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วตามด้วยคำว่า ต้อง ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ต้อง ร้องกระทบเสียงคำว่า ต้อง ซึ่งมีเสียงควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ตอง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ออง ผสมคำอ่านเป็น ตอง+ออง และตามด้วยคำว่า วิ ในจังหวะที่ 2 ยก คำว่า วาห์ ตรงจังหวะที่ 3 แล้วจึงตามด้วยคำว่า กับ ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า ฉัน ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ฉัน ต้องผันเสียงร้องออกเป็นสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน แล้วร้องตามมาด้วยคำว่า จริงจัง โดยคำว่า จริง อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า จัง ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปจนชนตรงกับจังหวะที่ 3 ในห้องเดียวกัน

จะได้ใหม่ ประโยคนี้ศิลปินต้นแบบร้องกระทัดคำร้องของคำว่า จะ เล็กน้อย โดยเริ่มร้องหลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย แล้วหักคำร้องด้วยคำว่า ได้ ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ได้ หักคำร้องลงมาให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ด้าย เสียงที่สองในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ้าย ผสมคำอ่านเป็น ด้าย+อ้าย และตามด้วยคำว่า ใหม่ ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ในห้องเดียวกัน โดยคำว่า ใหม่ นั้น ผู้ร้องไม่ใช้การสั้นลูกคอแต่ใช้การผันคำร้องขึ้นไปให้มีเสียง

ออกมาผสมกันสามช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น โหม พร้อมทั้งเม้มปากด้วย เสียงที่สองขยับเข้ามาก่อนหน้าจังหวะที่ 1 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง ฟา เอื้อนเสียงต่อเนื่องโดยออกเสียงคงเดิมว่า โหม ส่วนเสียงที่สามอยู่ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น โหม+อิ

อย่ามารักฉันเลย ในประโยคร้องของท่อนที่ 4 นี้ ผู้ร้องใช้จังหวะที่ 2 ในการหายใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วเริ่มร้องคำแรกในจังหวะที่ 3 ด้วยคำว่า อย่า ตามด้วยคำว่า มา ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า รัก ในจังหวะตกที่ 4 และคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นที่สังเกตว่า ศิลปินต้นแบบไม่ผันเสียงตามพยัญชนะเสียงสูงเพราะต้องการที่จะ เล่นคำว่า ฉัน ให้มีเสียงออกมาเป็น ฉัน เนื่องจากอารมณ์ของเพลงบ่งบอกถึงความรู้สึกว่าฝ่ายหญิงนั้นมีลักษณะนิสัยขี้เล่น เล่นตัว และเนื้อหาของบทเพลงบ่งบอกถึงอารมณ์ก่อนขอและการกระแนะกระเหนของฝ่ายหญิง ส่วนคำว่า เลย ตกจังหวะที่ 1 ของห้องที่ 2 แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ซึ่งมีความยาวของเสียงที่ทอดหากันรวมได้ 5 จังหวะ โดยระหว่างการทอดเสียงนี้ ผู้ร้องใช้การสั่นลูกคอ (Vibration) ให้มีความพลิ้วไหวระรัว โดยในจังหวะที่ 1 และ 2 ต้องปล่อยเสียงออกมาตรงๆก่อน แล้วจึงเริ่มสั่นเสียงในจังหวะที่ 3,4 และ 5 เหมือนกับท่อนที่ 1 และ 2

หวังจะเขมชมชิดใกล้ ในห้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะที่ 2 แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า หวัง ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า หวัง ต้องร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น วัง เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮัง ผสมคำอ่านเป็น วัง+ฮัง แล้วตามด้วยคำว่า จะ ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า เขม ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วจึงตามด้วยคำว่า ชม ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า ชิด อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ชิด นั้นต้องซอ้นคำสะบัดขึ้นไปให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียงฟา ออกเสียงเป็น ชี เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อิด ผสมคำอ่านเป็น ชี+อิด และก็ร้องตามด้วยคำว่า ใกล้ ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดมา เมื่อสังเกตการร้องคำว่า ใกล้ พบว่าผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาแทนการใช้ลูกคอ โดยหักคำให้เสียงออกมาผสมกันอยู่สามช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็น

โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ใกล้ เสียงที่สองเข้าก่อนจังหวะที่ 1 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ไอ และเสียงที่สามลัดจังหวะอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ไอ ผสมคำอ่านเป็น ใกล้+ไอ+ไอ

The image shows two musical staves. The first staff is a treble clef with a key signature of one flat (B-flat). It contains a sequence of notes: a whole note G4 (labeled 'พ'), a quarter note A4 (labeled 'ส'), a quarter note B4 (labeled 'มา'), a quarter note C5 (labeled 'ใจ'), and a quarter note D5 (labeled 'ก็'). Above the staff is a circled 'o'. The second staff is also a treble clef with a key signature of one flat. It contains a sequence of notes: a whole note G4 (labeled 'ลา'), a quarter note A4 (labeled 'กลัว'), a quarter note B4 (labeled 'น้ำ'), a quarter note C5 (labeled 'ตา'), a quarter note D5 (labeled 'ตก'), and a quarter note E5 (labeled 'ใน'). Above the staff is a circled 'o'. The number '29' is written above the first staff.

พอสมาใจก็ลา ประโยคนี้ในห้องแรกจังหวะที่ 1 และ 2 เป็นคำร้องของคำว่า ใกล้ จากประโยคร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า พอ ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า สม ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า สม ต้องผันเสียงร้องให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ชม เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮัม ผสมคำอ่านเป็น ชม+ฮัม แล้วจึงตามด้วยคำว่า ใจ ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า ก็ ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ก็ ผู้ร้องจะหักคำร้องลงมาให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ก้อ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ออ ผสมคำอ่านเป็น ก้อ+ออ ส่วนคำว่า ลา ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ในห้องเดียวกัน

กลัวน้ำตาตกใน ประโยคนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจอีกครั้งในจังหวะที่ 2 ยก แล้วร้องคำว่า กลัว ตรงจังหวะที่ 3 และคำว่า น้ำ ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า น้ำ นั้น ไม่ผันเสียงร้องตามวรรณยุกต์เสียงโท เพราะมีระดับเสียงของตัวโน้ตที่สูงกว่าคำว่า กลัว ซึ่งคำว่า น้ำ มีระดับเสียงเป็นโน้ตเสียง เร แต่คำว่า กลัว มีระดับเสียงเป็นโน้ตเสียง โด ดังนั้นเมื่อร้องสองคำนี้ติดกันฟังดูแล้วคล้ายกับการผันเสียงในตัวเอง แล้วจึงร้องคำว่า ตา ตรงจังหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า ตก ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ใน ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ในห้องเดียวกัน

ฉันรักคุณไม่ได้ ห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 และ 2 ร้องคำว่า ใน จากประโยคร้องก่อนหน้านี้ ผู้ร้องจึงเริ่มร้องคำว่า ฉัน โดยจะร้องลัดจังหวะมาในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ฉัน ต้องผันเสียงร้องให้ออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า รัก ในจังหวะที่ 3 ยก คำว่า คุณ ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า ไม่ อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ได้ ร้องลัดจังหวะเข้ามาก่อนถึงจังหวะตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปเล็กน้อย เรียกว่า “การรวบคำ” โดยคำว่า ได้ นั้น ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาและใช้การสั้นลูกคอกเล็กน้อย โดยจะต้องหักคำให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ดา เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ไอ ผสมคำอ่านเป็น ดา+ไอ

อย่ามารักฉันเลย ในห้องนี้ ผู้ร้องใช้การหายใจในจังหวะที่ 2 ยก แล้วร้องคำว่า อย่า ตรงจังหวะที่ 3 คำว่า มา ในจังหวะที่ 3 ยก และคำว่า รัก ตรงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า รัก ต้องซอ้นคำขึ้นไปให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ระ เสียงที่สองอยู่ก่อนจังหวะที่ 4 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อึ๊ก ผสมคำอ่านเป็น ระ+อึ๊ก แล้วจึงตามด้วยคำว่า ฉัน ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า ฉัน ผู้ร้องจึงผันคำร้องอีกครั้ง โดยผันคำขึ้นไปให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน ส่วนคำว่า เลย ตกที่จังหวะที่ 2 ต่อเนื่องไปยังจังหวะที่ 3,4 แล้วทอดต่อไปยังจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องถัดไปรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 5 จังหวะซึ่งถือเป็นความยาวที่เหมาะสมกับการสั้นลูกคอกอย่างพลิ้วระเร็วได้อย่างพอดี

****จบเที่ยวที่ 1 คนตรีรับ....แล้วร้องย้อนต้นอีกครั้ง****

(คำอธิบายนี้สำหรับเที่ยวที่ 2)

ฉัน รัก คุณ ไม่ ได้

อย่า มา รัก

ฉัน เลย

ฉันรักคุณไม่ได้ อย่ามารักฉันเลย ประโยคนี้คือประโยคครั้งสุดท้ายของท่อนที่ 4 ซึ่งใช้คำอธิบายแบบเดียวกันกับการร้องเที่ยวที่ 1 แต่เที่ยวที่ 2 นี้ จะมีความแตกต่างกันตรงคำว่า ฉัน เลย โดยร้องคำว่า ฉัน ตรงจังหวะที่ 1 แล้วผันเสียงร้องให้เหมือนเดิม ส่วนคำว่า เลย ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2

อย่า มา รัก ฉัน เลย อย่า มา รัก

ฉัน เลย

อย่ามารักฉันเลย (ครั้งที่ 2) ประโยคนี้ ผู้ร้องเริ่มร้องคำว่า อย่า ตรงจังหวะที่ 3 และให้คำว่า มา ไปอยู่ปลายจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย ตามด้วยคำว่า รัก ตรงจังหวะที่ 4 และคำว่า ฉัน ในจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ฉัน ก็ต้องผันเสียงร้องให้ออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียงเร ออกเสียงเป็น ฉัน เสียงที่สองเป็น โน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฉัน ผสมคำอ่านเป็น ฉัน+ฉัน ส่วนคำว่า เลย ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ของห้องเดียวกัน

อย่ามารักฉันเลย (ครั้งที่ 3) ประโยคนี้ผู้ร้องใช้การหายใจอีกครั้งในจังหวะที่ 2 ยก แล้วจึงร้องคำว่า อย่า ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า มา ถูกลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 แล้วคำว่า รัก ถูกลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยัง

จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ส่วนคำว่า ฉัน ก็จะถูกฉีกจังหวะเข้ามาด้วยเช่นกัน โดยฉีกจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 และคำว่า เลย ถูกฉีกจังหวะให้มาอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก แล้วทอดเสียงให้ยาวไปยังจังหวะที่ 3, 4 และจังหวะที่ 1, 2, 3, 4 ของห้องถัดไป จนกระทั่งไปหมดเสียงตรงจังหวะที่ 1 ของห้องสุดท้าย การร้องคำว่า อย่ามารักฉันเลย ครั้งนี้ทั้งประโยคจะรวมเรียกว่า การใช้จังหวะลอย คือไม่มีคำไหนอยู่ตรงจังหวะตกเลยโดยพบว่าเป็นการร้องฉีกจังหวะทั้งหมด ถือเป็นวิธีการขับร้องที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวอีกอย่างหนึ่งในการร้องตามแบบฉบับของ ศิลปินต้นแบบ ดาวใจ ไพจิตร โดยการร้องแบบลอยจังหวะเพื่อมุ่งเน้นอารมณ์เพลง

4.5 วิเคราะห์การขับร้องเพลงน้ำตารา

เพลงน้ำตารารูปแบบประพันธ์คำร้องและทำนองโดยครูปรีดี สุจริตกุล เพลงนี้บันทึกเสียงอยู่ในเสียง D Minor อัตราความเร็ว 63

น้ำตาตารา

คำร้อง/ทำนอง ปรีดี สุจริตกุล

1

ชื่อ ชื่อ ชื่อ ชื่อ หือ หือ หือ เจ้า - - นาง - นวล - -

5

เจ้า - บิน หวน - - - - ทวน ลม - -

8

ถึง - เหน็บ นหนาว - - - - ระ บม - -

11

เจ้า ก็ ตาม - อมู ดาย - เดียว - -

14

คน เคย เห็น - ใจ - -

17

เขา - คง ไม่ - - มา แด - เผลิบว - -

20

คิด ว่า เจ้า - ปราบ เปரிய

2

เหียว ทาง - - ปีก - ลำ พอง

ซื่อ ซื่อ ซื่อ ซื่อ หือ หีม ฮีม เจ้า - ดา ภา - -

เจ้า - ลอย ฟ้า - - - - เรือง ร่อง - -

เขา ต้อง - แห้งแ - - - - คอ มอง

จ้อง - ดู ดาว - ที่ พราว - พราว - - -

ยาม ไต เมฆ - - บัง - - -

แสง - - พราว พราว กลับ เจือน หาย - - -

โถ - ดาว ต้อง - หลบ ภาย - - -

อยู่ ใน ม่าน - - - - รา - ดรี - - -

48 ¹ *tr*

ชื่อ ชื่อ ชื่อ ชื่อ หือ หีม ฮิม เจ้า - - ดา - รา - -

52 *tr*

วอน - ให้ - ฟา - - - - ปราณี - -

55 *tr*

ฟา - ก็ - ไร - - - - ไม่ ตริ -

58 *tr*

ไม่ - ไย ดี - ดาว - - - - ำ ไร

61 *tr*

ดาว จาก ฟา - - - - มา -

64 *tr*

นำ - ดา เจ้า - ซอน - เอา ไร -

67 *tr*

หา - คน ชาย - - - - ปลอดภัย

70

ใคร จะ ชับ - - - - หยาด น้ำ ตา - -

75

เพลง น้ำตาดารา

คำร้อง / ทำนอง ปรีดี สุจริตกุล

.....ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮึม

เจ้านางนวล เจ้าบินหวน ทวนลม
ถึงเหน็บหนาว ระบม เจ้าก็ตรม อยู่คนเดียว
คนเคยเห็นใจ เขาคงไม่มา แลเหลียว
คิดว่าเจ้าปราดเปรียว เทียวกางปีก ลำพอง

(คนตรีรับ 5 ห้อง)

.....ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮึม

เจ้าดารา เจ้าลอยฟ้า เรื่องรอง
เขาต้องแหงน คอมอง จ้องดูดาว ที่พราวพราย
ยามใด เมฆบัง แสงพราวพร่าง กลับเลื่อนหาย
ไกล..ดาวต้อง หลบกาย อยู่ในม่าน ราตรี..

(คนตรีรับ 5 ห้อง)

.....ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮือ..ฮึม

เจ้าดารา วอนให้ฟ้า ปราณี
ฟ้าก็ไร้ ไม้ตรี ไม่โยคี ดาวร่ำไร
ดาวจาก ฟ้ามา น้ำตาเจ้า ช้อนเอาไว้
หากนช่วย ปลอบใจ ใครจะซับ หยาดน้ำตา

(จบ)

เพลงนี้บันทึกเสียงในคีย์ ดี ไมเนอร์ (Dm) / จังหวะสโลว์ ความเร็ว 63

ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮึม เจ้า - - นาง - นวล - -

ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ... เจ้านางนวล ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้เสียง ฮัม ก่อนที่จะเข้าเนื้อหาของคำร้อง ในห้องแรกจังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุด 1 จังหวะและจังหวะที่ 2 เป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะหยุดแล้วเริ่ม ฮัม ..ในจังหวะที่ 2 ยก ด้วย

โน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮือ ตามด้วยจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ โดยคำว่า ฮือ นี้ ผู้ร้องใช้วิธีการสับเสียงอันเป็นกลวิธีพิเศษที่ผู้ร้องตั้งใจใช้วิธีพิเศษชนิดนี้ในการร้อง โดยจะต้องสับเสียงให้ออกมาควบกันสองเสียงอย่างรวดเร็วภายในครึ่งจังหวะ เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วสับตัวอย่างรวดเร็วไปหาโน้ตเสียงที่สอง เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วพลิกเสียงกลับลงมาหาโน้ตเสียงแรกคือโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ อีกครั้ง ผสมคำอ่านเป็น ฮือ+ฮือ+ฮือ แล้วตามด้วยโน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น หือ โน้ตเสียงต่อไปตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ โดยผู้ร้องเน้นการสับเสียงตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง และใช้วิธีการแบบเดิม เพียงแต่ว่าเปลี่ยนระดับเสียงของตัวโน้ตที่ควบกันอยู่สองเสียงเท่านั้น ซึ่งมีเสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วจึงพลิกกลับมาหาเสียงแรกคือโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ ผสมคำอ่านเป็น หือ+ฮือ+หือ แล้วจึงตามด้วยเสียงสุดท้าย ในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น หึม ส่วนใน ห้องที่ สอง จังหวะที่ 1 ก็ยังเป็นการใช้เสียงฮัมอยู่ แต่จะเป็นการฮัมแบบซอเสียงขึ้นไปด้วย โดยมีโน้ตตัวแรกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น หือ แล้วซอขึ้นขึ้นไปหาโน้ตตัวที่สองในจังหวะที่ 1 ยกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ส่วนตรงจังหวะที่ 2 ยกนี้เอง ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมเข้าคำร้องต่อไปตรงจังหวะที่ 3 ด้วยคำร้องว่า เจ้า โดยใช้วิธีหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโท การหักคำร้องมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เจ้า โน้ตเสียงที่สองในจังหวะที่ 3 เกือบยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู แล้วจึงทอดเสียงคำว่า อู(เจ้า) ไปจนถึงจังหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า นาง อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งผู้ร้องใช้การซอคำตรงคำว่า นาง โดยเริ่มซอจากโน้ตเสียงแรกในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น นา โน้ตเสียงที่สองตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ สาม เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮ้าง ผสมคำอ่านเป็น นา+ฮ้าง แล้วจึงตามด้วยคำว่า นวล ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2, 3, 4 และไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากัน ได้ 5 จังหวะ แต่ก็เป็นการใช้การลากเสียง (ทอดเสียง) ที่ค่อนข้างยาว ดังนั้นการใช้ลูกคอในสองจังหวะแรก ปล่อยเสียงออกไปตรงๆ ก่อน โดยยังไม่ใช้การสั่นลูกคอแต่จะไปเริ่มปฏิบัติตรงจังหวะที่ 3 และ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

จังหวะที่ 1 2 3 4 และ 1

เจ้าบั้นหวานทวนลม ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า นวล จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ซึ่งผู้ร้องใช้การขโมยลมหายใจอย่างรวดเร็วตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้ แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เจ้า ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เจ้า นั้น ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียง โท โดยให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น เจ้า เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู แล้วร้องตามด้วยคำว่า บั้น ในจังหวะที่ 2 ยก โดยมีคำว่า หวาน อยู่ตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า หวาน นี้ให้ระมัดระวังในการเอื้อนเสียง โดยแบ่งเป็นการช้อนเสียงขึ้นไปและหักคำลงมาดังนี้ ตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น หวาน ซึ่งมีโน้ตเสียง เร ลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น อ้วน แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 จนถึงจังหวะที่ 4 ยก แต่ก่อนที่จะตกจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไปนั้น มีโน้ตของคำที่ถูกเอื้อนเสียงลงมาแทรกอยู่ด้วยกันสองเสียง เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น หวาน และเสียงที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น หวาน ผสมคำอ่านเป็น หวาน+หวาน ซึ่งการเอื้อนนั่นก็จะต้องเอื้อนให้ได้ภายในครึ่งจังหวะเท่านั้น ซึ่งถ้าท่านผู้ฝึกร้องเพลงต้องการจะร้องประโยคนี้ให้ได้ดี ก็ควรจะฝึกตามวิธีการนี้ ค่อยๆ ฝึกให้สม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญ ส่วนคำว่า ทวนลม ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยคำว่า ทวน ตกตรงจังหวะที่ 1 ตามด้วยคำว่า ลม ซึ่งผู้ร้องใช้วิธีร้องลักจังหวะเข้ามาเพื่อความต่อเนื่องของคำร้อง โดยลักเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 – 3 – 4 และไปจนชนกับจังหวะที่ 1 ของอีกห้องถัดไป ซึ่งรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การกระเพื่อมลูกคอบริเวณจังหวะที่ 2 ยก จนไปพลีวระรัวที่ จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

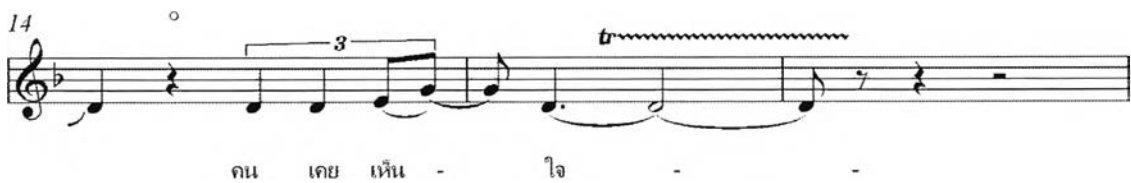
ถึงเหน็บหนาวระบม ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นทางเสียงของคำว่า ลม จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้จังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ถึง ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ถึง นั้น ผู้ร้องซอ้นคำขึ้นไปเล็กน้อยเพื่อให้ออกเสียงตามพยัญชนะเสียงสูง ในการซอ้นคำนั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ถึง เสียงที่สองก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น หึ ผสมคำอ่านเป็น ถึง+หึ แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า เหน็บ ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า หนาว ตรงจังหวะที่ 3

โดยคำว่า หนาว นั้น ผู้ร้องตั้งใจเป็นพิเศษ ใช้การซอ้นคำให้เกิดความไพเราะ โดยแบ่งการซอ้นคำออกเป็นสามช่วงเสียง ในช่วงเสียงแรกตรงกับจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หนาว ช่วงเสียงที่สองในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฮาว และช่วงเสียงที่สามอยู่เกือบถึงจังหวะที่ 4 เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮ้าว ผสมคำอ่านเป็น หนาว+ฮาว+ฮ้าว แล้วจึงทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และ จังหวะที่ 4 ยก โดยมีความยาวของเสียงประมาณ 1 จังหวะครึ่ง ใช้การเอื้อนลูกคอช่วงนี้เล็กน้อย ส่วนหลังจังหวะที่ 4 ยก นั้นร้องคำว่า ระ แล้วตามด้วยคำว่า บม อยู่ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 - 3 - 4 และไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของอีกห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดย หลังจากนั้นเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอบริเวณจังหวะที่ 2 ยก จนไปรวเสียงที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

เจ้าก็ธรรมดาอยู่คนเดียว ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 เป็นทางเสียงของคำว่า บม จากคำร้องก่อนหน้านี้ ในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้จังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เจ้า ตรงจังหวะที่ 2 ซึ่งโดยปกติแล้วคำว่า เจ้า นั้นต้องหักคาลงมาตามการผันวรรณยุกต์เสียงโทอยู่แล้ว แต่เนื่องจากคำต่อไปนั้นเป็นคำว่า ก็ เป็นคำร้องที่มีเสียงต่ำกว่าระดับเสียงของคำว่า เจ้า อยู่ 1 เสียง ดังนั้นการร้องคำว่า เจ้า ถูกหักคาลง

มาโดยระดับเสียงสูงลงหาเสียงต่ำตามธรรมชาติอยู่แล้ว คือ เจ้า มีโน้ตเป็นเสียง เร ก็ มีโน้ตเป็นเสียง โด ส่วนคำว่า ก็ นั้น ผู้ร้องขยับคำร้องให้เข้าไปชิดกับคำว่า ตรม ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ตรม ใช้การเอื้อนคำเล็กน้อย โดยเอื้อนให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันอยู่สองเสียงด้วยกันเสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ตรัม เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฮือ ผสมคำอ่านเป็น ตรัม+ฮือ โดยมีคำว่า อยู่ ตกตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า คาย ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะเข้ามาให้ชิดกับคำว่า อยู่ แล้วจึงทอดเสียงคำว่า คาย ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง ตามด้วยคำว่า เดียว ก็ถูกลักจังหวะเข้ามาเช่นกันโดยมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 จนถึงจังหวะที่ 1 ของอีกห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอบริติ่งแต่จังหวะที่ 2 ยก จนไปรวเสียงที่จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

คนเคยเห็นใจ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า เดียว จากคำร้องก่อนหน้า ส่วนในจังหวะที่ 2 เป็นตัวหยุด 1 จังหวะ ซึ่งผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุด 1 จังหวะนี้อีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า คน ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า เคย อยู่ในจังหวะที่ 3 ยกแบบห่วงจังหวะด้วยลักษณะแบบโน้ตสามพยางค์ แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เห็น ผู้ร้องปฏิบัติกรร่งลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง โดยคำว่า เห็น ต้องซ้อนคำขึ้นไปด้วยตามพยัญชนะเสียงสูงให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกหลังจังหวะที่ 4 เล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง มี ออกเสียงเป็น เฮน เสียงที่สองหลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อยมีโน้ตเป็นเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ ผสมคำอ่านเป็น เฮน+ฮือ ส่วนคำว่า ใจ ร้องชิดคำเข้ามาโดยลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของอีกห้องถัดไป ซึ่งรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอเบา ๆ ตรงจังหวะที่ 2 และเริ่มรวเสียงเอื้อนลูกคอในจังหวะที่ 3 ไปถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

เขาคงไม่มาแลเหลียว ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นทางเสียงของคำว่า ใจ จากคำร้องก่อนหน้านี ส่วนในจังหวะที่ 1 ยก เป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อีกครั้งอย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เขา ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เขา นั้น ต้องใช้การซ้อนคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาครบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น คา เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เอ้า ผสมคำอ่านเป็น คา+เอ้า ส่วนคำว่า คง ตกตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ไม่ ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า ไม่ นั้น ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาถึงสามช่วงด้วยกัน ช่วงเสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ไม เสียงที่สองอยู่ติดกับจังหวะที่ 3 ยกเป็นโน้ตเสียง มี เอื้อนเสียงต่อเนื่องโดยออกเสียงคงเดิมว่า ไม และเสียงที่สามอยู่ชิดติดกันกับเสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น ไม+อิ โดยทั้งสามช่วงนี้ต้องรวบเสียงให้ได้ภายในครึ่งจังหวะ แล้วจึงตามด้วยคำว่า มา ตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า แล ถูกจังหวะเข้ามาก่อนจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อยแล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป ส่วนคำว่า เหลียว นั้นผู้ร้องปฏิบัติกรรร้องลักจังหวะให้เข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และซ้อนคำขึ้นไปด้วยเพื่อความสละสลวยของคำร้องให้มีเสียงออกมาครบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดไปยังจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เลีย เสียงที่สองตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น เอี้ยว แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของคำว่า เหลียว รวมเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดย ผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอบริเวณจังหวะที่ 3 จนไปเริ่มเอื้อนรัวเสียงในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

20

คัด ว่า เจ้า - ปราด เปรี๊ยะ

2

22

เทียว กาง - - ปัก - ล้า พอง

คิดว่าเป็นปราดเปรี้ยว ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ จังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า เหลียว จากคำร้องก่อนหน้า ส่วนในจังหวะที่ 2 ยกเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า คิด ในก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย แล้วจึงร้องคำว่า ว่า หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย ส่วนคำว่า เข้า ตกตรงจังหวะที่ 3 และหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโทโดยหักคำร้องให้มีเสียงออกมาควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เอา เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เอา ผสมคำอ่านเป็น เอา+เอา โดยคำว่า เอา(เข้า) นั้นถูกลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และตามด้วยคำว่า ปราด ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า เปรี้ยว นั้นอยู่ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอดตั้งแต่จังหวะที่ 3 จนถึงจังหวะที่ 4

2

เที่ยว กาง - - ปีก - - ลำ พอง

เที่ยว กาง ปีก ลำ พอง ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอีกครั้งอย่างรวดเร็วตรงจังหวะตัวหยุดนี้ แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เที่ยว โดยลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า เที่ยว นี้ ผู้ร้องใช้การซ่อนคำเล็กน้อย โดยซ่อนให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกในจังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น เที่ยว เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เอี้ยว ผสมคำอ่านเป็น เที่ยว+เอี้ยว แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า กาง ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า ปีก ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า ปีก นั้น ผู้ร้องใช้การซ่อนคำขึ้นไป โดยใช้เสียงของตัวโน้ตอยู่สามช่วงเสียง เสียงแรกจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ปีก เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อือ และเสียงที่สามตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ ผสมคำอ่านเป็น ปีก+อือ+หือ แล้วจึงตามด้วยคำว่า ลำพอง โดยคำว่า ลำ อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า พอง ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ของห้องที่สาม ซึ่งนับความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 8 จังหวะ แล้วจึงมาเริ่มเอื้อนลูกคอดตั้งแต่จังหวะที่ 3 เป็นต้นไปแล้วจึงค่อยๆ เพิ่มความถี่ในการเอื้อนเร็วเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 7 และ 8 จึงค่อยๆ ผ่อนเสียงให้เบาลง

(จบตอนที่ 1)

ดนตรีรับ 5 ห้อง

อือ อือ อือ อือ อือ อือ ... เจ้าดา (อัมใช้วิธีการเดียวกันกับท่อนที่หนึ่ง) ในห้องแรก
 ของประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้เสียง อัม ก่อนที่จะเข้าเนื้อหาของคำร้อง ในห้องแรกของจังหวะที่ 1
 เป็นตัวหยุด 1 จังหวะและจังหวะที่ 2 เป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะนี้แล้ว
 เริ่มอัมในจังหวะที่ 2 ยกด้วยโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อือ ตามด้วยจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล
 ออกเสียงเป็น อือ โดยคำว่า อือ นี้ ผู้ร้องใช้วิธีสลับเสียงอันเป็นกลวิธีพิเศษในการเน้นลูกเล่นของ
 การร้องที่สร้างขึ้นโดยดาวใจ ไพโรจมิตร ผู้ร้องจะต้องปฏิบัติให้เกิดเสียงสลับควบกันสองเสียงอย่าง
 รวดเร็วภายในครึ่งจังหวะ เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อือ แล้วสลับอย่างรวดเร็วไป
 หาโน้ตเสียงที่สอง เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อือ แล้วพลิกเสียงกลับลงมาหาโน้ตเสียงแรกคือ
 โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น อือ อีกครั้ง ผสมคำอ่านเป็น อือ+อือ+อือ แล้วตามด้วยโน้ตเสียง ฟา ใน
 จังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น หือ โน้ตเสียงต่อไปตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ
 โดยผู้ร้องเน้นการสลับเสียงตรงจังหวะนี้อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ใช้วิธีการปฏิบัติแบบเดิม เพียงแต่เปลี่ยน
 ระดับเสียงของตัวโน้ตที่ควบกันอยู่สองเสียงเท่านั้น เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ
 เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อือ แล้วพลิกกลับมาหาเสียงแรกคือโน้ตเสียง เร ออก
 เสียงเป็น หือ ผสมคำอ่านเป็น หือ+อือ+หือ แล้วจึงตามด้วยเสียงสุดท้าย ในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ต
 เสียง โค ออกเสียงเป็น หือ ส่วนในห้องที่ สอง จังหวะที่ 1 ยังเป็นการใช้เสียงอัมอยู่ แต่เป็นการอัม
 แบบซอเสียงขึ้นไปด้วย โดยมีโน้ตตัวแรกเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น หือ แล้วซอขึ้นไปหา
 โน้ตตัวที่สองในจังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อือ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่
 2 ส่วนตรงจังหวะที่ 2 ยกนี้เอง ผู้ร้องต้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็วเพื่อที่จะเข้าคำร้องต่อไปตรง
 จังหวะที่ 3 เจ้า โดยใช้วิธีหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโท การหักคำร้องมีเสียงของตัวโน้ต
 ควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เจ้า โน้ต
 พยางค์ที่สองของจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู แล้วจึง
 ทอดเสียงคำว่า อู(เจ้า) ไปจนถึงหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า ดา อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก และคำว่า รา ตกตรง
 จังหวะที่ 1 ของห้องที่สาม แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 -3 -4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้อง
 ถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 5 จังหวะ เนื่องจากเป็นการใช้การทอดเสียง ที่ยาว

ถึง 5 จังหวะ ดังนั้นการเอื้อนลูกคอในสองจังหวะแรก ผู้ร้องจึงปล่อยเสียงออกไปตรงๆ ก่อน โดยจะยังไม่ใช้ลูกคอแต่จะไปเริ่มใช้ตรงจังหวะที่ 3 และ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

เจ้าลอยฟ้าเรืองรอง ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า เรา จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะซึ่งผู้ร้องหายใจอย่างรวดเร็วตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เจ้า ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เจ้า นั้นผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโท โดยให้มีเสียงออกมาควบก้นสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น เจ้า เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู แล้วร้องตามด้วยคำว่า ลอย ในจังหวะที่ 2 ยกโดยมีคำว่า ฟ้า ตกตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ฟ้า นี้ ผู้ร้องค่อนข้างจะพิถีพิถันอีกเช่นกันในการเอื้อนเสียงโดยแบ่งเป็นการซ้อนเสียงขึ้นไปและหักคำลงมาเป็นที่ช่วง ช่วงแรกจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฟ้า ช่วงที่สอง ตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮ้า ช่วงที่สามอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกมีโน้ตเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่า และช่วงที่สี่มีโน้ตเป็นเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น ฟ้า+ฮ้า+อ่า+อ่า แล้วจึงตามด้วยคำว่า เรืองรอง ในห้องที่สองโดยคำว่า เรือง จะอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า ร่อง ตกตรงจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เมื่อรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันแล้วนับรวมได้ 4 จังหวะ ในสี่จังหวะนี้ให้เริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตั้งแต่จังหวะที่ 3 และค่อยๆ เพิ่มความละเอียดของลูกคอขึ้นไปทีละน้อยจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

เขาต้องแหงนคอมอง ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ร่อง จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอีกครั้งตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้ แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า เขา ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า เขา นั้น ผู้ร้องซ้อนคำขึ้นไปเล็กน้อยเพื่อให้เสียงตามพยัญชนะเสียงสูงให้มีเสียงของตัวโน้ตควบก้น

อยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น เขา เสียงที่สองก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เขา+อู แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ต้อง ในจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ต้อง นั้นก็ต้องใช้การหักคำร้องลงมาด้วยเช่นกัน โดยการหักคำก็ต้องให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ตอ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่อง ผสมคำอ่านเป็น ตอ+อ่อง ส่วนคำว่า แหงน ตกตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า แหงน นั้น ผู้ร้องได้แบ่งการซ้องคำขึ้นไปโดยแบ่งออกเป็นสี่ช่วงเสียงด้วยกัน ช่วงเสียงแรกตกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น แหง ช่วงเสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น แฮ ช่วงเสียงที่สามอยู่ติดกับจังหวะที่ 2 ยกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น แฮ และช่วงเสียงที่สี่ตกตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น แฮ้น ผสมคำอ่านเป็น แหง+แฮ+แฮ+แฮ้น โดยคำว่า คอ ถูกลักจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ สอง ส่วนคำว่า มอง ถูกร้องลักจังหวะเข้ามาอีกเช่นกัน โดยอยู่ในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 -3 -4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากัน ได้ 4 จังหวะครึ่ง เนื่องจากประโยคนี้ผู้ร้องทอดเสียงยาวสี่จังหวะครึ่ง ดังนั้นการเอื้อนลูกคอในสองจังหวะแรก ผู้ร้องจึงปล่อยเสียงออกไปตรงๆ ก่อน โดยยังไม่ใช้การเอื้อนลูกคอ แต่จะไปเริ่มใช้ลูกคอตรงจังหวะที่ 3 และ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

จ้องดูดาวที่พรายพราย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า มอง จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยก จะเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ซึ่งผู้ร้องจะใช้ตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า จ้อง ตรงจังหวะที่ 2 ซึ่งต้องหักคำลงมาตามการผันวรรณยุกต์เสียงโท โดยการหักคำลงมาจะมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น จอ เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่อง ผสมคำอ่านเป็น จอ+อ่อง โดยมีคำว่า ดู อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ส่วนคำว่า ดาว ก็จะตกตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ดาว นั้น ผู้ร้องจะใช้การเอื้อนคำลงมาเล็กน้อย โดยเอื้อนให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ด้า เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อาว ผสมคำอ่านเป็น ด้า+อาว ส่วนคำว่า ที่ ก็จะมาตกตรงจังหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า พราย

ร้องลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง ส่วนคำว่า พราย ร้องลักจังหวะให้เข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตตรงจังหวะที่ 2 ยก แล้วค่อยๆ เพิ่มความถี่มากขึ้นจนถึง จังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ยามใดเมฆบัง ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า พราย จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 2 จะเป็นตัวหยุด 1 จังหวะ ซึ่งผู้ร้องจะใช้ตรงจังหวะหยุด 1 จังหวะ ในการหายใจ แล้วเริ่มด้วยคำว่า ยาม ตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า ใด ในจังหวะที่ 3 ยกแบบหน่วงจังหวะลักษณะแบบ โน้ตสามพยางค์ แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า เมฆ ผู้ร้องจะร้องลักจังหวะให้เข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 4 ยกแล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง โดยคำว่า เมฆ นั้นให้หักคาลงตามคำพ้องวรรณยุกต์เสียงเอก โดยหักคำให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาอยู่สามช่วงเสียงด้วยกัน ช่วงเสียงแรกหลังจังหวะที่ 4 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง มี ออกเสียงเป็น เม เสียงที่สองอยู่ติดจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย มีโน้ตเป็นเสียง เร ออกเสียงเป็น เอ และเสียงที่สามตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สองมีโน้ตเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น เอ็ ผสมคำอ่านเป็น เม+เอ+เอ็ ส่วนคำว่า บัง ก็จะต้องร้องชิดคำเข้ามาโดยลักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ซึ่งรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การกระเพื่อมลูกคอบริเวณจังหวะที่ 3 และเพิ่มความถี่ของการกระเพื่อมเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4

แสงพราวพราวกลับเลือนหาย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อย่างรวดเร็วแล้วจึงเริ่มร้องคำว่า แสง ซึ่งถูกลักจังหวะในจังหวะที่ 1 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 โดยคำว่า แสง นั้นเป็นการร้องกระแทกเสียงสองเสียงและซ้อนคำขึ้นไปโดยให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก มีโน้ตเป็นเสียง ซอล ออกเสียงเป็น แซ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 1 ยก เล็กน้อย มี

โน้ตเป็นเสียง ลา ออกเสียงเป็น แอ็ง ผสมคำอ่านเป็น แซ+แอ็ง แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า พราว ในจังหวะที่ 2 ยก และคำว่า พราว ตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า พราว นั้น ผู้ร้องห้กคำร้องลงมาตามเสียงของวรรณยุกต์เสียงเอก โดยใช้วิธีการห้กคำให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น พราว เสียงที่สองก่อนถึงจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่าง ผสมคำอ่านเป็น พราว+อ่าง ส่วนคำว่า กลับ ตกตรงจังหวะที่ 4 แล้วตามด้วยคำว่า เลื่อน ก่อนจังหวะที่ 4 ยก เล็กน้อย และคำว่า หาย ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง โดยคำว่า หาย นั้น ผู้ร้องใช้การช้อนคำขึ้นไปให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียงซอลออกเสียงเป็น ฮา เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียงลาออกเสียงเป็น อ้าย ผสมคำอ่านเป็น ฮา+อ้าย แล้วจึงทอดเสียงของคำว่า อ้าย(หาย) ไปยังจังหวะที่ 3 - 4 รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตั้งแต่จังหวะที่ 3 และเพิ่มความถี่ของการเอื้อนลูกคอไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

โถ...ดาวต้องหลบกาย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า หาย จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อย่างรวดเร็ว แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า โถ ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า โถ นั้นต้องช้อนคำขึ้นไปตามด้วยพยัญชนะเสียงสูงให้มีเสียงควบออกมาสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียงซอลออกเสียงเป็น โท เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียงลาออกเสียงเป็น โธ ผสมคำอ่านเป็น โท+โธ แล้วตามด้วยคำว่า ดาว ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ต้อง ถูกจังหวะเข้ามาหลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 และร้องคำว่า หลบ ในจังหวะที่ 4 ยก คำว่า กาย อยู่ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง โดยคำว่า กาย นั้น ผู้ร้องใช้การช้อนคำเล็กน้อยให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกตรงจังหวะที่ 1 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ก่า ส่วนเสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 1 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ้าย ผสมคำอ่านเป็น ก่า+อ้าย แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 - 3 - 4 จนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอบริเวณจังหวะที่ 3 และเพิ่มความถี่ของการเอื้อนเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และผ่อนเสียงลงในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

อยู่ในม่านราตรี ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอย่างรวดเร็วตรงจังหวะนี้อีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า อยู่ โดยลัดจังหวะมาอยู่ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ส่วนจังหวะที่ 2 ยกจึงเริ่มร้องคำว่า ใน และคำว่า ม่าน แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ม่าน นั้น ใช้การหักคาลงมาและซ้อนคำขึ้นไป โดยใช้เสียงของตัวโน้ตที่ช่วงเสียงดังนี้ ช่วงเสียงที่หนึ่งตรงกับจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น มา ช่วงเสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่า แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 ช่วงเสียงที่สามอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่า และช่วงเสียงที่สี่อยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น มา+อ่า+อ่า+อ่า ส่วนคำว่า รา ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง และคำว่า ตรี ตกก่อนจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย แล้วจึงทอดเสียงยาวไปจนถึงจังหวะที่ 4 ของห้องที่สาม เมื่อนับความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 6 จังหวะครึ่งแล้วจึงเริ่มเอื้อนลูกคอตั้งแต่จังหวะที่ 1 ของห้องที่สามเป็นต้นไปแล้วจึงค่อยๆ เพิ่มความถี่ในการเอื้อนลูกคอไปจนถึงจังหวะที่ 3 และ 4 จึงค่อยๆ คลายเสียงให้เบาลงมา

(จบตอนที่ 2)

ดนตรีรับ 5 ห้อง

ฮือ ฮิม ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ... เจ้าดาราร (ฮัมใช้วิธีการเดียวกันกับตอนที่หนึ่ง) ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ผู้ร้องใช้เสียง ฮัม ก่อนที่จะเข้าเนื้อหาของคำร้อง ในห้องแรกจังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุด 1 จังหวะและจังหวะที่ 2 เป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะหยุดแล้วเริ่มฮัม ..ในจังหวะที่ 2 ยก ด้วยโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮือ ตามด้วยจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ โดยคำว่า ฮือ นี้ ผู้ร้องใช้วิธีการสับัดเสียงอันเป็นกลวิธีพิเศษที่ผู้ร้องตั้งใจใช้วิธีพิเศษชนิดนี้ในการร้อง โดยจะต้องสับัดเสียงให้ออกมาควบกันสองเสียงอย่างรวดเร็วภายในครึ่ง

จังหวะ เสียงแรกเป็น โน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วสะบัดอย่างรวดเร็วไปหาโน้ตเสียงที่สอง เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วพลิกเสียงกลับลงมาหาโน้ตเสียงแรกคือโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮือ อีกครั้ง ผสมคำอ่านเป็น ฮือ+ฮือ+ฮือ แล้วตามด้วยโน้ตเสียง ฟา ในจังหวะที่ 3 ยก ออกเสียงเป็น หือ โน้ตเสียงต่อไปตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ โดยผู้ร้องเน้นการสะบัดเสียงตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง และใช้วิธีการแบบเดิม เพียงแต่ว่าเปลี่ยนระดับเสียงของตัวโน้ตที่ควบกันอยู่สองเสียงเท่านั้น ซึ่งมีเสียงแรกเป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ เสียงที่สองเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วจึงพลิกกลับมาหาเสียงแรกคือโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น หือ ผสมคำอ่านเป็น หือ+ฮือ+หือ แล้วจึงตามด้วยเสียงสุดท้าย ในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น หึม ส่วนในห้องที่ สอง จังหวะที่ 1 ก็ยังเป็นการใช้เสียงฮัมอยู่ แต่จะเป็นการฮัมแบบซ้อนเสียงขึ้นไปด้วย โดยมีโน้ตตัวแรกเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น หือ แล้วซ้อนขึ้นไปหาโน้ตตัวที่สองในจังหวะที่ 1 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮือ แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 2 ส่วนตรงจังหวะที่ 2 ยกนี้เอง ผู้ร้องใช้การหายใจอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมเข้าคำร้องต่อไปตรงจังหวะที่ 3 ด้วยคำร้องว่า เจ้า โดยใช้วิธีหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงโท การหักคำร้องมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น เจ้า โน้ตเสียงที่สองในจังหวะที่ 3 เกือบยก เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู แล้วจึงทอดเสียงคำว่า อู(เจ้า) ไปจนถึงจังหวะที่ 4 ตามด้วยคำว่า นาง อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ซึ่งผู้ร้องใช้การซ้อนคำตรงคำว่า นาง โดยเริ่มซ้อนจากโน้ตเสียงแรกในจังหวะที่ 4 ยกเป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น นา โน้ตเสียงที่สองตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่ สาม เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮ้าง ผสมคำอ่านเป็น นา+ฮ้าง แล้วจึงตามด้วยคำว่า นวล ในจังหวะที่ 1 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2, 3, 4 และไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป โดยรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากัน ได้ 5 จังหวะ แต่ก็เป็นการใช้การลากเสียง (ทอดเสียง) ที่ค่อนข้างยาว ดังนั้นการใช้ลูกคอในสองจังหวะแรก ปล่อยเสียงออกไปตรงๆ ก่อน โดยยังไม่ใช้การสั้นลูกคอแต่จะไปเริ่มปฏิบัติตรงจังหวะที่ 3 และ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

52

วอน - ให้ - ฟ้า - - - - - ปรา ณี - - -

วอนให้ฟ้าปราณี ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า รา จากคำร้องก่อนหน้า ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอย่าง

รวดเร็วดังจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อีกครั้ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า วอน ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า วอน นั้น ผู้ร้องใช้การซอญคำร้องขึ้นไปเล็กน้อยโดยซอญคำให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น หว่า เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียงโด ออกเสียงเป็น อน ผสมคำอ่านเป็น หว่า+อน แล้วร้องตามด้วยคำว่า ให้ ในจังหวะที่ 2 ยกโดยคำว่า ให้ นั้น ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาเล็กน้อยโดยหักคำให้มีเสียงออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ให้ และเสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อิ ผสมคำอ่านเป็น ให้+อิ โดยมีคำว่า ฟ้า ตกตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ฟ้า นี้ ผู้ร้องตั้งใจปฏิบัติอย่างพิถีพิถันในการเอื้อนเสียงโดยจะแบ่งเป็นการซอญเสียงขึ้นไปและหักคำลงมาเป็นที่ช่วงเสียงดังนี้ ช่วงเสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 จะเป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ฟ้า แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ช่วงเสียงที่สอง ตรงจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ฮ้า ช่วงเสียงที่สามอยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย มีโน้ตเป็นเสียง โด ออกเสียงเป็น อ่า และเสียงที่สี่ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง มีโน้ตเป็นเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น ฟ้า+ฮ้า+อ่า+อ่า แล้วจึงตามด้วยคำว่า ปราณี ในห้องที่สองโดยคำว่า ปรา อยู่ในจังหวะที่ 1 ยก และคำว่า ณี ตกตรงจังหวะที่ 2 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 – 3 – 4 และไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตรงจังหวะที่ 3 และค่อยๆ เพิ่มความถี่ขึ้นในจังหวะที่ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ฟ้าก็ไร้ไมตรี ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ณี จากคำร้องก่อนหน้านี ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกจะเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้ตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ฟ้า ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า ฟ้า นั้น ให้ซอญคำขึ้นไปเล็กน้อยเพื่อให้เสียงตามวรรณยุกต์เสียงโท การซอญคำมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฟ้า เสียงที่สองก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ฮ้า ผสมคำอ่านเป็น ฟ้า+ฮ้า แล้วจึงร้องตามด้วยคำว่า ก็ อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก โดยคำว่า ก็ นั้นต้องใช้การหักคำร้องลงมาด้วยเช่นกัน โดยการหัก

คำก็ต้องให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียง เสียงแรกอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ก้อ เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 2 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่อ ผสมคำอ่านเป็น ก้อ+อ่อ ส่วนคำว่า ไร่ ตกตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ไร่ นั้น ให้ร้องแบบซอ้นคำขึ้นไปเล็กน้อยตามวรรณยุกต์เสียงโท โดยแบ่งการซอ้นคำออกเป็นสองช่วงเสียงด้วยกัน ช่วงเสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ไร ช่วงเสียงที่สอง เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น ไร่ ผสมคำอ่านเป็น ไร+ไร่ แล้วจึงทอดเสียง ไปยังจังหวะที่ 4 โดยมีคำว่า ไม อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก แล้วคำว่า ตรี ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สองแล้วทอดเสียง ไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตรงจังหวะที่ 2 ครึ่ง และค่อยเพิ่มความถี่ขึ้นทีละน้อย ในจังหวะที่ 3 ครึ่ง ไปจนถึงจังหวะที่ 4 และผ่อนเสียงลงตรงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ไมไยดีดาวไร่ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า ไมตรี จากคำร้องก่อนหน้านี ส่วนในจังหวะที่ 1 ยก จะเป็นตัวหยุด ครึ่งจังหวะ ซึ่งผู้ร้องจะใช้ตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้หายใจอีกครั้ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ไม่ ตรงจังหวะที่ 2 ซึ่งต้องหักคาลงมาตามการผันวรรณยุกต์เสียงเอก โดยการหักคาลงมามีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ไม เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 2 ยก เล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โด ออกเสียงเป็น ไร่ ผสมคำอ่านเป็น ไม+ไร่ โดยมีคำว่า ไย อยู่ในจังหวะที่ 2 ยก ส่วนคำว่า ดี ตกตรงจังหวะที่ 3 ซึ่งคำว่า ดี นั้น ผู้ร้องใช้การเอื้อนคาลงมาโดยเอื้อนให้มีเสียงออกมาควบกันสามช่วงเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น ดี เสียงที่สองอยู่หลังจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง โดออกเสียงเป็น อี้ และเสียงที่สามเป็นโน้ตเสียงลาออกเสียงเป็น อี้ ผสมคำอ่านเป็น ดี+อี้+อี้ ส่วนคำว่า ดาว ตกตรงจังหวะที่ 4 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง ตามด้วยคำว่า ไร่ ซึ่งผู้ร้องถักจังหวะเข้ามาในจังหวะที่ 1 ยก ส่วนคำว่า ไร่ ถูกลักจังหวะให้เข้ามาอยู่หลังจังหวะที่ 1 ยกเล็กน้อย แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2-3-4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เมื่อรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันนับได้ 4 จังหวะ โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตรงจังหวะที่ 3 แล้วค่อยๆ เพิ่มความถี่ให้มากขึ้นจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ดาวจากฟ้ามา ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 จะเป็นหางเสียงของคำว่า ราไร จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยก จะเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจอย่างรวดเร็วดตรงจังหวะนี้อีกครั้ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า ดาว ตรงจังหวะที่ 2 และคำว่า จาก ตรงจังหวะที่ 3 แล้วตามด้วยคำว่า ฟ้า ซึ่งถูกหลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 ยก โดยคำว่า ฟ้า นั้นต้องซ้อนเสียงให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง มี ออกเสียงเป็น ฟ้า เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 4 ยก เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮ้า ผสมคำอ่านเป็น ฟ้า+ฮ้า แล้วจึงตามด้วยคำว่า มา ตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สองแล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 – 3 – 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป เมื่อนับจังหวะแล้วรวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตรงจังหวะที่ 3 ยก แล้วค่อยๆเพิ่มความถี่ให้พลีวระรัวในจังหวะที่ 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

น้ำตาเจ้าซอเอาไว้ ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า มา จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องใช้การหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อีกครั้ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า น้ำ ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า น้ำ นั้นผู้ร้องต้องใช้การซ้อนคำตามการผันวรรณยุกต์เสียงโทโดยให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียงฟาออกเสียงเป็น นา เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียงซอล ออกเสียงเป็น อ้าม ผสมคำอ่านเป็น นา+อ้าม ส่วนคำว่า ตา ก็จะตกตรงจังหวะที่ 3 ตามด้วยคำว่า เจ้า ในจังหวะที่ 3 ยก โดยคำว่า เจ้า นั้น ผู้ร้องใช้การหักคำร้องลงมาเช่นกันตามวรรณยุกต์เสียงโทโดยแบ่งออกเป็นสองช่วงเสียงดังนี้ เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 ยก เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น เจ้า เสียงที่สองอยู่ติดกับจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อยเป็นโน้ตเสียง เร ออก

เสียงเป็น อู ผสมคำอ่านเป็น เจ้า+อู ส่วนคำว่า ซ่อน ตกตรงจังหวะที่ 4 ผู้ร้องหักคำร้องลงมาโดยให้มีเสียงของตัวโน้ตออกมาควบกันสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกเป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ซอ เสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น อ่อน ผสมคำอ่านเป็น ซอ+อ่อน แล้วจึงตามด้วยคำว่า เอา อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ไว้ ถูกลักจังหวะให้ติดกับจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย แล้วจึงทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 1 - 2 - 3 - 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตตรงจังหวะที่ 3 และเพิ่มความถี่ของการเอื้อนเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และผ่อนเสียงลงในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

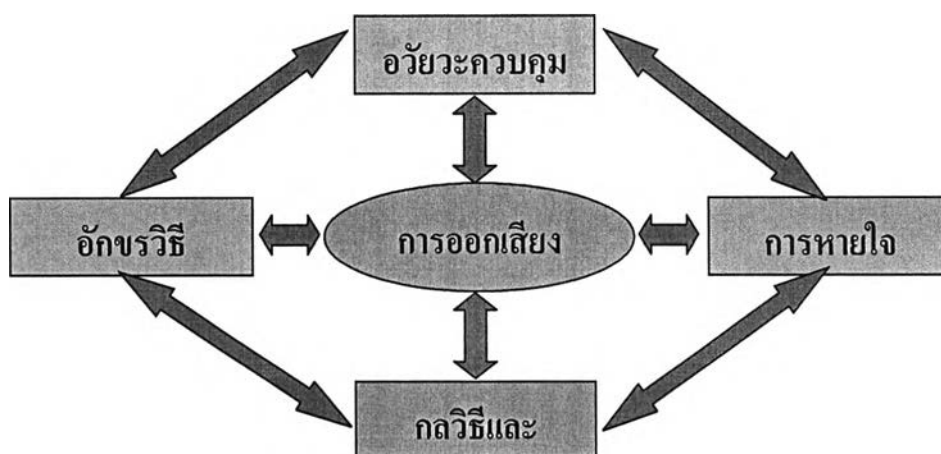
หาคคนช่วยปลอดภัย ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ ตรงจังหวะที่ 1 เป็นหางเสียงของคำว่า ไว้ จากคำร้องก่อนหน้านี้ ส่วนในจังหวะที่ 1 ยกเป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า หา ตรงจังหวะที่ 2 โดยคำว่า หา นั้น ผู้ร้องซ่อนคำขึ้นไปด้วยตามพยัญชนะเสียงสูง โดยจะต้องซ่อนคำให้มีเสียงควบออกมาสองเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 2 เป็นโน้ตเสียง ซอล ออกเสียงเป็น ฮา เสียงที่สองอยู่ในจังหวะที่ 2 ยก เป็นโน้ตเสียง ลา ออกเสียงเป็น อ่า ผสมคำอ่านเป็น ฮา+อ่า แล้วตามด้วยคำว่า คน ตรงจังหวะที่ 3 ส่วนคำว่า ช่วย ลักจังหวะเข้ามาอยู่ในจังหวะที่ 3 ยก แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 โดยคำว่า ช่วย นั้น ผู้ร้องต้องหักคำร้องลงมาตามวรรณยุกต์เสียงเอก เสียงที่หักคำลงมานั้นมีเสียงของตัวโน้ตควบกันอยู่สองเสียง เสียงที่หนึ่งอยู่ในจังหวะที่ 3 ยกเป็นโน้ตเสียง ฟา ออกเสียงเป็น ช่วย เสียงที่สองตรงจังหวะที่ 4 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น อ่วย ผสมคำอ่านเป็น ช่วย+อ่วย แล้วจึงตามด้วยคำว่า ปลอดภัย อยู่ในจังหวะที่ 4 ยก ส่วนคำว่า ใจ ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 - 3 - 4 ไปจนถึงจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป รวมความยาวของเสียงที่ทอดหากันได้ 4 จังหวะครึ่ง โดยผู้ร้องจะเริ่มใช้การเอื้อนลูกคอตตรงจังหวะที่ 3 และเพิ่มความถี่ของการเอื้อนเสียงไปจนถึงจังหวะที่ 4 และผ่อนเสียงลงในจังหวะที่ 1 ของห้องถัดไป

ใครจะจับหยาดน้ำตา ในห้องแรกของประโยคคำร้องนี้ตรงจังหวะที่ 1 เป็นตัวหยุดครึ่งจังหวะ ผู้ร้องหายใจตรงจังหวะหยุดครึ่งจังหวะนี้อย่างรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงเริ่มร้องคำว่า **ใคร** ตรงจังหวะที่ 2 ตามด้วยคำว่า **จะ** อยู่ในจังหวะที่ 2 ยกและคำว่า **จับ** ตกตรงจังหวะที่ 3 โดยคำว่า **จับ** ผู้ร้องใช้วิธีการช้อนคำขึ้นไปแล้วหักคำลงมา การร้องหักคำแบ่งออกเป็นสามเสียงด้วยกัน เสียงแรกตรงจังหวะที่ 3 เป็นโน้ตเสียง เร ออกเสียงเป็น **ชะ** ช่วงเสียงที่สองอยู่ก่อนหน้าจังหวะที่ 3 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง มี ออกเสียงเป็น **อ๊ับ** และช่วงเสียงที่สาม อยู่หลังจังหวะที่ 4 ยกเล็กน้อย เป็นโน้ตเสียง โค ออกเสียงเป็น **อี** ผสมคำอ่านเป็น **ชะ+อ๊ับ+อี** แล้วจึงตามด้วยคำว่า **หยาด** ตกตรงจังหวะที่ 4 ส่วนคำว่า **น้ำตา** ตกตรงจังหวะที่ 1 ของห้องที่สอง โดยมีคำว่า **น้ำ** ตกตรงจังหวะที่ 1 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 2 ส่วนคำว่า **ตา** ตกตรงจังหวะที่ 3 แล้วทอดเสียงไปยังจังหวะที่ 4 และจังหวะที่ 1-2-3-4 ของห้องที่สาม และจังหวะที่ 1-2 ของห้องที่ 4 เมื่อนับความยาวของเสียงที่ทอดหากันแล้วนับได้ 8 จังหวะ แล้วจึงมาเริ่มใช้ลูกคอตั้งแต่จังหวะที่ 1 ของห้องที่สามเป็นต้นไปแล้วจึงค่อยๆ เพิ่มความถี่ในการเอื้อนเสียงลูกคอไปจนถึงจังหวะที่ 1 และ 2 ของห้องที่สี่ แล้วจึงค่อยๆ ผ่อนเสียงให้เบาลง

4.6 สรุปผลการวิเคราะห์การขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของดาวใจ ไพจิตร

จากการวิเคราะห์กลวิธีในการขับร้องเพลงของดาวใจ ไพจิตร จำนวน 5 เพลงดังกล่าว สามารถสังเคราะห์และสรุปต้นแบบการขับร้องซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ 1) การออกเสียง 2) อักษรวิธี 3) การหายใจ 4) อวัยวะที่ใช้ในการควบคุม และ 5) กลวิธีและจังหวะ โดยที่แต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันดังภาพที่ 4.1

ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างองค์ประกอบในการขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของดาวใจ ไพจิตร

จากภาพที่ 4.1 จะพบว่าองค์ประกอบของต้นแบบทั้ง 5 ส่วน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในลักษณะขององคาพยพที่จะต้องดำเนินการไปพร้อมๆกัน ซึ่งสามารถแยกอธิบายแต่ละส่วนขององค์ประกอบดังกล่าวได้ดังนี้

การออกเสียง ประกอบด้วย

1) การขับร้องเพลงอย่างมีประสิทธิภาพในแนวเพลงของ คาวใจ ไพจิตรนั้นจะต้องเคร่งครัดต่อบันไดเสียง ความสูง/ต่ำของตัวโน้ตทุกคำ รวมทั้งในขณะเอื้อนไม่มีการเพี้ยนสูงหรือเพี้ยนต่ำโดยเด็ดขาด และต้องควบคุมเสียงให้ได้ตลอดจนหมดประโยค

2) การสร้างให้เกิดความคงเส้นคงวาของเสียงในทุกคำที่เปล่งออกมา โดยไม่ละเลยแม้แต่คำอุทานสั้นๆ จะต้องฝึกฝนด้วยตนเองจนชำนาญ และให้มีลักษณะที่เรียกว่า “สั่งเสียงได้”

3) การแผดเสียงสูงและการหักเสียงลงต่ำ การออกเสียงรูปแบบนี้ถือเป็นเสน่ห์ของ คาวใจ ไพจิตร ที่สามารถแผดเสียงสูงให้ก้องกังวานได้เมื่อถึงอารมณ์เพลงที่ต้องการ กระแทกกระทั้น ประชดประชัน และในประโยคเพลงเดียวกันก็สามารถหักเสียงลงต่ำได้อย่างกลมกลืนและนุ่มนวล ซึ่งวิธีการนี้จะต้องฝึกฝนด้วยตนเองเป็นประจำจนเกิดความชำนาญ

อักขรวิธี ประกอบด้วย

1) การควบคุมคำทุกคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี โดยไม่มีข้อยกเว้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำควบกล้ำและลักษณะพิเศษของการออกเสียงพยัญชนะแต่ละตัว เช่น ช ส

2) การออกเสียงตัวสะกดให้ชัดเจนทุกคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสุดท้ายของประโยค ซึ่งสามารถใช้ได้ 2 ลักษณะ คือ ก่อนการเอื้อน และหลังการเอื้อน ขึ้นอยู่กับอารมณ์เพลงและข้อจำกัดของการออกเสียง

การหายใจ ประกอบด้วย

1) การจัดจังหวะการหายใจ ต้องให้สอดคล้องกับความหมายและอารมณ์ของเพลง โดยไม่แบ่งคำโดยตัดความหมายเองเป็นคนละส่วนโดยเด็ดขาด ดังนั้นก่อนการขับร้องแต่ละประโยคของเพลงต้องวางแผนการหายใจไว้ล่วงหน้า แล้วทดลองทำตามหลายครั้งจนพอใจ

2) ก่อนขึ้นคำแรกของทุกประโยค ต้องหายใจลึกๆ เพื่อถักลมหายใจไว้ก่อนอย่างเพียงพอที่จะใช้ในท่วงท่าของประโยค ซึ่งหากเป็นประโยคช่วงสั้นให้หายใจทางปากเพียงอย่างเดียว แต่ถ้าเป็นประโยคช่วงยาวให้หายใจทางปากและจมูกร่วมกัน

3) การปล่อยลมหายใจออกขณะเปล่งเสียงแต่ละคำ ต้องเลือกปล่อยเสียงแรงหรือเบาตามอารมณ์เพลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่จะต้องแผดเสียงสูงและยาว ให้ปล่อยลมตามอย่างเต็มที่เพื่อให้เกิดพลัง

อวัยวะควบคุม ประกอบด้วย

1) อวัยวะควบคุมที่สำคัญมากสำหรับการขับร้องเพลงประกอบด้วย 8 ส่วนใหญ่ๆ คือ ปาก ริมฝีปาก ลิ้น ฟัน กระทบแก้ม ขากรรไกร หู และกล้ามเนื้อหน้าท้อง ซึ่งอวัยวะเหล่านี้ ผู้ร้องเพลงจะต้องฝึกฝนจนสามารถใช้ในการควบคุมการขับร้องเพลงได้อย่างชำนาญและเกิดประสิทธิภาพ และแต่ละส่วนของอวัยวะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันแบบบูรณาการให้สอดคล้องกันอย่างแนบเนียน

2) การบังคับเสียงให้เรียบและคงเส้นคงวา จะต้องบังคับตั้งแต่กล้ามเนื้อหน้าท้อง ได้ขึ้นมาจนถึงขากรรไกร กระทบแก้ม ริมฝีปาก ลิ้น และฟัน ตามลำดับ โดยที่หน้าท้องจะคอยควบคุมพลังของเสียงให้มั่นคงและเรียบ ส่วนขากรรไกรและกระทบแก้มมีหน้าที่คอยควบคุมความกว้าง ความแคบ และความชุ่มของเสียง โดยมีปาก ริมฝีปาก ลิ้น และฟัน ความช่วยเหลือให้เป็นไปตามที่ต้องการ ซึ่งผู้ขับร้องจะต้องคอยฝึกฝนและสังเกตถึงศักยภาพของอวัยวะแต่ละส่วนอยู่เสมอว่า ตัวเราเองนั้นสามารถใช้อวัยวะแต่ละส่วนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ยกตัวอย่างเช่น การออกเสียงพยัญชนะ ส สำหรับ ดาวใจ ไพจิตร จะฝึกการปล่อยลมออกมาโดยขยับฟันบนและล่างให้ลงมาชิดกันก่อน แล้วค่อยๆ ผายฟันให้ห่างจากกันเล็กน้อย ขณะเดียวกันก็ใช้ลิ้นค้อยแตะที่ขอบฟันด้านในแล้วรีบปล่อยออกโดยเร็ว เพื่อหัดลิ้นเข้าไปเล็กน้อยปล่อยให้ลมออกมาโดยอิสระ

ในบางครั้งอาจใช้การห่อปากเพื่อช่วยบังคับให้คำบางคำน่าฟัง เช่นคำว่า “ถ้วนทั่ว” ซึ่งจะต้องห่อปากจริงๆ มิใช่แค่ผายปาก และจะต้องห่อจนสุดคำจนถึงตัวสะกด ๖ เป็นต้น

3) ภาวะในการควบคุมที่สำคัญมาก คือ หู โดยที่หูมีหน้าที่ในการประเมินคุณภาพของการออกเสียง แล้วปรับเสียงให้เป็นที่ไปตามที่ต้องการ ซึ่งในการขับร้องบางครั้งลำโพงอยู่ไกลไม่ค่อยได้ยินเสียงตัวเองที่ขับร้องออกไป อาจทำให้เสียงเพี้ยนหรือไม่สามารถควบคุมความหนักเบาของเสียงได้

กลวิธีและจังหวะ ประกอบด้วย

1) กลวิธีถือเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด และผู้ขับร้องจะสามารถใช้กลวิธีได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อเราสามารถควบคุมโครงสร้างส่วนอื่นได้ทุกส่วนอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว กล่าวคือ เมื่อผู้ขับร้องสามารถฝึกฝนจนสามารถออกเสียงในลักษณะที่สั่งเสียงได้ สามารถหายใจได้อย่างเหมาะสมและไม่ผิดอักขรวิธี โดยใช้ภาวะควบคุมต่างๆ ได้อย่างเชี่ยวชาญแล้ว ผู้ขับร้องผู้นั้นจึงจะใช้กลวิธีหรือที่เรียกว่า “ลูกเล่น” ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยกตัวอย่างเช่น กลวิธีในการแผดเสียงอ่อนในเชิงเรียวร้อง ในเชิงต่อว่าต่อขาน และประชดประชัน และการแผดเสียงดังกล่าวจะสอดคล้องกับหลักการทุกส่วนที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อย่างกรณีเนื้อเพลงบางท่อนในเพลง ส่วนแบ่งที่ไม่เป็นธรรม คำว่า

“...วันนี้มันสาย _____ เกินไป สาย _____ เกินไปกว่า _____ จะมาเริ่มรักกันใหม่...”

คำว่า “สาย” จะต้องแผดให้ได้อารมณ์ตามที่ได้กล่าวถึงแล้วข้างต้น และจะต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะขับร้องจริงทุกครั้ง

2) การปั้นคำ คำบางคำหากปล่อยเสียงออกไปตรงๆ ก็จะไม่ไพเราะ เช่นคำว่า น้ำ ในบางช่วงบางตอนอาจร้องออกมาแบบสั้น คือ น้ำ+อึม (ซึ่งมีรายละเอียดอธิบายอยู่ในช่วงวิเคราะห์เพลงจำนวน 5 เพลงข้างต้นแล้ว)

3) การซ้อนคำ คำบางคำอาจต้องอาศัยการซ้อนคำเข้าช่วย เนื่องจากคำๆ เดียวประกอบด้วยตัวโน้ตหลายตัว ตัวอย่างเช่นบางคำในเพลง ทำไม่ถึงทำกับฉันได้ คำว่า “รับพยาบาลหัวใจให้เธอ” โดยคำว่า “หัวใจ” มีโน้ตผสมกันอยู่ 2 เสียง คือ เสียงโด และ มี แฟลต เวลาต้องผันเสียงโดไปหาเสียงมี แฟลตในลักษณะซ้อนคำ เป็นต้น

4) การลักจังหวะ ในบางครั้งเมื่อต้องการให้คำบางคำเข้ากับความหมายได้อย่างเร็ว และกระชับให้เป็นไปตามทำนองเพลงในมิติของความสั้น/ยาวตามความจำเป็น ตัวอย่างเช่น เพลง ทำไมถึงทำกับฉันได้ คำว่า “จึงได้ส่งสารรพพยาบาลหัวใจให้เธอ” คำว่า “รับ” จะถูกลักจังหวะเข้าไปก่อนจังหวะตามปกติ และอีกคำหนึ่งคือคำว่า “เอายากลับจากดวงใจ” คำว่า “เอา” ก็จะลักจังหวะเข้าไปก่อนปกติ อย่างนี้เป็นต้น

5) การใช้ลูกคอ การเอื้อน และหางเสียงให้เกิดความกลมกลืน ผู้ขับร้องต้องวางแผนไว้ล่วงหน้าในแต่ละประโยค แต่ละคำว่าจะใช้ลูกคอ การเอื้อน และลากหางเสียงตรงช่วงใดบ้าง แล้วทดลองฝึกฝนจนลงตัว เกิดความชำนาญ (ซึ่งได้อธิบายไว้ในรายละเอียดของเพลง 5 เพลงแล้ว)